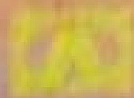
ISAAC

ASIMOV

"İMPARATORLUK" yazarı

ZAMANDAN KAÇIŞ

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Yazarın Diğer Kitapları

İMPARATORLUK / İkinci Basım
ALTIN GALAKSİ / Tükendi
GİZLİ TANRILAR
GALAKSİ ÇÖKÜYOR
ÖLÜ GEZEGEN
GÜNEŞİN TANRILARI
ŞAFAĞIN ROBOTLARI
SONSUZUN TOHUMLARI

Kitabın Adı	PEBBLE IN THE SKY
Yayın Hakları ©	ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Türkçesi	GÖNÜL SUVEREN
Kapak Resmi	ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK

Dizgi Baskı ALTIN KİTAPLAR MATBAASI

1. BASIM /EKİM 1984

Adres

Celâl Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu İşhanı

Cağaloğlu İstanbul

ISAAC

ASIMOV

ZAMANDAN

KAÇIŞ

TÜRKÇESİ :

GÖNÜL SUVEREN

BİR

Joseph Schwartz Arz'ın tanıdık yüzünden tamamiyle kaybolmadan iki dakika kadar önce Chicago'nun banliyölerinden birinde güzel bir sokakta ilerliyor ve kendi kendine şair Browning'in dizelerini tekrarlıyordu.

Bu bir bakıma biraz acayipti. Schwartz'ın yanından geçen yayalar onun Browning'le ilgilenebilecek bir kimse olduğunu düşünmezlerdi bile. Adamın hali tavrı ne olduğunu hemen açıklıyordu. Emekli bir terziydi o. Bugünün kültürlü insanlarının deyimiyle 'resmi bir eğitim' görmemişti. Ama çok meraklı bir insan olduğu için eline geçen her kitabı okumuştu. Okuma konusundaki oburluğu ve kitaplar arasında bir seçim yapmaması yüzünden de hemen her konuda biraz bilgi sahibi olmuş, belleği çok güçlü olduğu için öğrendiklerini de hiçbir zaman unutmamıştı.

Örneğin Browning'in 'Ben Ezra' adlı, daha gençken iki kez okuduğu şiirini ezberden

biliyordu. Tabii dizelerin çoğunun anlamlarını kavrayamamıştı. Ama baştaki üç dize son yıllarda Schwartz için kalbinin atışı kadar tanıdık olmuştu. Şimdi sessizce kafasından bunları geçiriyordu. 1949 yılı yazı başlarının güneşli, oldukça güzel bir günüydü.

Benimle birlikte yaşlan!
En iyisi daha önümüzde.
Bunun için yaratıldı yaşamın başlangıcı,
Bu son için...

Schwartz, bu dizelerin anlamlarını çok iyi kavrıyordu. Bütün duygularıyla anlıyordu bunları. Avrupa'da geçen delikanlılık çağında ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilk olgunluk yıllarında durmadan çabalamıştı. Bütün bunlardan sonra rahat bir yaşlılığın sağladığı huzur güzeldi. Evi ve parası vardı. O yüzden artık emekli olabileceğini düşünmüş ve bunu da yapmıştı. Karısının sağlığı yerindeydi, iki kızını da evlendirmişti. En güzel son yıllarında mutluluk kaynağı olacak bir toruna da kavuşmuştu. Artık kaygılanacak ne kalmıştı ki?

Tabii atom bombası sorunu vardı. Bir de Üçüncü Dünya Savaşı konusundaki âdeta şehvetli konuşmalar. Ama Schwartz her zaman insanların iyi olduklarına inanırdı. Bir savaş daha çıkacağını sanmıyor; Arzın, öfkeyle patlatılmış atomun güneşe benzeyen cehennemine tekrar tanık olabileceğini düşünemiyordu. Bu nedenle yanında gelip geçen çocuklara hoşgörüyle gülümseyerek içinden sessizce, gençlik çağınızı hızla ama kolayca aşmanızı dilerim, diyordu. Ondan sonra o en güzel çağın huzuruna kavuşursunuz.

Schwartz, kaldırımın ortasında yatan bez bebeğin üzerinden atlamak için ayağını kaldırdı. Bebek kötü görünüşüne karşın gülümser gibiydi. Sahibi onu yitirdiğini henüz farketmemişti anlaşılan. Schwartz'ın ayağını tekrar kaldırıma bastığı pek söylenemez...

Chicago'nun bir başka semtinde Nükleer Araştırma Enstitüsü yükseliyordu. Buradaki

adamların insan karakterinin temel değeri konusunda birçok teorisi vardı. Ama bunlardan biraz utanıyorlardı. Çünkü bu değeri ölçecek araç henüz yapılmamıştı. Bu konuyu her düşündüklerinde de, «Gökten inecek bir gücün, insan doğasının, o lanet olasıca insan zekasının her ilginç ve masum buluştan öldürücü bir silah oluşturmasını engelleyeceğini umarım,» diye geçiriyorlardı.

Yine araştırma güdüsünü yenemedikleri için ileride bir gün Arzın yarısını ortadan kaldırabilecek nükleer çalışmalarla ilgilenen bu adamlar, zor durumda kalan önemsiz bir insanı kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye de atıyorlardı.

Dr. Smith'in dikkatini önce kimyagerin gerisindeki mavi ışıltı çekti. Adam, yarı aralık kapının önünden geçerken bu pırıltıya bir göz attı. Neşeli bir genç olan kimyager üzerinde hacim ölçüleri olan bir şişeyi eğmişti. İçindeki karışımın hazır olduğu anlaşılıyordu. Şişeden akan sıvının içinde beyaz bir toz, ağır ağır eriyordu. Hepsi bu

kadar. Sonra, Dr. Smith'in birden duraklamasına yolaçan ön sezileri, onu harekete zorladılar.

Dr. Smith içeri hızla dalarak bir cetvel kaptı ve bununla masadaki her şeyi yere süpürüverdi. Eriyen madenin çıkardığı o korkunç hışırtı duyuldu. Dr. Smith, bir ter damlasının burnundan kaydığını hissetti.

Genç kimyager boş gözlerle yere baktı. Erimiş olan gümüşümsü madde, yerde, saçılaığı biçimde, ince çizgiler halinde donmuştu bile. Yine de bundan etrafa ısı yayılıyordu.

Kimyager usulca, «Ne oldu?» dedi.

Dr. Smith omzunu silkti. O da ne olduğundan emin değildi. «Bilmiyorum... Bunu sen bana söyle... Ne yapıyordun?»

Kimyager kekeledi. «Bi-bir şey yaptığım yoktu. Bu sadece bir kaba uranyum örneğiydi. Elektrolitik bakır tesbiti yapıyordum... Ne olduğunu anlıyamıyorum.»

«Ne olduğunu bilmiyorum, delikanlı, ama sana ne gördüğümü anlatabilirim. O platin potasının üzerinde bir korona belirmişti. Yani şiddetli bir radyasyon vardı. Uranyum mu, dedin?»

«Evet, ama **kaba** uranyum. Bu da tehlikeli değilYani... parçalanma için uranyumun son derece saf olması gerekmiyor mu?» Kimyager çabucak dilini dudağına dokundurarak konuştu. «Sizce bir parçalanma mı oldu? Bu plütonyum değil. Bombardıman da uygulamıyordum...»

Dr. Smith düşünceli düşünceli, «Ve,» diye mırıldandı. «Bu kritik kitlenin altındaydı. Ya da hiç olmazsa bizim bildiğimiz kritik kitlelerin.» Sabuntaşından yapılmış masaya, dolapların kavrulmuş pul pul kabarmış boyalarına, yerdeki gümüş çizgilere baktı. «Ama uranyum 1800 Santigrad derecesinde erir. Nükleer fenomenler konusunda da kayıtsızca konuşacak kadar bilgimiz yok. Ve sonuç olarak burası da kaçak radyasyonla dolu .olmalı. O madeni soğuduğu zaman, yerden kırarak çıkar, delikanlı. Bunun toplanıp

iyice incelenmesi gerekiyor.» Düşünceli bir tavırla etrafına bakındı. Sonra karşı duvara doğru giderek kaygıyla omuz hizasındaki bir noktaya dokundu. Kimyagere, «Bu da nedir?» diye sordu. «Bu hep burada mıydı?»

«Hangisi, efendim?» Genç adam yaklaşarak yaşlı doktorun gösterdiği noktaya göz attı.

Küçük bir delikti bu. Sanki duvara küçük bir çivi çakılmış, sonra çıkarılınca da geride bu delik kalmıştı. Ama bu çivi sıva ve tuğlayı, binanın dış duvarını delip geçmişti. Şimdi bu delikten güneş ışığı gözüküyordu.

Kimyager başını salladı. «**Bunu** şimdiye kadar hiç görmedim, efendim. Ama duvara dikkatle bakıp bir delik de aramadım.»

Dr. Smith sesini çıkarmadı. Bir iki adım atarak gerileyip termostata bir göz attı. Bu, altı yüzü paralelkenar, ince demirden yapılmış bir araçtı. Motorlu pervane dönerken içindeki sular dalgalanıyor, suyun dibindeki ısıtıcı görevi yapan ampuller sönüp yanıyorlardı.

«E, peki bu daha önce var mıydı?» Dr. Smith, termostatın tepesine yakın bir noktayı tırnağıyla usulca kazıdı. Burada da madene düzgün, küçük bir delik açılmıştı. Su oraya kadar gelmiyordu.

Kimyagerin gözleri irileşti. «Hayır, efendim, termostatta daha önce böyle bir delik yoktu. Bunu kesinlikle söyleyebilirim.»

«Hım... Diğer tarafta da delik var mı?»

«Şey... Tanrım! Yani, var, efendim!»

«Pekâlâ. Buraya gel de şu deliklerden bak... Lütfen termostatı kapat. Şimdi şurada dur.» Dr. Smith parmağını duvardaki deliğin üzerine koydu. Sonra da, «Ne görüyorsun?» diye seslendi.

«Parmağınızı, efendim. Delik orada mı?»

Dr. Smith yanıt vermedi. Aslında çok sarsılmış olmasına karşın sakin bir tavırla, «Öbür tarafa doğru da bak,» dedi. «Şimdi ne görüyorsun?»

«Hiçbir şey...»

«Ama içinde uranyum bulunan pota oradaydı. Tam o noktaya baktığından emin misin?»

Kimyager istemeye istemeye karşılık verdi. «Öyle sanıyorum, efendim.»

Dr. Smith, kapıdaki isim yazılı levhaya bir goz attıktan sonra buz gibi bir sesle, «Bay Jennings,» dedi. «Bu son derecede gizli bir durum. Bu .olaydan kimseye söz etmeni istemiyorum.

Anlıyor musun?»

«Çok iyi anlıyorum, efendim.»

«O halde buradan çıkalım. Radyasyon uzmanını yollarız, odayı inceler. Sen ve ben revire gitmek zorundayız.»

«Radyasyon yanıklarını mı kastediyorsunuz?» Kimyager sapsarı kesildi.

«Öğreneceğiz.»

Ama ikisinde de ciddi bir radyasyon yanmasının izleri yoktu. Kan sayımları normal çıktı. Saç dipleri incelendiğinde de bir şey bulunamadı.

Sonradan mideleri bulanmaya başladı ama bunun da psikosomatik bir durum olduğuna karar verildi. Ondan sonra hiçbir belirti de görülmedi.

Enstitüde o gün ya da daha sonra hiç kim se kritik ölçüden az kitlesi olan ve nötron bombardımanına tutulmayan kaba uranyumun niçin birdenbire eridiğini, neden o öldürücü, anlamlı korona'yı yayınladığını açıklayamadı.

Sadece herkes nükleer fiziğin kıyısında köşesinde acayip, bilinmeyen, tehlikeli ayrıntılar olduğu sonucuna vardı.

Dr. Smith daha sonra bir rapor hazırladığızaman da bütün gerçgği açıklamaya içi el vermedi. Laboratuardaki deliklerden hiç söz etmedi. Bunlardan potanın yakınındakinin pek küçük, termostatın diğer tarafındakinin biraz daha büyük, duvardakininse bir çivi girecek irilikte olduğunu açıklayamadı.

Bir ışın düz bir çizgi halinde kilometreler aşar, ancak ondan sonra Arzın çizdiği eğim yüzünden dünya yüzeyinden uzaklaşırdı. Böylece

o kısım zarara uğramazdı. Ama ışın o noktaya erişinceye kadar da eni üç metreyi bulurdu. Sonra uzaya dalan ışın gitgide genişlerken gücünü de kaybederdi.

Dr. Smith bu düşüncesini de hiç kimseye açmadı.

Ertesi sabah hâlâ revirde yatarken bütün gazeteleri getirttiğini ve bazı sütunları özel bir amaçla araştırdığını da kimseye söylemedi.

Ama büyük bir kentte her gün sürüyle insan kayboluyordu. Ve hiçkimse avaz avaz bağırarak polise koşmamış, bir insanın gözlerinin önünde ortadan kaybolduğuna dair anlaşılmaz bir öykü anlatmamıştı. Yoksa kaybolan adamın yarısı mıydı? Her ne halse, gazeteler böyle bir olaydan söz etmiyorlardı.

Dr. Smith sonunda olayı unutmak için kendisini zorladı...

Olay Joseph Schwartz için bir adımla diğeri arasında olup bitti. Adam, bez bebeğin üzerinden atlamak için sağ ayağını kaldırdığı sırada bir an başı döndü. Sanki bir an bir hortum onu havaya kaldırmış ve içini dışına çevirmişti. Sağ ayağını tekrar yere indirdiği zaman soluğu kesilir gibi oldu. Adam dizlerinin ağır ağır büküldüğünü ve otların üzerine yığıldığını hissetti.

Joseph Schwartz uzun bir süre gözleri kapalı, öylece bekledi. Sonra gözlerini açtı.

Doğruydu bu! Biraz önce betonda yürürken şimdi otların üzerinde oturuyordu.

Evler ortadan kaybolmuştu! Önlerinde çim alanları olan dizi dizi beyaz evler! Hepsi de kaybolmuştu!

Schwartz da çimlerin üzerinde oturmuyordu. Bakımsız otlar etrafı bürümüştü. Etrafta ağaçlar vardı. Sürüyle ağaç. Ufukta da öyle.

İşte Schwartz en çok o zaman sarsıldı. Çünkü o ağaçların çoğundaki yapraklar turuncuya

dönüşmüştü. Elinde de kuru, ölü bir yaprak vardı. Schwartz kentliydi ama sonbaharı tanırdı.

Sonbahar! Oysa ayağını kaldırdığı sırada haziran ayındaydılar. Her şey yemyeşil ve tazeydi.

Adam bunu düşünürken yere, ayaklarına doğru baktı, sonra da acı acı bağırarak uzandı... Üzerinden atladığı o küçük bez bebek, tek küçük ge/çek.

Ama, hayır! Adam bebeği titreyen elleriyle çevirdi ve oyuncağın tam olmadığını gördü. Ama bu parça parça edilmemiş sanki dilinmişti. İşte bu çok garipti! Bebek, büyük bir özenle boylamasına dilinmiş, içindeki küçük paçavralar bile dışarı fırlamamıştı. Ama arkası yoktu bebeğin.

Sol ayakkabısındaki bir ışıltı Schwartz'ın dikkatini çekti. Bebeği sıkıca tutup kendisini zorlayarak ayağını, bükmüş olduğu diğer dizinin üzerine koydu. Ayakkabısının tabanının ucu yani burundan çıkan ensiz kenarı da düzgünce

kesilmişti. Yeryüzünde hiçbir ayakkabı tamircisi, Arza özgü hiçbir bıçakla kenarı böylesine kesemezdi. Yeni yüzey inanılmayacak kadar düzgündü ve üzeri âdeta sıvıymış gibi parlıyordu.

Schwartz'ın şaşkınlığı sanki belkemiğinden yükselerek beynine erişti ve sonunda adamın dehşetle donmasına yol açtı.

Joseph Schwartz sonunda yüksek sesle konuştu. Çünkü sesi bile bu çılgın dünyada onu yatıştırabilecek bir şeydi. Duyduğu ses hafif ve sinirliydi. Kesik kesik konuşuyordu adam.

Schwartz, «Bir kere,» dedi. «Ben deli değilim. Kendimi her zamanki gibi hissediyorum... Ama tabii çıldırdığım takdirde bunu kendim farkedemem... Yoksa farkeder miyim? Hayır...» Sinir krizi geçirmek üzere olduğunu farkederek korkusunu basili altında tutmaya çalıştı. «Bu başka bir şeyjolabilir...»

Bir an düşündü. Acaba bir rüya mı? Rüya olup olmadığını nasıl anlayabilirim? Kendini çimdikleyince canı yandı. Ama insan rüyasında

çimdik yüzünden canının yandığını düşünebilir. Bu bir kanıt sayılamaz.

Adam çaresizce etrafına baktı. Rüyalar bu kadar berrak, bu kadar ayrıntılı, bu kadar devamlı olabilir mi? Bir yerde rüyaların beş saniyeden fazla sürmediklerini okumuştu. Buna, uykuda insanı rahatsız eden önemsiz şeylerin yol açtığını, rüyanın uzunluğunun bir aldatmaca olduğunu biliyordu.

Bunlar insanı teselli edecek şeyler değillerdi ki! Schwartz gömleğinin kolunu hafifçe yukarı iterek bileğindeki saate baktı. Saniyeyi gösteren ibre deli gibi dönüyordu. Bu bir rüyaysa o beş saniye korkunç bir biçimde uzayacak.

Schwartz başını kaldırarak alnındaki soğuk tor damlalarını boş yere sildi. «Ya bu bir bellek kaybıysa?»

Bu sorusuna yanıt vermeyerek ağır ağır başını iki elinin arasına aldı.

Belki de ayağımı kaldırdım ve tam o sırada kafam yıllar boyu sadakatle izlediği o eskimiş ama kaygan raydan çıkıverdi. Belki şimdi cıynı yıldayım ama aradan üç ay geçti ve sonbahar geldi. Ya da bir yıl üç ay sonrası bu. Veya on yıl üç ay sonrası. Bu süreden sonra tam ayağımı yere basarken aklım da başıma geldi. Kendimi yabancı bir yerde buldum... Sanki bir tek adım attım ve bütün bunlar oldu... Bu aradaki sürede neredeydim? Ne yaptım?

«Hayır!» Schwartz'ın sesi tiz bir feryattan farksızdı. «Olamaz!» Dikkatle gömleğine baktı. O sabah giydiği gömlekti bu. Yani sabah olmağı gereken o sürede. Gömlek temizdi. Schwartz bir an düşündü sonra elini cebine sokarak bir elma çıkardı.

Meyvayı deli gibi ısırdı. Tazeydi bu. İki saat önce çıkardığı buzdolabının serinliğini taşıyordu. Ya da iki saat olması gereken bir süre önce.

«Ve küçük bez bebek... O ne olacak?»

Schwartz çıldırmak üzere olduğunu düşündü. Bu bir rüya olmalı. Yoksa delirdiğimi anlayacağım.

Birdenbire günün aynı saatinde olmadığını farketti. Akşam olmak üzereydi şimdi. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Bulunduğu yerin ıssızlığı Schwartz'ın ilk kez dikkatini çekti ve adam dondu sanki.

Sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Birilerini bulmam gerektiği belli. Kim olursa olsun... Bir ev de bulmam şart... Bunu başarmak için de önce bir yol bulmalıyım.

Schwartz farkına varmadan ağaçların en seyrek olduğu yöne dönerek yürümeye başladı. Akşama özgü o hafif serinlik ceketinden içeriye sızıyordu. O dümdüz, bir özelliği olmayan asfalt yola eriştiği sırada ağaç tepelerinin keskin çizgileri bulanıklaşmıştı bile. Adam, minnetle hıçkırarak yola çıktı. Ayağının altındaki sertlik onda âdeta sevgiye benzer bir duygu uyandırdı. Ama yol iki tarafa doğru da bomboş uzanıyordu.

Bir an Schwartz'ın kalbini yine buzdan bir el sıktı sanki. Adam arabalara rastlayacağını ummuştu. El sallayarak onları durdurmak ve o soruyu sormak ne kolay olacaktı. Schwartz o heyecanı arasında soruyu yüksek sesle sordu. «Chicago'ya doğru mu gidiyorsunuz?»

Ya Chacigo yakınlarında bir yerde değilsem? Neyse... telefon bulabileceğim büyükçe bir kente erişeyim, yeter. Cebinde yalnızca dört dolar ve yirmi yedi sent vardı ama insan her zaman polise başvurabilirdi...

Yolun ortasından yürürken, iki yöne de bakıyordu. Güneşin batması, gökyüzünde yıldızların belirmesi onu etkilemedi.

Yolda araba yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ve ortalık iyice kararmıştı.

Birdenbire yine başının dönmeye başladığını sandı. Çünkü solda ufuk ışıldıyordu. Ağaçların arasındaki açıklıklardan o soğuk mavi pırıltyı görebiliyordu adam. Bu bir orman yangınına benzemiyordu. Schwartz öyle bir yangında kızıl

dillerin göğe doğru uzandığını sanıyordu. Bu pırıltıysa hafif ve yerde sürünen bir ışığa benziyordu. Ayağının altındaki yol da hafifçe ışıldıyor gibiydi. Schwartz eğilerek asfalta dokundu ama bu ona normal geldi. Fakat yolda yine de göz kuyruğuyla yakalayabildiği hafif bir ışıltı vardı.

Schwartz birdenbire yolda deli gibi koştuğunu farketti. Ayakkabıları asfalta sertçe, düzensizce vuruyordu. Elindeki biçilmiş bebeği farkederek bunu çılgıp gibi başının üzerinden fırlattı.

O yaşamın gülen, alay eden bir kalıntısıydı...

Sonra adam paniğe kapılarak durakladı. Ne olursa olsun o bebek aklının başında olduğunun bir kanıtıydı. Ve Schwartz'ın ona ihtiyacı vardı. Adam karanlıkta yerde emekleyerek etrafı araştırdı. Sonra bebeği buldu. O hafif ışıltıda kara bir leke gibi duruyordu bebek, içindeki paçavralar çıkmaya başlamıştı. Schwartz bunları dalgın dalgın tıkıştırdı.

Sonra yeniden yürümeye başladı. Kendi kendine, koşamayacak kadar mutsuzum, diyordu.

Adam, soldaki ışığı farkettiği sırada acıkmaya ve iyice korkuya kapılmaya başlamıştı.

Ah, bu bir ev tabii!

Schwartz deli gibi haykırdı ama kimse ona yanıt vermedi. Fakat gördüğü gerçekten bir evdi. Son saatler boyunca gördüğü o korkunç, adsız, vahşi yerde kendisine göz kırpan bir gerçek kıvılcımı. Yoldan saparak kırda ilerledi. Hendekleri aştı, ağaçların etrafından dolaştı, çalıların arasından, bir derenin üzerinden geçti.

Acayip, dere hafifçe, fosforluymuş gibi parlıyordu! Ama Schwartz'ın kafasının ancak küçük bir noktası bunu farketti.

Sonra... eve ulaştı. Ellerini uzatarak, beyaz, sert yapıya dokundu. Bu tuğla, taş ya da tahtadan yapılmamıştı. Ama adam bu durumla ilgilenmedi bile. Duvarlar güçlü ama parlak olmayan bir porselenden yapılmış gibi duruyordu. Schwartz

kapıyı aramaya başlamıştı. Sonunda buldu ama kapıda zil yoktu. Adam, çılgın gibi haykırarak kapıyı tekmeledi.

İçeriden sesler geldi. Schwartz kendisinin-kinden değişik olan bu insan sesleri yüzünden büyük bir mutluluk duydu. Tekrar bağırdı.

«Hey! İçeridekiler!»

Yağlı bir dişlinin dönmesi sırasında çıkan sese benzer bir gürültü duyuldu ve kapı açıldı. Eşikte bir kadın belirdi. Gözlerinde kaygı vardı. Uzun boylu ve inceydi. Arkasındaysa sert yüzlü, kemikli bir adam duruyordu. Tulum giymişti... Hayır, hayır, bu tulum değildi. Adamın kılığı Schwartz'ın o zamana kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Ama nedense görende sanki iş tulumuymuş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Schwartz araştırmacı bir insan değildi. Ona göre, hem bu iki insan, hem de elbiseleri çok güzeldi. Yalnız bir insanın dostlarını gördüğü zaman hissettiği mutluluk ve sevinci duyuyordu adam.

Kadın konuşmaya başladı. Sesi yumuşaktı ama sanki emir veriyordu. Schwartz ayakta kalabilmek için kapıya doğru uzandı. ‘Dudakları oynadı ama sesi çıkmadı. Bir anda hissedebildiği bütün o feci korkular canlanarak boğazını sıkmaya, kalbini ezmeye başladılar.

Çünkü kadın Schwartz’ın o ana kadar hiç duymadığı bir dilde konuşuyordu!

İKİ

Loa Maren ve vurdumduymaz kocası Arbin, aynı akşam, serinlikte kâğıt oynuyorlardı. Daha yaşlı bir adamsa köşede motorlu tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. İhtiyar gazetesini öfkeyle hıışrdatarak, «Arbin!» diye seslendi.

Arbin Maren ona hemen yanıt vermedi. İnce, düzgün, dikdörtgen kâğıtlara dikkatle dokunarak, hangisini atması gerektiğini düşünüyordu. Ağır ağır kararını verirken, dalgın dalgın, «Ne istiyorsun, Grew?» dedi.

Kır saçlı Grew gazetenin yukarısından damadına öfkeyle bakarak bunu tekrar hışırdattı. Bu tür gürültüler duygu bakımından rahatlamasını sağlıyordu. Uzay adına! Enerji dolu bir insan sopaya benzeyen cansız bacakları yüzünden tekerlekli bir iskemleye çakıldığı zaman duygularını açıklayabilmek için bir şeyler yapabilmeliydi. Grew de işte bu bakımdan gazeteden yararlanıyordu. Gazeteyi hışırdatıyor, onunla işaret ediyordu. Hatta gerektiği zaman gazeteyle vuruyordu da.

Grew, Arz dışındaki dünyalarda tele haber makineleri olduğunu biliyordu. Bunlardan son haberleri içeren mikrofilm ruloları çıkıyordu. Onları okumak için de standart kitap seyretme gereçleri kullanılıyordu. Ama Grew, bu yöntemi pek aşağı buluyordu. Kadınsı ve yozlaşmış bir gelenekti bu.

Grew, «Arza yollayacakları Arkeolog grubuyla ilgili yazıyı okudun mu?» diye sordu.

Arbin sakin sakin, «Hayır, okumadım,» dedi.

Grew da biliyordu bunu. Çünkü gazeteyi henüz kendisinden başka kimse okumamıştı. Aile geçen yıl video'dan da vazgeçmişti zaten. Ama bu sözleri bir girişti aslında.

Grew, «Bir Arkeolog grubu geliyor,» dedi. «İmparatorluk gereken parayı veriyormuş... Buna ne dersiniz?» Çoğu insanın yaptığı gibi haberi acayip ve düzensiz bir tonla, yüksek sesle okumaya başladı. «İmparatorluk Arkeoloji Enstitüsü Araştırma Bölümü Genel Müdürü Bel Arvardan Galaksi Basınıyla görüşmeye razı oldu. Arvardan bu röportaj sırasında Siriüs Sektörünün sınırlarında bulunan (haritaya bakın.) Arz gezegeninde yapılacak arkeolojik çalışmalordan çok değerli sonuçlar alınacağını umduğunu söyledi. Arz, çok gerilerde kalmış uygarlığı ve eşsiz çevresiyle pek acayip bir kültür görünümünde. Toplumbilimleri uzmanlarımız bu kültürle pek uzun bir süre ilgilenmediler. Sadece yerel hükümetle ilgili zorluklar üzerinde durdular. Ben önümüzdeki bir iki yıl içerinde toplum verimi ve insan tarihi konusundaki temel sandığımız bazı

kavramların müthiş bir değişikliğe uğrayacaklarına inanıyorum.» Grew okumasını cakalı bir tavırla sona erdirdi.

Arbin Maren onu pek de dikkatle dinlememişti. «'Acayip bir kültür'de ne demek?» diye mırıldandı.

Loa Marden'se babasını hiç dinlememişti. «Sıra sende, Arbin,» dedi.

Grew konuşmasını sürdürdü. «E, bana Tribune gazetesinin bu haberi neden bastığını sormayacak mısınız? Bildiğiniz gibi önemli bir neden olmadığını takdirde bir milyon İmparatorluk Kredisi de verseler gazete yine de Galaksi Haber Bültenini basmaz.» Boş yere bir karşılık bekledi. Sonra da, «Gazete bu konuda bir başyazı basmış,» diye ekledi. «Tam bir sayfa bu. Yazıda bu Arvardan denilen adama fena halde çatıyorlar. Adam buraya sırf bilimsel amaçlarla gelmek istiyor. Arvardan'ı engelemek için öfkeden morararak ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar. Şuna bakın! Tam bir kışkırtmaca bu! Bakın!»

Gazeteyi kızıyla damadına doğru salladı. «Okusanıza! Neden okumuyorsunuz?»

Loa Maren kâğıtlarını masaya bırakarak ince dudaklarını birbirine bastırdı. «Baba, zor bir gün geçirdik zaten. Şu anda politikayla uğraşacak halimiz yok. Belki daha sonra. Olur mu? Lütfen, baba.»

Grew kaşlarını çatarak kızının taklidini yaptı. «'Lütfen, baba! Lütfen, baba!' Onunla son olaylar konusunda birkaç kelime bile konuşmak istemediğine göre herhalde ihtiyar babandan iyice bıktın artık. Size engel oluyorum. Siz üç kişilik iş görürken ben burada, köşede oturuyorum... Ama suç kimde? Ben güçlüyüm. Çalışmaya razıyım. Bacaklarımı tedavi ettirdiğim takdirde gayet iyi olacağımı siz de biliyorsunuz!» Bacaklarına öfkeyle, şiddetle, şakırdıyan tokatlar indirdi. Bu tokat seslerini duydu ama hissetmedi. «Beni tedavi etmiyorlar. Çünkü buna değecek kadar genç değilim artık. İşte buna 'garip bir kültür' denilemez mi? İnsanın çalışabileceği ama buna izin vermedikleri bir dünyayı başka nasıl

tanımlarsınız? Uzay adına! ‘Garip müesseselerimiz’le ilgili o saçmalıkları sona erdirmenin zamanı geldi artık. Onlar yalnızca garip değil, delice şeyler! Bence...» Kollarını sallıyordu, yüzü öfkesinden kızarmaya başlamıştı.

Ama Arbin yerinden kalkmıştı. Yaşlı adamın omzunu güçlü eliyle tuttu. «Sinirlenecek ne var, Grew? Gazeteyle işin bittiği zaman o başmakaleyi okurum.»

«Tabii okuyacaksın ve onlara hak vereceksin. Bunun ne yararı var? Siz gençler hepiniz de zayıf ve korkaksınız. ‘Kadim’ler sizi eğip büküp istedikleri biçime sokuyorlar.»

Loa sert sert, «Sus, baba!» dedi. «O konuyu açma!» Bir an yerinden kımıldamadan etrafı dinledi. Bunun nedenini kendisi de bilmiyordu.

Arbin’in tüyleri diken diken olmuştu, ‘Kadimler Cemiyeti’nden söz edildiği zaman hep böyle oluyordu. Grew gibi konuşmak, Arzın eski kültürüyle alay etmek tehlikeliydi. Arbin, bu... bu... diye düşündü. Bu Asimilasyonizm’den

başka bir şey değil! Endişeyle yutkundu. İnsan bunu yalnızca kafasından geçirdiği zaman bile çirkin bir kelimeydi bu. Tabii Grew'nun gençliğinde eski yöntemlerden vazgeçmek konusunda saçma sapan sözler söylenirmiş. Ama o devir başkaydı. Grew'nun da bunu bilmesi gerekiyor. Herhalde biliyor da. Fakat insan tekerlekli bir iskemleye hapsedilir ve gelecek Sayımı bekleyerek günlerini geçirirse makul ve mantıklı olamaz tabii.

Belki bu durum en az Grew'yu etkilemişti ama yaşlı adam başka bir şey söylemedi. Dakikalar geçtikçe sakinleşti. Ama artık yazılar giderek bulanıklaşıyordu. Spor sayfasını dikkatle ve eleştirici gözlerle incelemeye fırsat bulamadan başı usulca göğsüne düştü. Yaşlı adam hafifçe horlamaya başladı. Gazete parmaklarının arasından kayarak son bir hışırtıyla düştü.

Sonra Loa kaygıyla, «Belki de ona iyilik etmiyoruz. Arbin,» diye fısıldadı. «Babam gibi bir adam için zor bir hayat bu. Eski yaşantısına göre şimdi ölü sayılır.»

«Hiçbir şey ölmeye benzemez, Loa. Hiç olmazsa gazetesi ve kitapları var. Ona ilişme! Böyle hafif bir heyecan babanı canlandırıyor. Artık birkaç gün sesi çıkmayacak ve mutlu mutlu oturacak.»

Arbin tekrar kâğıtlarını eline almış, bakıyordu. Boğuk feryatlar duyuldu. Gelenin ne söylediği anlaşılmıyordu. Arbin'in eli titredi ve durakladı. Loa'nın gözlerinde korku belirdi. Kadın kocasına bakarken alt dudağı titremeye başlamıştı.

Arbin, «Çabuk,» dedi. «Grew'yu buradan çıkar.»

Ama yaşlı adam tekerlekli iskemlenin ilk hareketiyle hafifçe inledi. Ve irkilerek uyandı. Doğrularak hemen gazetesini aradı. Öfkeyle, «Ne var?» diye homurdandı. Sesi hiç de hafif değildi.

Loa usulca, «Hiş...» diye mırıldandı. «Her şey yolunda.» Sonra tekerlekli iskemleyi yandaki odaya götürdü. Dışarı çıkarak kapıyı kapattı ve

buna dayandı. Sıska göğsü kabarıp kabarıp İniyordu. Gözlerini kocasına dikmişti.

Kapıya tekrar vuruldu.

Kapı açılırken karı koca birbirlerine sokuldular. Sanki kendilerini savunmaya hazırlanıyorlarmış gibi. Onlara hafifçe gülümseyen kısa boylu, tombul adama bakarken tavırlarında düşmanlık vardı.

Loa resmi bir nezaketle, «Sizin için ne yapabiliriz?» diye sordu. Sonra da yabancı inleyerek düşmemek için kapıya tutunurken geriye doğru sıçradı.

Arbin şaşkın şaşkın, «Hasta mı o?» diye sordu. «Haydi, yardım et de adamı içeri alalım.»

Arbin'le Loa çok sonra sessiz odalarında yatmaya hazırlandılar.

Loa, «Arbin,» dedi.

«Efendim?»

«Bu tehlikeli değil ya?»

«Ne tehlikeli değil?» Arbin bilerek karısının ne demek istediğini anlamazlıktan geliyordu.

«Yani o adamı evimize almamız. Kim o?»

Adam öfkeyle, «Ne bileyim ben?» diye karşılık verdi. «Ama ne de olsa hasta bir adamı içeri almamazlık edemezdik ki. Kimliği yoksa yarın Bölge Güvenlik Dairesine durumu bildiririz Böylece bu sorun çözümlenmiş olur.» Konuşmayı sona erdirmek için döndü.

Ama karısı sessizliği tekrar bozdu. İnce sesinde telaş vardı. «O sence Kadimler Cemiyeti'nin bir ajanı olamaz değil mi? Grew'yu düşünmemiz gerekiyor.»

«Babanın bu gece söyledikleri yüzünden mi? Artık bu da bir mantıksızlık şaheseri! Bunu tartışacak bile değilim.»

«Ben bunu kasdetmedim. Sen de bunu pekâlâ biliyorsun. Grew'yu iki yıldan beri yanımızda

tutuyoruz. Bu da yasalara aykırı. En tehlikeli **Geleneği** bozduğumuzun sen de farkındasın.»

Arbin, «Bizim kimseye bir zarar verdiğimiz yok ki,» diye homurdandı. «Kotamızı doldurmuyor muyuz? Oysa bu üc kişilik bir kota. **Çalışan** üç kişi için. Kotamızı doldurduğumuza göre durumdan neden şüphelensinler? Grew'yu evden bile çıkarmıyoruz.»

«Yine başlama, Loa! Sana kaç kez anlatacağım? O iskemle için standart mutfak eşyasından başka bir şey almadım. Ayrıca yabancının Kadimler'in ajanı olduğunu düşünmek son derecede mantıksız bir şey. Onlar, tekerlekli iskemlede oturan zavallı bir ihtiyar için bu kadar ayrıntılı bir oyuna kalkışırlar mı dersin? Gündüz, ellerinde yasal Arama Emriyle eve giremezler mi? Lütfen mantıklı ol.»

«Pekâlâ, Arbin...» Loa'nın gözlerinde şimdi heyecanlı bir ışıltı vardı. «Madem öyle düşünüyorsun... Ben de öyle düşünmeni istiyordum. Yabancı bir 'Dışarılıklı olmalı, Arzlı olamaz o.»

«Ne demek ‘olamaz’? Bu daha da gülünç bir laf. İmparatorluktan biri kalkıp Arz gibi bir yere neden gelsin?»

«Nedenini bilmiyorum! Hayır, biliyorum... Belki de kendi dünyasında bir suç işledi.» Loa, hayalini hemen gerçek gibi kabul etti. «Neden olmasın? Mantıklı bir neden bu. Bir suçlunun Arza kaçması çok mantıklı bir şey. Onu burada aramak kimin aklına gelir?»

«Tabii eğer o ‘Dışarılıklı’ysa. Bunu destekleyecek kanıtın var mı?»

«Dilimizi konuşamıyor, öyle değil mi? Bunu sen de kabul etmelisin. Söylediklerinin bir tek kelimesini bile anlayabildin mi? O halde yabancı, Galaksinin, insanların acayip bir lehçeyle konuştukları uzak bir köşesinden geldi. Fomalhout’luların Trantor’da İmparatorun sarayında dertlerini anlatabilmek için dili yeniden öğrenmek zorunda kaldıklarını söylüyorlar... Ama bütün bunların ne anlama geleceğini anlayamıyor musun? Adam Arzlı değilse, o zaman Sayım

Bürosunda da kaydı yok demektir. Herhalde Büroya baş vurmayı da istemez. Onu çiftlikte babamın yerine çalıştırabiliriz. Yani yine iki yerine üç kişi çalışır. Gelecek mevsim üç kişilik kotayı karşılarız. Hatta yabancı şimdi hasada da yardım edebilir.» Kocasının kararsızlık okunan yüzüne endişeyle baktı.

Fısıltı sona erdi, ışıklar söndürüldü. Sonunda odaya ve eve uyku sessizliği çöktü.

Ertesi sabah durumu düşünme sırası Grew'yci geldi. Arbin soruyu ona umutla sordu. Kendisine değil ama kayınpederine güveniyordu.

Grew, «Arbin,» dedi. «Derdinin kaynağı benim çalışan bir insan olarak kaydedilmemem. Bu yüzden kota üç kişiye göre. Ben sorun çıkarmaktan bıktım artık. Bu, gerekenden fazla yaşadığım ikinci yıl. Bu kadarı da yeter.»

Arbin utandı. «Benim kasdettiğim bu değildi ki. Başımıza dert açtığını söylemek istemedim.»

«Ah, bu neyi değiştirir ki? İki yıl sonra yine Sayım yapılacak ve ben de gitmek zorunda kalacağım.»

«Ama hiç olmazsa iki yıl daha dinlecek ve kitaplarını okuyacaksın. Bunlardan neden yoksun kalasın?»

«Çünkü başkaları da yoksun kalıyor. Ya sen ve Loa ne olacaksınız? Çünkü beni almaya geldikleri zaman sizi de götürecekler. Ben başkalarının felaketine neden olacağıma aldırmadan birkaç iğrenç yıl daha yaşayacak bir adam mıyım?...»

«Sus, Grew. Melodrama kaçma yine. Sana ne yapacağımızı kaç kez söyledik? Sayımdan bir hafta önce seni haber vereceğiz.»

«Ve doktoru da kandıracaksınız, öyle mi?»

«Doktora rüşvet vereceğiz.»

«Hıh! Ve bu yabancı. O suçunuzun iki kat artmasına neden olacak. Çünkü onu da saklayacaksınız.»

«Adamı bırakacağız. Uzay adına, bu sorunu niçin şimdiden düşünüyoruz? Daha iki yıl var. Yabancıyı ne yapacağız?»

Grew düşünceli düşünceli mırıldandı. «Bir yabancı... Gelip kapıyı çalıyor... Nereden geldiği belli değil... Sözleri anlşılmıyor... Sana ne önereceğimi bilemiyorum.»

Çiftçi Arbin, «Uysal davranışlı bir adam,» dedi. «Ödü patlamış gibi bir görünüşü var. Bize bir zarar veremez.»

«Korkmuş gibi bir hali var, öyle mi? Ya gerizekâlıysa ne olacak? O sözleri yabancı bir lehçeyle söylemiyor, sadece Saçma sapan sözler mırıldanıyorsa?»

«Hiç anmıyorum,» dedi. Arbin endişeyle kımıldanırken.

«Ondan yararlanmak istediğin için böyle söylüyorsun... Pekâlâ. Sana ne yapacağını söyleyeceğim. Onu kente götür.»

«Chica'ya mı?» Arbin dehşete kapılmıştı. «O zaman mahvoluruz.»

Grew sakin sakın, «Hiç de değil,» dedi. «Senin derdin nedir biliyor musun? Gazeteleri okumaman. Neyseki bu aile şanslı, çünkü ben gazeteleri okuyorum. Nükleer Araştırma Enstitüsünde yeni bir alet yapılmış. Bu insanların çok şeyi daha kolay öğrenmelerini sağlıyormuş güya. Haftasonu ekinde tam bir sayfayı buna ayırmışlardı. Ve uzmanlar gönüllü arıyorlar. Bu yabancıyı götür. O gönüllü olsun.»

Arbin kesin bir tavırla başını salladı. «Sen çıldırmışsın. Ben böyle bir şey yapmam, Grew. İlk iş bana adamın kayıt numarasını sorarlar. Durumun yasalara uygun olmaması, araştırma yapılmasını davet etmek olur. O zaman da senin durumunu öğrenirler.»

«Hayır, öğrenemezler. Bu konuda yanılıyorsun, Arbin. Enstitünün hâlâ gönüllü aramasının nedeni aletin henüz deney devresinde olması. Herhalde şimdiye kadar bu yüzden birkaç kişi

ölmüştür. Onun için sana fazla soru sormazlar. Bu yabancı öldü, diyelim. Bu şimdiki durumundan daha kötü bir şey sayılmaz... Arbin, bana kitap projeksiyon makinesini ver ve düğmeyi altıncı makaraya çevir. Gazete gelir gelmez de onu hemen bana ver. Olur mu?»

Schwartz gözlerini açtığı zaman öğleyi geçmişti. O kendi kendini besleyen, kalbi ezen garip acıyı duydu adam. Uyandığı zaman artık karısının yanında olmamasının, tanıdık dünyasını kaybettiğini bilmesinin yolaçtığı acıydı bu...

Vaktiyle de bu acıyı duymuştu Schwartz. Belleğinde bir an şimşek çaktı sanki. Ve unuttuğu o sahne olanca canlılığıyla gözlerinin önünde belirdi. Bir delikanlıydı şimdi. Kış mevsimindeydi... Kızak bekliyordu... Bu yolculuğun sonunda bir trene binecekti... Sonra da büyük bir gemiye...

Tanıdık dünyaya duyulan özlem ve umut kırıcı korku bir an şimdiki Schwartz'la

Amerikaya göç eden yirmi yaşındaki o genci birbirine bağladı.

Ama bu acı çok canlıydı. Bir rüya olamazdı bu.

Kapının üzerindeki lamba yanıp sönerken

Schwartz da yerinden fırladı. Ev sahibinin anlamsız bariton sesini duydu. Sonra kapı açıldı. Ev sahibi kahvaltı getirmişti. Bu Schwartz'ın tanımadığı unlu lapa gibi bir şeydi. Biraz mısıra benziyordu ve içine sanki süt de katılmıştı.

Schwartz, «Teşekkür ederim,» diye başını hızla salladı.

Çiftçi de bir şeyler söyledi ve Schwartz'ın bir iskemlenin arkasına asmış olduğu gömleği aldı. Bunu iyice inceledi. Özellikle düğmelere baktı. Sonra gömleği yerine bıraktı, bir dolabın kapağını yana doğru kaydırarak açtı. Schwartz ilk kez o zaman duvarların süt gibi beyaz olduğunu farketti.

Kendi kendine, Plastik, dedi. Uzman olmayanların yaptığı gibi her şeyi içeren bu kelimeyi kesin bir tavırla söylemişti. Adam, odada köşeler ve açılar olmadığını da gördü. Bütün yüzeyler yumuşak kıvrımlar yaparak birbirleriyle birleşiyorlardı.

Ama çiftçi ona doğru bir şeyler uzatıyor ve anlamları çok belirli işaretler yapıyordu. Schwartz'ın yıkanıp giyinmesi gerektiği belliydi. Adam itaat etti. Çiftçinin yardımı ve işaretleriyle istenileni yaptı. Ama traş makinesine benzer bir şey bulamadı. Çenesini işaret etmesinin de yararı olmadı. Sadece çiftçi acayip bir ses çıkardı ve ona müthiş bir tiksintiyle baktı. Schwartz kır sakallarını kaşıyarak uzun uzun içini çekti.

Sonra çiftçi Schwartz'ı küçük, uzun, iki tekerlekli bir arabaya götürdü. Adama buna binmesini işaret etti. Hızla ilerlediler. Bomboş yol altlarında kayarak geriledi. Sonunda ileride alçak, bembeyaz binalar belirdi. Q,ok uzaklarda masmavi bir su ışıldıyordu.

Schwartz heyecanla işaret etti. «Chicago?» Bu onun son umuduydu. Çünkü gördükleri Chicago'ya hiç benzemiyordu.

Çiftçi yanıt bile vermedi.

Ve o son ümit de öldü.

ÜÇ

Bel Arvardan, Arz seferi konusunda yaptığı basın toplantısından yeni çıkmıştı. Her tarafa uzanmış Galaksi İmparatorluğunun yüzlerce milyon yıldızı arasında kendisini pek sakin hissediyordu. Artık bu sektör ya da şu sektörde tanınma sorunu değildi bu. Arzla ilgili teorileri kanıtlandığı takdirde Samanyolunda insanların yaşadığı her gezegende adını duyacaklardı. İnsanların, yüz binlerce yıl süren yayılma devri boyunca adımlarını attıkları her gezegen onu tanıyacaktı.

Bu salt ve yoğun entellektüellik tepelerine, bu şan ve üne genç yaşta ama zorlukla erişecekti. Bel Arvardan henüz otuz beşindeydi. Ancak

bugüne kadar meslek hayatında türlü olaylarla karşılaşmıştı. Arcturus Üniversitesinden o zamana kadar duyulmamış bir yaşta yani yirmi üçündeyken mezun olmuştu. Bunu müthiş bir patlama izlemişti. Bu ‘patlama’ diye tanımlanabilecek olay Galaksi Arkeoloji Kurumu Dergisi’nin Arvardan’ın tezini basmayı red etmesiydi. Üniversitenin tarihinde ilk kez bir gencin doktora tezi red ediliyordu. Ve o ciddi derginin tarihinde ilk kez bir red karşılığı bu kadar sert oluyordu.

Arkeolojiyle ilgisi olmayanlar **için Siriüs Sektöründe Bulunan Kalıntıların Eskiliği ve Bunların İnsanlığın Kökeniyle ilgili Yayılma Teorisine Ugulanmaları** adlı, bu duyulmamış, kupkuru kitapçığın böylesine öfke uyandırması gerçekten şaşılacak, esrarlı bir olaydı. Ama aslında Arvardan daha önce arkeolojiden çok metafizikle uğraşan yani İnsanlığın bir tek dünyada ortaya çıktığını ve sonra ağır ağır bütün Galaksiye yayıldığını iddia eden bir grup mistiğin teorilerini daha başlangıçta benimsemişti. Bu,

günün fantazi yazarlarının çok kullandıkları bir teoriydi. Ve İmparatorlukta saygıdeğer her Arkeolog bundan nefret ediyordu.

Ama sonunda Arvardan en saygı gören kişilerin bile hesaba katması gereken bir güç halini aldı. On yıl içinde Galaksinin sakin ve uzak köşelerindeki İmparatorluk öncesi çağdan kalmış olan kalıntılar konusunda herkesin kabul ettiği bir otorite oldu.

Örneğin Arvardan Riger Sektöründeki mekanik uygarlık konusunda bir eser yazdı. Bu Sektörde robot yapımı yüzyıllar boyunca süren ayrı bir kültür yaratmıştı. Sonunda maden esirler öyle kusursuz bir hal almışlardı ki, insanlarda atılganlık denilen şeyden eser kalmamıştı. Bu nedenle de Diktatör Moray'ın filoları o Sektörü kolaylıkla kontrol altına almışlardı. Galaksideki yerleşmiş Arkeoloji bilimi taraftarları insanların çeşitli dünyalarda ayrı ayrı geliştiklerini iddia ediyorlardı. Bunu kanıtlamak için de Rigel'deki gibi tipik olmayan kültürleri, evlilikle bile hâlâ ortadan kaldırılamamış olan ırk farkları için bir

örnek olarak gösteriyorlardı. Arvardan, Rigel robot kültürünün zamanın ve o bölgedeki ekonomik ve toplumsal güçlerin normal bir sonucu olduğunu kanıtlayarak bu iddiaları etkili bir biçimde çürütmüştü.

Yine Arkeologlar barbar gezegenlerden oluşan Opfiuchus'u yıldızlararası yolculuk yapacak kadar ilerlememiş ilkel insanlar için örnek olarak gösteriyorlardı. Her ders kitabı Karışma Teorisini en iyi kanıtlayan delil olarak bu dünyaları kullanıyordu. Yani İnsanlık, temelde oksijen su karışımı bulunan, uygun yoğunlukta ısı ve yerçekimi olan dünyalardaki doğal evrimin bir sonucuydu. İnsan ırklarının her biri diğerleriyle evlenebilirdi. Yıldızlararası yolculuk başladığı zaman böyle evlenmeler de olmuştu.

Ama Arvardan Ophiuchus'un bin yıllık barbarlığından önce yaşamış bir uygarlığın izlerini de buldu. Gezegenin ilk kayıtlarında yıldızlararası ticaretle ilgili açıklamalar olduğunu da kanıtladı.

Ancak ondan sonra Galaksi Arkeoloji Kurumu, Arvardan'ın tezini basmaya karar verdi. Yani tez yazıldıktan on yıl sonra.

Şimdi Arvardan ünlü teorisi yüzünden İmparatorluğun en önemsiz gezegenine gidiyordu. Arz denilen gezegene.

Arvardan, Himalayaların kuzeyindeki ıssız yaylaların arasında bir yere indi. Bütün Arzda yalnızca burası İmparatorluğu hatırlatıyordu insana. Burada radyoaktivite yoktu. Radyasyon hiçbir zaman oraya kadar yayılmamıştı. Burada Arz mimarisiyle ilgisi olmayan pırıltılı bir bina vardı. Temelde, bu, daha şanslı dünyalardaki İmparatorluk Valilerinin saraylarının bir kopyasıydı. Bahçelerin yumuşak yeşilliği insanı rahatlatıyordu. O korkunç kayaların üzerine toprak dökülmüş, sulanmış yapay bir atmosfer ve iklim sağlanmıştı. Böylece ortaya ,on kilometrekare genişliğinde çim alanlar ve çiçek tarhları çıkmıştı.

Bu vahayı yaratmak için harcanan enerjinin bedeli Arz hesaplarına göre korkunçtu. Ama bu yeri planlayanların arasında sayıları giderek artan milyonlarca milyonlarca gezegenin o inanılmayacak kaynakları vardı. (Galaksi Cağı 827 de her gpn ortalama elli gezegenin İmparatorluğun bir eyaleti durumunu almak onuruna eriştiği hesaplanmıştı. Bunun için bir gezegenin nüfüsünün beş yüz milyona erişmesi gerekiyordu.)

İşte 'Arz Olmayan' bu yerde İmparatorluk Temsilcisi yaşıyordu. Adam bu yapay lüks arasında kimi zaman fare deliğinden farksız bir dünyanın valisi olduğunu unutuyordu. Öyle anlarda çok eski bir aileden, şerefli bir soylu olduğunu hatırlamayı da başarıyordu.

Karısı belki kendisini kocası kadar sık sık kandıramıyordu. Özellikle de çimlerle kaplı bir tepeye tırmanıp bahçeleri Arzın bakımsız ve vahşi topraklarından ayıran sınırı gördüğü zamanlar. Böyle anlarda geceleri serin, sıvı aleve benzeyen renkli fıskiyeler, çiçekli yollar ya da

yemyeşil korular ona sürgünde olduklarını unutturamıyordu.

İşte belki bu yüzden Arvardan'ı protokolün gerektirdiğinden daha büyük bir incelikle karşıladılar. Vali için Arvardan, İmparatorluğun soluğu gibiydi. Genişlik, enginlik ve sınırsızlığın bir temsilcisi.

Arvardan da hayran olunacak çok şey buldu...

«Burası çok güzel yapılmış,» dedi. «Zevkle yaratılmış. Merkezi kültürün İmparatorluğun en uzak köşelerine kadar yayılmış olması çok şaşılacak bir şey. Lord Ennius.»

Ennius gülümsedi. «Korkarım İmparatorluk Valisinin buradaki sarayı içinde yaşamaktan çok gezilip görülecek bir yer. Vurulduğu zaman tınlayan bir kabuk burası. Merkezi kültürün temsilcileriyse yalnızca ben, ailem, maiyetim, İmparatorluk garnizonu ve zaman zaman gelen sizin gibi bir konuktan ibaret. Her merkez gezegende de böyle bir Garnizon bulunuyor. Bütün bunlar hiç de yeterli değil.»

İki adam, sütunlu verandada oturuyorlardı. Akşam olmak üzereydi. Güneş ufuktaki sisli, sipsivri tepelerin arasında ışıldıyordu. Hava yaşayan bitkilerin ağır kokusuyla doluydu. Rüzgar da sanki esmiyor sadece yorgunlukla iç çekiyordu.

Tabii bir İmparatorluk Valisi bile bir konuğun işleri konusunda fazla meraklı bir insan gibi davranamazdı. Ama İmparatorluktan uzakta günlerce, aylarca yaşamak da hiç de insanca bir şey değildi.

Ennius, «Burada uzunca bir süre kalacak mısınız, Dr. Arvardan?» diye sordu.

«Bu konuda kesin bir şey söylemem imkansız. Lord Ennius. Ben gruptan daha önce geldim. Arz kültürünü tanımak ve gerekli yasal formaliteleri tamamlamak için. Örneğin istediğimiz yerlerde kamp kurabilmek için sizden izin almam gerekiyor.»

«O izni verdim gitti! Kazılara ne zaman başlayacaksınız? Ayrıca... bu berbat moloz yığınında ne bulabilirsiniz ki?»

«Her şey yolunda gittiği takdirde birkaç ay sonra kamp kuracağız. Bu dünyaya gelince... Burası hiç de berbat bir moloz yığını değil. Bütün Galakside eşi bulunmayacak bir yer.»

İmparatorluk Valisi soğuk soğuk, «Eşsiz mi?» dedi. «Hiç de değil. Burası pek sıradan bir yer. Bu dünya için bir ‘domuz ağılı,’ bir ‘bulaşık çukuru’, bir ‘mezbele’ diyebilirsiniz. Aklınıza gelen her küçültücü kelimeyi bu dünya için kullanabilirsiniz. Ama bütün mide bulandırıcılığına karşın kötülük bakımından bile eşsiz olamıyor. Hep o aynı sıradan, kaba saba, uygarlıkla ilgisi olmayan dünya.»

Bu şiddetli, birbirine uymayan sözcük seli Arvardan’ı şaşırtmıştı. «Ama bu dünya radyoaktif.»

«E, ne olmuş? Galaksideki binlerce gezegen de radyoaktif. Hatta bazılarında radyasyon Arza göre daha fazla.»

Tam o sırada bir içki dolabı kayarak onlara yaklaştı. Sonra iki adamın uzanabilecekleri bir yerde durdu.

Ennius dolabı işaret ederek sordu. «Ne içersiniz?»

«Bu konuda fazla titiz değilim. Misket kokteyli olabilir.»

«Bu içki hazırlanabilir. Dolapta gerekli şeylerin olduğundan eminim. İçine Chensey konulmasını da ister misiniz?»

Arvardan baş ve işaret parmaklarını birbirine yaklaştırdı. «Pek az.»

«İçkiniz bir dakikada hazır olur.»

Dolabın içinde bir yerde, insan zekasının bütün Galakside çok beğenilen bir mekanik ürünü olan barmen harekete geçti. Bu insan olmayan barmenin elektronik beyni kokteylleri litre

hesabına göre değil, atom sayısına göre hazırlıyordu. Oranlar her zaman kusursuzdu. Bir insanın sanatçı ruhu bile onunla boy ölçüşemezdi.

Dolaptaki oyuklarda uzun bardaklar belirdi birden.

Arvardan, bunlardan yeşil ojanını aldı ve bir an soğuk bardağı yanağına dayadı. Sonra içkinin tadına baktı. «Şahane!» Bardağı koltuğun dirsek dayanılacak yerindeki öze! tabağa koydu. «Dediğiniz gibi binlerce radyoaktif gezegen var, Lord Ennius. Ama onlardan yalnızca bir tekinde insanlar yaşıyor. Yani burada.»

«Eh...» Ennius içkisinden bir yudum alarak dudaklarını şapırdattı ve belki de bu yüzden sesi eski sertliğini kabetti. «Belki Arz bu bakımdan gerçekten eşsiz. Ama açıkçası bu imrenilemeyecek bir özellik.»

Arvardan zaman zaman içkisinden bir yudum alarak konuşmasını sürdürdü. «Ama bu istatistikle ilgili bir eşsizlik sorunu değil. Daha derinlere gidiyor bu. Ortada müthiş olasılıklar var.

Biyoloji uzmanları atmosfer ve denizlerdeki radyoaktivite belirli bir dereceden fazla olduğu zaman o gezegende kimsenin yaşayamayacağını kanıtladılar. Ya da kanıtladıklarını iddia ediyorlar. Arzın radyoaktivitesi o dereceden çok fazla.»

«Cok ilginç. Bunu bilmiyordum. Herhalde bu Arzdaki yaşamın, temel bakımından Galaksideki diğer yaşantılardan farklı olduğunu kanıtlıyor... Sanırım bu hoşunuza gider. Çünkü Sirius'tansınız» Ennius'un neşeli ve alaycı bir hali vardı. Bir sır açıklarmış gibi ekledi. «Bu gezegeni yönetmenin en güç yanı nedir biliyor musunuz? Bütün Siriüs Sektöründeki o şiddetli Arz düşmanlığı. Arzlılar da Sirius'lulara aynı derecede düşmanlar. Hatta belki de daha fazla. Galaksinin bazı yerlerinde daha hafif bir Arz düşmanlığı olmadığını iddia etmiyorum. Ama bu Sirius'taki kadar değil.»

Arvardan heyecan ve sabırsızlıkla, «Lord Ennius,» diye karşılık verdi. «Bu imanızı red ediyorum. Ben de her insan kadar biraz hoşgörüsüzüm belki. Ama bir bilimadamı olarak

bütün varlığımla insanlığın tekliğine inanıyorum. Buna Arz bile dahil. Bütün hayat temelde bir. Yani bunun temelinde 'protoplazma' diye tanımladığımız koloidal biçimde dağılmış proteinler var. Az önce sözünü ettiğim radyoaktivite yalnızca bazı canlıları ya da bazı insanları etkilemiyor. Bütün yaşayanlar için geçerli bu. Çünkü hepsi de protein meloküllerinin kuantum mekanizmasına dayanıyor. Bir gezegende hayatın varolması için radyasyon olmaması gerekir. Radyoaktif dünyalardaysa suyun her damlası, hatta yerin altı kilometre derinliğindekiler bile, gece ışıldar ve gamma ışınları yayar. Bunlar hayatın oluşması için gereken bazı önemli reaksiyonları bir yönde gelişmeye zorlarlar. Canlıların oluşamayacağı bir yönde.»

Arvardan içkisini bitirerek bardağını dolabın üzerine bıraktı. Bardak hemen dolabın içine çekildi, temizlenip sterlize edildi. Artık yeni bir içki için hazırdı bu.

Ennius, «Bir içki daha ister misiniz?» diye sordu.

Arvardan, «Bunu bana yemekten sonra sorun,» dedi. «Şimdilik bu kadarı yeter.»

Ennius sivri tırnaklı parmağını koltuğunun dirsek yerine vurdu. «Anlattıklarınız oldukça ilgi çekici. Ama gerçek böyleyse Arzdaki canlıları nasıl açıklayacaksınız? Hayat burada nasıl gelişti?»

«Ah, gördünüz mü? Siz bile merak etmeye başladınız. Bence yanıt çok basit. Belirli derecenin üstünde olan radyoaktivite canlıların oluşmasını engelliyor. Ama varolan canlıları tümüyle ortadan kaldıramıyor. Belki onları değiştiriyor, ama korkunç derecede fazla olmadıkça canlıları yok edemiyor.»

«Bunun ne demek olduğunu anlayamadım.»

«Sorun ortada değil mi? Arzda canlılar, gezegen radyoaktif olmadan önce ortaya çıktılar.»

Ennius, Arkeologa hem şaşkınlık, hem de kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı. «Ama... ciddi olamazsınız.»

«Niçin?»

«Çünkü... bir dünya nasıl radyoaktif bir hal alabilir? Gezegenin kabuğundaki radyoaktif elementler milyarlarca yıllık. Üniversitedeki yıllarımda hiç olmazsa bunu öğrendim. Yani radyoaktivite hemen hemen gezegen oluştuğundan beri var.»

«Yapay radyoaktivite diye bir şey olduğunu unutuyorsunuz, Lord Ennius. Bu da inanılmayacak kadar çok miktarda olabilir. Türlü radyoaktif izotop yaratacak kadar enerjisi olan binlerce nükleer reaksiyon var. Diyelim ki insanlar uygun önlemler almadan endüstri alanında ve hatta savaşta nükleer güç kullandılar. Tabii bir tek gezegende savaş olabileceğini kabul edebilirsek... O zaman gezegen kabuğunun önemli bir bölümü yapay biçimde radyoaktif bir hal alır. Buna ne diyorsunuz?»

Güneş, dağların arkasında kanlı bir bomba patlamışcasına batmıştı. Son ışıklar Ennius'un ince yüzünü kırmızıya boyuyordu. Akşam rüzgarı

ağaçların arasında usulca dolaşıyordu. Sarayın bahçesinde yetişmeleri için özel olarak seçilmiş olan böceklerin vızıltısı insana her zamankinden çok rahatlık veriyordu.

Ennius, «Bu bana pek de inanılacak gibi gelmedi,» dedi. «Bir kere savaşta nükleer güç kullanılması aklın alacağı bir şey değil. Ya da böyle bir radyoaktiviteye yol açacak kadar kontrolden çıkması...»

«Tabi, efendim. Nükleer reaksiyonları küçümsüyorsunuz, çünkü bugünde yaşıyorsunuz! Ve bugün nükleer güç kolaylıkla kontrol altında tutuluyor. Ama... biri... bir ordu daha savunma sağlanamadan böyle bir silahı kullandıysa? Bu, su ya da kumun alevleri söndüreceğinin bilinmediği bir sırada yangın bombası kullanmaya benzer...»

Ennuis, «Hım...» dedi. «Shekt gibi konuşuyorsunuz.»

Arvardan çabucak başını kaldırdı. «Shekt de kim?»

«Bir Arzlı. Birkaç iyi Arzlıdan biri. Yani... bir centilmenin konuşabileceği bir insan. Shekt fizikçi. Bir keresinde bana, 'Belki de Arz her zaman radyoaktif değildi,' dedi.

«Ah... Tabii bu olağanüstü bir şey sayılmaz. Aslında teori benim değil. Bu 'Kadimlerin Kitabı'nın bir kısmı. Bunda tarih öncesi Arzın geleneksel ya da efsaneleşmiş geçmişinden sözediliyor. Ben de o kitaptakileri tekrarlıyorum. Tabii bilimsel bir biçimde.»

«'Kadimlerin Kitabı'mı?» Ennius'un hem şaşırmış, hem de rahatsız olmuş gibi bir görünüşü vardı şimdi. «O eseri nereden buldunuz?»

«Şuradan buradan. Pek kolay .olmadı. Kitabın yalnızca bazı bölümlerini bulabildim. Tabii Arzın radyoaktif olmadığıyla ilgili iddia, bilimsel olmasa bile bu çalışmamız için çok önemli... Neden sordunuz?»

«Çünkü eser Arzlıların radikal mezhebinin kutsal kitabı sayılıyor. 'Dışarılıklılar'ın kitabı okumaları yasak. Buradayken eseri okuduğunuzdan

kimseye söz etmeyin. Arzlı olmayanlar ya da onların deyimiyle 'Dışarlıklılar' daha basit nedenlerle linç edilebilir.»

«İmparatorluk Polisi burada iyi çalışamıyormuş gibi konuşuyorsunuz.»

«Kutsal kitaba küfür konusunda öyle! Böylece sizi de uyarmış oluyorum, Dr. Arvardan».

Tatlı çıngırak sesleri duyuldu.

Ennius ayağa kalktı. «Yemek zamanı geldi sanırım. Bana katılır ve İmparatorluğun Arzdaki gölgesinin elinden geldiğince göstermeye çalıştığı konukseverliğin zevkini çıkarır mısınız?»

İmparatorluk valisi ziyafet vermek için pek sık olanak bulamıyordu. Bu nedenle de Ennius en olmayacak bir fırsatı bile kaçırmamaya çalışıyordu. Ve yine bu nedenie akşam pek çok yemek hazırlatılmıştı. Salon lüks, erkekler nazik, kadınlar da büyüleyiciydi. Sirius Sektörünae Baronn

gezegeninden olan Dr. B. Arvardan'a da o kadar iltifat etiler ki sonunda genç adamın başı döndü.

Arvaraan, ziyafetin sonlarına doğru sofrada kendisini dikkatle dinleyen konuklara Ennius'a söylediklerinin bir kısmını tekrarladı. Ama sskisi kadar başarılı olamadı.

Kırmızı yüzlü bir adam bilginleri aşağı gördüğünü belirten bir tavırla Arkeoloğa doğru eğildi. «Eğer sözlerinizi doğru yorumladıysam, Dr. Arvardan, bize bu Arzlı köpeklerin eski bir ırkın temsilcileri ve bütün insanlığın da ataları olduklarını scyiemek istiyorsunuz.»

«Bunu kesinlikle söyleyemem, efendim. Ama böyle olması olasılığı yüksek. İlginç bir durum bu. Bir yıl sonra kesin bir karar verebileceğimden eminim.»

Kırmızı yüzlü adam, «Onların gerçekten de insanların ataları olduklarını öğrenirseniz, buna gerçekten şaşarım Doktor,» diye karşılık verdi. «Yine de bunu başarabileceğinizi sanmıyorum. Ben Arza gönderileli dört yıl oldu. Arzlılar

konusundaki bilgi ve deneyimimimin az olduğu söylenilemez. Bu Arzlıların her biri de ahlâksız ve namusuz yaratıklar. Her biri de. Kafa bakımından bizden aşağılar. İnsanlığın bütün Galaksiye yayılmasına yol açan o kıvılcımı onlarda göremezsiniz. Tembel, aç gözlü batıl inançlarına sıkıca bağlı yaratıklar! Onlarda ruh soyluluğu diye bir şey de yok. Size ve bu k,onuyla ilgilenen herkese meydan okuyorum: Bana gerçek bir insanın yani sizin ya da benim eşitim olan bir tek Arzlı gösterin. Ancak o zaman bu yaratığın atalarımızın ırkının bir temsilcisi olabileceğini kabul ederim. Ama o zamana kadar izninizle böyle bir varsayımı kabul etmeyeceğim.»

Masanın ucunda oturan şişman bir konuk birdenbire, «'İyi bir Arzlı, ölü bir Arzlıdır,' diyorlar,» diye bağırdı. «Ama ölü bir Arzlı bile genellikle pis pis kokar.» Gürültülü bir kahkaha attı.

Arvardan tabağına bakarak kaşlarını çattı. Başını kaldırmadan, «Irklar arasındaki farklılıklar

konusunu tartışmak istemiyorum,» dedi. «Özellikle bu konuyla bir ilgisi olmadığı için. Benim sözünü ettiğim tarih öncesi çağlarda yaşamış olan Arzlılar. Onların bugünkü torunları çok uzun bir süre Galaksideki diğer gezegenlerden ayrı kaldılar. Çok olağanüstü bir çevrede yaşadılar. Onları yine de küçümsememek gerekir.» Ennius'a dönerek ekledi. «Lordum yemekten önce bir Arzlıdan söz ediyordunuz...»

«Öyle mi? Hatırlayamadım...»

«Shekt adında bir fizikçiden.»

«Ah, evet. Evet.»

«Onun adı Affret Shekt mi?»

«Ah, evet. Ondan söz edildiğini duydunuz mu?»

«Duyduğumu sanıyorum. Bütün yemek süresince onu düşündüm. Siz adamdan söz eder etmez aklıma takıldı. Sanırım sonunda onun kim olduğunu anladım. O Nükleer Araştırma. Enstitüsünde değil mi? Şu... Ah, o lanet olasıca

yerin adı neydi?» Arvardan avcunu bir iki kez alnına vurdu. «Chica'daki Enstitüde?»

«Evet, ta kendisi. Ne olmuş ona?»

«Sadece şu; Fizik Dergisinin ağustos sayısında onun bir yazısı vardı. Yazıyı Arzla ilgili her şeyi toplamaya çalıştığım için farkettim. Bütün Galakside okunan bir dergide Arzlıların yazıları pek çıkmaz... Her neyse... Şunu anlatmaya çalışıyorum. Adam Sinapsis Makinesi diye bir şey yaptığını iddia ediyor. Ona göre bu makine memelilerin sinir sistemlerinin öğrenme kapasitesini geliştirecekmiş.»

«Sahi mi?» Ennius'un sesi biraz sert çıkmıştı. «Bundan söz edildiğini hiç duymadım.»

«Size o yazıyı bulabilirim. Oldukça ilginç bir şey., bu. Shekt'in buluşuyla ilgili matematik formüllerini anladığımı iddia edecek değilim. Shekt, Arza özgü bazı hayvanlara -sanırım bunlar 'fare' diye biliniyorişte bu hayvanlara Sinapsis makinesini uygulamış ve onları bir labirente koyarak yollarını bulmalarını beklemiş. Neden söz

ettiğimi biliyorsunuz. Hayvanlara labirentte yol bularak çıkıştaki yiyeceğe erişmeleri öğretilir. Shekt, kontrol olarak Sinapsis uygulanmamış fareleri kullanmış. Ve her kezinde de Sinapsis uygulanmış hayvanların problemi diğerlerinden çok daha çabuk çözdüklerine tanık olmuş...» Kırmızı yüzlü adama döndü. «Bunun önemini anlıyor musunuz, efendim?»

Tartışmayı başlatmış .olan konuk kayıtsızca, «Hayır, Doktor,» dedi. «Anlamıyorum.»

«O halde açıklayayım. Böyle bir makineyi yapabilecek bir insanın, o bir Arzlı olsa bile, kafa bakımından bana eşit olduğuna kesinlikle inanırım. Ve küstahlığımı affedin, o sizinle de eşit sayılır.»

Ennius söze karıştı. «Afedersiniz, Dr. Arvardan. Şu Sinapsis Makinesi konusuna dönmek istiyorum. Shekt insanlar üzerinde deney yapmış mı?»

Arvardan güldü. «Hiç sanmıyorum, Lord Ennius, Shekt'in kullandığı farelerden onda dokuzu

deneyler sırasında ölmüş. Makineyi iyice geliştirmedikçe insan üzerinde deney yapmaya cesaret edemez.»

Ennius, hafifçe kaşlarını çatarak iskemlesinde arkasına yaslandı. Yemeğin sonuna kadar da ne bir şey yedi, ne de konuştu.

İmparatorluk Valisi geceyarısı olmadan usulca toplantıdan ayrıldı. Karısına bir iki kelime söyledikten sonra özel taşıtıyla Chica'ya oradaki imparatorluk konağına doğru yola çıktı. İki saatlik yolculuk sırasında hâlâ kaşları çatıktı ve kalbi kaygı doluydu.

Aynı gün, akşam üzeri Arbin Maren de Joseph Schwartz'ı Shekt'in Sinapsis makinesinde tedavi edilmesi için Chica'ya getirdi. Shekt o sırada Impratorluk Arz Valisiyle bir saatten beri başbaşa konuşuyordu.

DÖRT

Arbin, Chica'da kendsini rahat hissetmiyordu. Ona etrafını sarıvermişler gibi geliyordu. Kentte elli bin kişinin yaşadığı söyleniyordu. Ve Chicada bir yerde büyük dış İmparatorluğun görevlileri vardı.

Arbin tabii Galaksiden kimseyi görmemişti. Ama burada, Chica'da öyle biriyle karşılaşacağını düşünerek korkuyor, ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Kendisini zorlasalarda bir Dışarlıklıyla bir Arzlıyı birbirlerinden nasıl ayırd edeceğini söyleyemezdi. Öyle biriyle karşılaştığı zaman bile bunu anlıyamazdı. Yine de Galaksililerie Arzlılar arasında bir fark olduğuna inamy.ordu.

Arbin, Enstitüye girerken omzunun üzerinden geriye baktı. Çift tekerlekli taşıtını açıklığa bırakmış ve altı saatlik bir park etme kuponu almıştı. Acaba bu müsrifliği şüphe uyandırmış mıydı?... Artık her şey Arbin'i korkutuyordu. Hava göz ve kulaklarla doluydu.

Adam, yabancı arka bölümün dibinde gizlenmesi gerektiğini hatırlasa bari, diye düşündü. Bunu ona anlatırken hızla başını salladı. Ama bakalım ne demek istediğimi anladı mı? Arbin birdenbire kendi kendisine kızdı. Neden Grevv'ya uyarak bu çılgınlığa kalkıştım?

O sırada önündeki kapı açıldı ve Arbin duyduğu bir sesle daldığını düşüncelerden uyandı.

«Ne istiyorsun?» Belki de bu soruyu daha önce birkaç kez tekrarladığ için ses sabırsızdı.

Arbin boğuk bir sesle, «Sinapsis Makinesi için başvurulacak yer burası mı?» diye sordu. Boğazı sıkışmıştı, sanki kelimeler ağzından çıkarken dağılıyordu.

Resepsiyondaki kadın, çabucak başını kaldırarak, «Şurayı imzala,» dedi.

Arbin ellerini arkasında birbirlerine kenetleyerek boğuk boğuk, «Sinapsis Makinesi için kiminle görüşmem gerekiyor?» diye mırıldandı. Grew ona makinenin adını ezberletmişti ama

Arbin bunu tekrarlarken kelimeler saçma sapanmış gibi geldi ona

Resepsiyon memuru kesin bir tavırla, «Bir ziyaretçi olarak bu defteri imzalamadığın takdirde hiçbir şey yapamam,» dedi. «Kurallar böyle.»

Arbin sesizce çıkmak için döndü. Masanın başındaki genç kadın dudaklarını birbirine bastırarak iskemlesinin yanındaki işaret çubuğuna hızla bir tekme indirdi.

Arbin dikkati çekmemek için onca uğraşmasının başarılı olamadığına inanıyordu. Genç kadın ona dikkatle bakıyordu. Arbin, beni bin yıl sonra bile görse yine de hatırlayacak, diye düşündü. Koşmayı, arabaya atlayıp çiftliğe kaçmayı istiyordu...

Arkasında beyaz gömlek olan biri hızla bir odadan çıktı. Resepsiyon memuru ona Arbin'i gösterdi. «Sinapsis Makinesi için bir gönüllü, Bayan Shekt. Ama adını vermek istemiyor.»

Arbin başını kaldırdı. Bu gelen de bir kadındı. Daha doğrusu genç bir kız. Adam kaygılandı. «Makineyi siz mi kullanıyorsunuz, Bayan?»

«Hayır, ne münasebet!» Kız, dostça bir tavırla gülümsedi. Arbin'in kaygıları azalır gibi oldu. Kız konuşmasını sürdürdü. «Ama sizi ona götürebilirim.» Sonra heyecanla ekledi. «Siz gerçekten Sinapsis Makinesiyle tedavi edilmek için gönüllü mü geldiniz?»

Arbin ifadesiz bir suratla, «Ben bu işin başındaki adamı görmek istiyorum,» dedi.

«Pekâlâ.» Arbin'in ters cevabı kızı etkilememiş gibiydi. Çıktığı kapıdan tekrar içeri girdi. Kısa bir süre sonra dışarı bakarak parmağıyla çiftçiye gelmesini işaret etti.

Arbin, kızın peşi sıra küçük bir bekieme odasına girerken kalbi hızla çarpıyordu. Genç kız, nezaketle, «Yarım saat kadar beklerseniz, Dr. Shekt sizinle görüşecek,» diye açıkladı. «Şu anda çok meşgul... Kitap filmleri ve gösterici

isterseniz onları size getirebilirim. Böylece sıkılmamış olursunuz.»

Ama Arbin başını salladı. Küçük odanın dört duvarı sanki onu sarıyor ve hareket etmesini engelliyordu. Kendi kendine, tuzağa mı düştüm, diye sordu. Kadimler gelip beni yakalayacaklar mı?

Bu Arbin'in hayatındaki en uzun bekleyiş oldu.

İmparatorluğun Arz Valisi Lord Ennius, Dr. Shekt'i görme konusunda bu kadar zorlukla karşılaşmamıştı. Bir bakıma o da çiftçi kadar heyecanlı sayılabilirdi. Adam dört yıldan beri Valiydi ama Chica'ya gelmek onun için hâlâ heyecan uyandırıcı bir olaydı. Uzaklardaki İmparatorun doğrudan doğruya temsilcisi olduğu için hukuk bakımından bu toplumdaki mevkii uzayda yüzlerce kilometreküplük alana yayılmış ışıltılı, dev Galaksi sektörlerinin İmparatorluk Valilerininkine eşitti. Ama aslında Ennius'un durumu bir sürgününkinden farksızdı.

Adam Himalayaların kısır boşluğuna sıkışıp kalmıştı. Kendisinden nefret eden Arzlılarla temsilcisi olduğu İmparatorluk arasındaki kısır kavgalardan bezmişti. Bu yüzden Chica'ya gelmeyi bile bir kaçış sayıyordu.

Tabii bunlar kısa kaçışlardı ve öyle olmaları gerekiyordu. Chica'da her zaman kurşun emdirilmiş elbiseler giymesi gerekiyordu. Hatta uyurken bile. Daha da kötüsü sık sık 'matabolin' almak zorunda kalıyordu.

Ennius, bundan Shekt'e acı acı söz eti. Kırmızı hapı ona göstererek, «İşte,» dedi. «Gezegeninizin benim için gerçek değerinin en uygun simgesi, dostum. Bunun görevi bütün metabolizma işlemlerini hızlandırmak. Burada etrafımı saran radyoaktif bulutların arasında oturuyorum. Siz bunun farkında bile değilsiniz.» Hapı yuttu. «İşte! Artık kalbim daha hızlı çarpacak. Karaciğerim o kimyasal sentezlerle kaynayıp duracak. Tıpçıların söylediğine göre vücuttaki en önemli fabrika karaciğerimizmiş. Ve ben bütün bunların

bedelini daha sonra bitkinlik ve müthiş bir başağrısıyla ödeyeceğim.»

Shekt, bu sözleri hafif bir neşeyle dinledi.

Onu gören nedense miyop olduğunu sanırdı. Bunun nedeni gözlük takması ya da gerçekten böyle bir derdi olması da değildi. Shekt farkına varmadan her şeyi gözlerini kısarak incelemeye, bir şey söylemeden önce sorunla ilgili bütün gerçekleri incelemeye alışmıştı. Uzun boylu, zayıf orta yaşlı bir adamdı Shekt. Omuzları biraz düşüktü. Ama Galaksi kültürü konusunda çok kitap okumuştu. O, genel düşmanlık ve şüphecilikten uzak bir adamdı. Oysa bu özellikleri sıradan Arzlıları, Ennius gibi İmparatorluğun en tecrübeli ve nazik bir vatandaşı için bile tiksinti uyandırıcı bir hale sokuyordu.

Shekt, «O hapa ihtiyacınız olmadığından eminim,» dedi. «Matabolin de sizin batıl inançlarınızdan biri. Ve siz de bunu biliyorsunuz. Matabolin'in yerine haberiniz olmadan şekerden yapılmış haplar geçirseydim bunun hiçbir zararı

olmazdı. Üstelik psikosomatik nedenlerle sonradan başınız yine de ağrırdı.»

«Çevrenizde rahat olduğunuz için böyle konuşuyorsunuz. Bazal metabolizmanızın benimkinden yüksek olduğunu inkar mı edeceksiniz?»

«Tabii etmeyeceğim. Ama ne olmuş? Bu, İmparatorluğun batıl inancı, Ennius. Biz Arzlıların diğer insanlardan farklı olduğumuza inanıyorsunuz. Ama temelde öyle bir fark yok. Yoksa buraya Arzlı düşmanlarının misyoneri olarak mı geldiniz?»

Ennius, «İmparator adına,» diye inledi. «Bu konuda Arzlıların kendileri en iyi misyonerler sayılırlar. Öldürücü gezegenlerine tıkılmış kalmışlar. Öfkeleri içlerini kemirip çürütüyor. Arz, Galakside bir ülserden başka bir şey değil. Çok ciddiyim, Shekt. Arzlıların günlük hayatında pek ook töre var ve bu gezegendekiler bu törelere mazohistçe bir istekle bağlılar. Başka hangi gezegende böyle bir şey görülüyor? Gün geçmiyorki sizin yöneticilerden bir grup kalkıp bana

gelmesin. Ve onlar bir zavallının ölümle cezalandırılması için izin istiyorlar. Adamın suçu ne? Yasak bir yere girmek, 'Altmış Kuralı'na aldırmamak ya da payına düşenden biraz fazla yiyecek yemiş olmak.»

«Ah, ama siz her zaman ölüm cezasına izin veriyorsunuz. Bu idealistçe tiksintiniz onlara karşı koymanıza yetmiyor.»

«Ölüm cezalarına karşı koymaya çalışıyorum. Yıldızlar tanığımdır! Ama yapabilirim? İmparator, ülkeyi oluşturan bölgelerde yerel geleneklere dokunulmamasını istiyor. Bu doğru ve akıllıca bir şey. Çünkü böylece halk iki haftada bir salıları ve perşembeleri ayaklanmaya kalkışan budalaları desteklemiyor. Ayrıca Senatolarınız, Parlementoiarınız, Komisyonlarınız, 'Ölüm!' diye ısrar ederlerken 'Hayır,' dersem öyle çığlıklar, öyle ulumalar duyulur, İmparatorluk ve yaptıkları öyle derin dibine batırılır ki! Böyle bir Arzla on dakika karşı karşıya kalmaktansa, iblislerin ortasında yirmi yıl yaşamayı yeğlerim.»

Shekt içini çekerek, seyrek saçlarını düzeltti. «Galaksi, Arzın farkında bile değil,» dedi. «Bizi bilenlere gelince onlar da Arzın gökyüzünde sadece küçük bir çakıl taşı olduğunu düşünüyorlar. Ama burası bizim dünyamız. Bildiğimiz tek dünya. Aslında siz Dış Dünyalarda yaşayanlardan hiç bir farkımız yok. Yalnızca biz daha şanssızız. Hemen hemen ölü bir gezegene tıkılıp kaldık. Etrafımızı saran radyasyon duvarı bizi buraya hapsediyor. Etrafımızı, bizi red eden dev bir Galaksi sarmış. Bizi yakan öfke ve hayal kırıklığından başka ne hissedebiliriz? Siz, Sayın Vali, nüfusumuzun fazlalığını başka gezegenlere yollamamıza izin verir miydiniz?»

Ennius omzunu silkti. «Ben buna aldırır mıyım sanıyorsunuz? Ama Dış Dünyadakiler böyle bir şeye kesinlikle razı olmazlar. Onlar Arz hastalıklarına kurban gitmeyi istemiyorlar.»

«Arz hastalıkları mı?» Shekt kaşlarını çattı. «Bu kafalardan silinmesi gereken saçma bir düşünce. Biz ölüm taşımıyoruz. Aramızda

olduğunuz için ölüm tehlikesiyle karşılaştınız mı?»

Ennius, «Çok kimseyle karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum,» diye gülümsedi.

«Tabii. Çünkü sizin darkafalı vatandaşlarınızın yarattıkları propagandadan korkuyorsunuz.»

«Shekt, yani Arzlıların radyoaktif oldukları teorisi bilimsel bir temele dayanmıyor mu?»

«Tabii dayanıyor. Ama İmparatorluktaki yüz milyon gezegende yaşayan her insan da radyoaktif. Evet, bizimkinin derecesi biraz fazla. Bunu ben de kabul ediyorum. Fakat bu başkalarına zarar verecek kadar da değil.»

«Korkarım Galaksideki sıradan her insan bunun tersine inanıyor. Deneyler yaparak bunun doğru olmadığını öğrenmek niyetinde de değiller. Ayrıca...»

«Ayrıca farklı olduğumuzu söyleyecektiniz sanırım. Bizler insan değiliz, çünkü çok çabuk

değişim geçiriyoruz. Bunun nedeni atom radyasyonu. Bu yüzden bir çok bakımlardan değiştik... Bu iddia da kanıtlanmış değil!»

«Ama buna da inanıyorlar.»

«Bu iddiaya inanıldığı ve biz Arzlılara parya gibi davranıldığı sürece, hepimizde o itiraz ettiğiniz özellikleri göreceksiniz, Sayın Vali. Bizi dayanılamayacak kadar iter kakarsanız, buna karşılık verdiğimiz zaman o kadar şaşmayın. Bize duyduğunuz nefret sonsuz. O halde sizden nefret ettiğimiz için yakınmaya hakkınız var mı? Hayır hayır, kırıcı olan değil, kırılan taraf biziz.»

Ennius, Shekt'i öfkelendirdiği için üzülmüştü. Vali, bu Arzlıların en iyilerinde bile, diye düşündü. Aynı kör nokta var. Arzın bütün Galaksinin karşısında tek başına olduğuna inanıyorlar.

Sonra diplomatça bir tavırla, «Kabalığımı affedin, Shekt,» dedi. «Gençliğimi ve iç sıkıntısını özürüm olarak gösterebilirim. Karşınızda, bir zavallı var. Kırk yaşında bir genç. Bürokraside kırk

yaşındakiler birer bebek sayılır. Ben burada, Arzda, çıraklık yıllarımı geçiriyorum. Dış Vilayetler Bürosundaki budalalar belki de beni ancak yıllar sonra hatırlayacak ve daha az öldürücü olan bir yere atayacak kadar düşünecekler. Şimdi... İkimiz de Arzda hapisiz. İkimiz de beyin denilen büyük dünyanın vatandaşlarıyız. Orada hangi gezegenden olduğunuza, fiziki özelliklerinize aldıran yok. Elinizi uzatın da yine dost olalım.»

Shekt'in yüzündeki sert anlam kayboldu. Daha doğrusu bunun yerini hafif bir neşe ve uysallık aldı. Adam bir kahkaha atarak, «Bunlar bir şey rica eden birinin sözleri,» diye karşılık verdi. «Ama ses tonu yine de bir İmparatorluk diplomatının. Hiç de usta bir aktör değilsiniz, Sayın Vali!»

«O halde buna iyi bir öğretmen gibi davranarak karşılık verin. Bana sizin şu Sinapsis Makinesinden söz edin.»

Shekt fena halde irkildi ve kaşları çatıldı. «Makine hakkında ne duydunuz? Siz yalnız yönetici değil, aynı zamanda da fizikçi misiniz?»

«Bütün bilim dünyası beni ilgilendiriyor. Şaka bir yana Shekt, o makinenin ne olduğunu öğrenmeyi gerçekten istiyorum.»

Fizikçi Ennius'a dikkatle baktı. Kuşkulu bir hali vardı. Ayağa kalkarak eklemleri çıkık elini ağzına götürdü. Parmaklarıyla alt dudağını sıktı. «Doğrusu nereden başlayacağımı bilemiyorum...»

«Yıldızlar adına! Matematik teorinizin neresinden başlayacağınızı düşünüyorsanız, problemi basitleştireyim. Bana ondan hiç söz etmeyin. Ben 'fonksiyonlardan 'tensor'lardan filan hiç anlamam.»

Shekt'in gözlerinde muzip bir parıltı belirdi. «Yani sadece tarif mi edeyim? Pekâlâ. Bu, bir insanın öğrenme kapasitesini arttıracak bir aygıt.»

«İnsanların, öyle mi? Sahi mi? Makine çalışıyor mu?»

«İşte ben de bunu bilmeyi isterdim. Makinenin üzerinde daha uzun süre çalışılması gerekiyor. Size temel varsayımı anlatmaya çalışacağım. İnsanlarda ve hayvanlarda sinir sistemlerinin malzemesi nöro proteindir. Bu malzeme, elektrik dengesi çok nazik olan dev moleküllerden oluşur. Sinir dürtüleri, sinirlerden beyine giden ve oradan da tekrar sinirlere dönen devamlı bir elektronik dengesizliktir, diye tanımlanabilir. Bunu anladınız mı?»

«Evet.»

«Siz gerçekten bir dahisiniz. Bu dürtü bir sinir hücresinde çok hızlı ilerler. Çünkü nöro proteinler hemen hemen birbirlerine dokunacak kadar yakındırlar. Ancak sinir hücreleri kısıtlıdır. Bütün hücrelerin aralarında sinirsel olmayan dokudan çok ince bir bölme vardır. Yani hücreler birbirlerine dokunmazlar.»

Enn'ius, «Ah,» dedi. «Sinir dürtüsünün bu engeli aşması gerekir.»

«Tamam. Bölme dürtünün gücünü gerektiği biçimde azaltır ve geçiş hızını ağırlaştırır. Bu, beyin için de geçerlidir. Ama şimdi düşünün, hücreler arasındaki bu bölmenin dialektrik sabitini düşürmenin yolu bulunduğu takdirde ne olur?»

«Ne sabitinin, ne sabitinin?»

«Bölmenin yalıtım gücünü. Kasdettiğim buydu. Bu düşürüldüğü takdirde dürtü de aradaki açıklığı daha kolaylıkla aşar. Yani daha hızlı düşünür ve daha hızlı öğrenirsiniz.»

«Öyleyse tekrar ilk soruma döndük, makine çalışıyor mu?»

«Aygıtı hayvanların üzerinde denedim.»

«Ne sonuç aldınız?»

«Hayvanların çoğu beyindeki protein pıhtılaşması yüzünden öldü. Yani lop yumurta yapmak gibi bir şey oldu bu.»

Ennius yüzünü buruşturdu. «Bilim çok soğukkanlı. Bence bu da anlatılamayacak kadar zalimce bir şey. Peki, ölmeyenler ne oldu?»

«Onlar insan olmadıkları için sonuç kesin sayılmaz. Tabii kanıtlar lehte... Aslında insanlar üzerinde deney yapmam gerekiyor. Çünkü bu insan beyninin doğal elektronik özellikleriyle ilgili. Her beyin belirli tipte mikro dalgalar yayınlar. Hiçbiri de birbirine benzemez. Bunlar parmak izlerinden farksızdır. Ya da ağ tabakasının kan damarı biçimlerinden. Hatta bunlar daha da özel ve kişiseldir diyebilirim. Tedavi sırasında bunun hesaba katılması gerekiyor sanırım... Yanılmıyorsam o zaman beyinde pıhtılaşma olmaz... Ama burada üzerlerinde deney yapabileceğim insanlar yok. Tabii gönüllü arıyorum ama...» Shekt ellerini açtı.

Ennius, «Açıkçası kimsenin bu deneye razı olmamasına şaşmıyorum, dostum,» dedi. «Ama şaka bir yana, aygıt kusursuz bir hale getirildi diyelim. Onunla ne yapacaksınız?»

Fizikçi omzunu silkti. «Buna ben yanıt veremem. Kararı Büyük Komite verecek tabii.»

«Bu buluşunuzu bütün Galaksinin kullanmasına izin verecek misiniz?»

«Ben mi? Benim buna bir itirazım olamaz. Ama bu bakımdan yine Büyük Komite...»

Ennius sabırsızca, «Ah,» diye bağırdı. «Büyük Komitenizin canı cehenneme! Onlarla daha önce de iş gördüm. Zamanı gelince o adamlarla konuşmaya razı olur musunuz?»

«Neden? Onların üzerinde ne etkim olur ki?»

«Onlara, 'İnsanlara tehlikesizce uygulanabilecek bir Sinapsis Makinesi yaptığım ve siz de bunun bütün Galaksi tarafından kullanılmasına izin verdiğiniz takdirde, başka gezegenlere göç etmekle ilgili bazı kısıtlamalar kalkabilir,' dersiniz.»

Shekt alayla, «Ne?» dedi. «Arz hastalıklarına tutulma tehlikesini göze mi alacaksınız? İnsan

olmamamıza ve değişikliğimize mi katlanacaksınız?»

Ennius usulca, «Bütün Arzlıları toplu bir halde başka bir gezegene bile götürebilirler,» diye karşılık verdi. «Bunu iyi düşünün.»

Tam o sırada kapı açılarak genç bir kız içeri girdi, kitap film dolabının önünden geçerek yaklaştı. Ve o zaman çalışma odasının küflü havası pencereden içeriye bahar rüzgârı doluyormuş gibi değişti. Kız, Ennius'u görünce hafifçe kızararak, çıkmak için döndü.

Shekt telaşla, «Gel, Pola, gel,» diye seslendi. Sonra Ennius'a döndü. «Lordum, kızımla tanışmadınız sanırım. Pola, bu İmparatorluğun Arz Valisi Lord Ennius.»

Ennius, böyle karşılaşmalara alışık olduğunu belirten bir nezaketle ayağa kalkınca kızın reverans yapma çabası da yarıda kaldı.

Vali, «Sevgili Bayan Shekt,» dedi. «Siz, Arzın yaratabileceğini sanmadığım şahane bir

süssünüz. Bence, aklıma gelebilecek her dünyayı da süslersiniz.» Elini uzattı.

Pola da çekine çekine ama çabucak onu taklıd etti. Ennius, eski kuşağı taklid ederek bu eli öp-meyi düşündü belki de. Kızın elini dudaklarına doğru götürürken bıraktı. Hem de biraz çabuk.

Pola'nın kaşları hafifçe çatıldı. «Arzlı basit bir kıza gösterdiğiniz bu büyük nezaket beni çok etkiledi, Lordum. Hastalık tehlikesini göze alacak kadar cesur ve naziksiniz.»

Shekt hafifçe öksürerek Pola'nın sözlerini yarıda kesti. «Kızım, Chica Üniversitesindeki eğitimini tamamlamak üzere, Sayın Vali. Gerek-en deneyleri yapabilmek için de haftada iki gün laboratuarımda teknisyen olarak çalışıyor. Yetenekli bir kız, o. İleride bir gün benim yerimi de alabilir. Bunu bir babanın gururuyla söylüyor-um ama yine de gerçek.»

Pola usulca, «Baba,» dedi. «Sana önemli bir haberim var.» Durakladı.

Fnnius nezaketle sordu. «Ben gideyim mi?»

Shekt hemen, «Hayır, hayır,» diye karşı çıktı. «Ne var, Pola?»

Kız, «Bir gönüllü geldi, baba,» dedi.

Shekt âdeta aptalca bir tavırla kızına baktı. «Sinapsis Makinesi için mi?»

«Öyle dedi.»

Ennius gülümsedi. «Size şans getirdiğim anlaşılıyor, dostum.»

«Öyle gözüküyor...» Shekt kızına döndü. «Ona beklemesini söyle. Gönüllüyü C odasına götür. Biraz sonra onu göreceğim.»

Shekt, Pola çıktıktan sonra Ennius'a, «Kusuruma bakmazsınız değil mi, Sayın Vali?» dedi.

«Tabii bakmam. Deney ne kadar sürüyor?»

«Korkarım saatler alıyor bu. Deneyi seyretmek ister miydiniz?»

«Azizim Shekt, bundan daha korkunç bir şey düşünemem. Yarına kadar İmparatorluk Konağında kalacağım. Bana sonucu bildirir misiniz?»

Shekt rahatlamış gibiydi. «Evet, tabii.»

«İyi... Ve biraz önce Sinapsis Makineniz konusunda söylediklerimi de düşünün. Sizin şu bilgiye giden yeni Kraliyet Yolunuz konusunda söylediklerimi.»

Ennius, Shekt'in yanından ayrılırken eskisinden daha da kaygılıydı. Bilgisi değil, korkuları artmıştı.

BEŞ

Dr. Shekt yalnız kaldığı zaman usulca, ihtiyatla düğmeye bastı. Genç bir teknisyen telaşla içeri girdi. Beyaz üniforması tiril tirildi. Uzun saçlarını ensösinde sıkıca bağlamıştı.

Dr. Shekt, «Pola sana söyledi mi...» diye başladı.

«Evet, Dr. Shekt. Adamı vizi levhada inceledim. Onun yasal bir gönüllü olduğu kesin. O belirli yollardan bize gönderilenlerden değil.»

«Acaba durumu Komiteye bildirsem mi?»

«Size ne önereceğimi bilemiyorum. Komite olağan yoldan bağlantı kurulmasından hoşlanmaz. Bildiğiniz gibi her ışını başkaları da izleyebilir.» Teknisyen bir an durdu sonra heyecanla ekledi. «İsterseniz onu başımızdan atayım. Kendisine bize otuzundan genç gönüllüler gerektiğini söyleyebilirim. Adam en az otuz beşinde.»

«Hayır, hayır. Onu göreyim daha iyi.» Shekt' in kafası karmakarışık olmuştu. O zamana kadar işleri akıllıca idare etmişti, sanki açık sözlü davranıyormuş gibi Komiteye önemsiz bilgiler vermişti. Ama işte o kadar. Ve şimdi gerçekten bir gönüllü gelmişti. Hem de Ennius'un ziyareti sırasında. Bu iki olay arasında bir bağ var mıydı? Shekt'in Arzın mahvolmuş yüzeyinde savaşan belirsiz, dev güçler konusunda pek bilgisi yoktu. Bir bakıma yine de yeteri kadar bilgisi var

sayılabilirdi. Yani her şeyinin Kadimler'in bir sözüne bağlı olduğunun farkındaydı. Üstelik durumu Kadimler'in sandığından daha da nazikti. Ama başka ne yapabilirdi ki? Hayatı iki bakımdan da tehlikedeydi zaten.

Dr. Shekt on dakika sonra çaresiz bir tavırla karşısında duran kemikli yapılı çiftçiye bakıyordu. Arbin, kasketini eline almış, sanki yakından incelenmeyi istemiyormuş gibi de başını çevirmişti.

Shekt, henüz kırkında değil, diye düşündü. Ama toprakla uğraşmak insanları çabuk ihtiyarlatıyor. Adamın güneşten yanmış, kayış gibi yüzü hafifçe kızarmıştı. Şakaklarında ve saç diplerinde ter taneleri belirmişti. Oysa oda serindi.

Shekt, şefkatle, «Aziz dostum,» dedi. «Adınızı vermek istemediğinizi öğrendim.»

Arbin'inki kör bir inatçılıktan başka bir şey değildi. «Bir gönüllü geldiği takdirde hiçbir soru sorulmayacağını sanıyordum.»

«Hım... Pekâlâ, söylemek istediğiniz bir şey yok mu? Yoksa hemen tedavi edilmek mi istiyorsunuz?»

«Ben mi?» Arbin paniğe kapıldı. «Buraya bakın, gönüllü olan ben değilim! Ben böyle düşünmelerine neden olacak bir şey söylemedim.»

«Öyle mi? Yani gönüllü bir başkası mı?»

«Tabii. Ben neden...»

«Anlıyorum. O deney konusu... yani diğer adam yanınızda mı?»

Arbin yavaşça, «Bir bakıma,» dedi.

«Pekâlâ. Şimdi bize ne istediğinizi açıklayın bakalım. Söylediklerinizin hepsi de aramızda kalacak. Size elimizden geldiği kadar da yardım edeceğiz. Kabul mü?»

Çiftçi, saygıyla selam veriyormuş gibi başını hafifçe eğdi. «Teşekkür ederim. Durum şöyle, efendim. Çiftlikte bir adamımız var... Şey... uzak

bir akraba... Yani çiftlikte bize yardım ediyor...» Arbin zorlukla yutkundu.

Shekt, anladım der gibi başını salladı.

Çiftçi konuşmasını sürdürdü. «Çalışkan bir insan o. Becerikli de. Çok becerikli... Aslında bir oğlumuz vardı ama o öldü... Karımın ve benim yardımcıya ihtiyacımız var... Karım pek iyi değil... O yakınımız olmadan yapamayız...» Arbin, öyküsünün berbat olduğunu düşünüyordu.

Ama karşısında duran zayıf bilimadamı ona bakarak tekrar başını salladı. «Şu yakınınız. Tedavi edilmesini istediğiniz o mu?»

«Evet, tabii. Bunu söylediğimi sanıyordum. Anlatmam biraz uzun sürerse kusuruma bakmayın... Anlayacağınız... o zavallı kafa bakımından pek de normal sayılmaz.» Arbin bir an durdu sonra telaşla ekledi. «Tabii hasta değil! Yani ortadan kaldırılmasını gerektirecek bir derdi yok. Sadece kafası biraz ağır çalışıyor. Anlayacağınız konuşamıyor.»

Shekt şaşırdı. «Konuşamıyor mu?»

«Ah, konuşuyor, konuşuyor da, bunu yapmayı pek istemiyor. Çünkü doğru dürüst konuşmayı başaramıyor.»

Fizikçinin yüzünde kararsız bir ifade belirdi. «Ve Sinapsis makinesiyle kafasını biraz geliştirmemizi istiyorsunuz, öyle mi?»

Arbin ağır ağır, «Evet,» diye mırıldandı. «Biraz daha bilgisi olursa o zaman karımın yapamadığı bazı işleri de yüklenebilir. Anlıyor musunuz?»

«Ama tedavi sırasında ölebilir. Siz de bunu anlıyor musunuz?»

Arbin, Shekt'e çaresiz bir tavırla baktı. Parmaklarını hızla oynatıp duruyordu.

Shekt, «Onun tedaviye razı olduğunu gösteren bir belgeyi imzalaması gerekir,» dedi.

Çiftçi başını ağır ağır, inatla salladı. «Bu olmaz. O ne istediğinizi anlıyamaz ki.» Sonra telaşla, âdeta fısıldar gibi ekledi. «Beni

anlıyacağınızdan eminim, efendim. Yaşamanın ne zor olduğunu bilmeyecek bir insana benzemiyorsunuz. Bu yakınım yaşlanmaya başladı. Tabii bunun ‘Altmış Kuralı’yla bir ilgisi yok. Ama ya bundan sonraki Sayımda onun gerizekâlı olduğuna karar verir ve alıp götürürlerse? Onu kaybetmeyi istemiyoruz. Bu yüzden adamı buraya getirdim... Sanki gizli kapaklı bir şey yapıyormuş gibi davranmamın nedeni...» Arbin, farkına varmadan telaşla etrafına, duvarlara baktı. Sanki irade gücüyle duvarların arkasını, orada saklı olabilecek dinleyicileri görecekti. «...Şey... Belki de Kadimler bu yaptığımdan hoşnut kalmayacaklar... Belki dertli bir adamı kurtarmaya çalışmak Geleneklere karşı çıkmak sayılıyor. Ama yaşamak çok zor, efendim... Sonra... bu adam sizin işinize de yarar. **Gönüllü istiyorsunuz**...»

«Evet, öyle. Akrabanız nerede?»

Arbin tehlikeyi göze aldı. «Dışarıda, taşıtımda. Tabii birileri onu bulmadılarsa. Biri ona yaklaştığı takdirde kendisini korumayı başaramaz...»

«Onun güvende olduğunu umalım. Şimdi sizinle dışarı çıkar, taşıtınızı bizim bodrumdaki garaja sokarız. Onun burada olduğunu ikimiz ve yardımcılarımdan başka kimse bilmeyecek. Ve emin olun, başınız Kadimler Cemiyeti'yle de derde girmeyecek.» Kolunu dostça bir tavırla Arbin'in omzuna attı.

Arbin'e bu kol, boynuna takılan, sonra da gevşetilen bir ilmek gibi geldi.

Shekt kanapedeki saçları seyrelmiş, tombul adama baktı. Hasta baygındı. Derin derin ve düzenle nefes alıyordu. Adam anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmıştı. Kendisine söylenenleri de anlamamıştı. Kendisine söylenenleri de anlamamıştı. Ama gerizekâlılıkla ilgili fizik özelliklerinden hiçbiri yoktu adamda. Yaşlı bir adama göre refleksleri de çok iyiydi.

İhtiyar? Hım...

Shekt, Arbin'e bir göz attı. Çiftçi her şeyi ısrarlı bakışlarla izliyordu. Fizikçi, «Kemik analizi yapalım mı?» diye sordu.

Arbin haykırdı. «İstemez!» Sonra daha alçak sesle ekledi. «Kimlikle ilgili hiçbir şey yapılmasını istemiyorum.»

«Bu bize yararlı olur. Yaşını bilirsek daha güvenli çalışırız.»

Arbin kısaca, «O elli yaşında,» dedi.

Shekt omzunu silkti. Aslında bu önemli değildi. Fizikçi tekrar hastaya baktı. Adam Enstitüye getirildiği sırada içine kapanık, hiçbir şeye aldırmayan, umutsuz birine benziyordu. Hipno hapları bile şüphesini uyandırmamıştı. İlacı hastaya uzatmışlar, o da buna karşılık olarak çabucak, kısaca gülümsemişti. Sonra da hapları yutmuştu.

Teknisyen Sinapsis Makinesini oluşturan biraz hantalca ünitelerden sonuncusunu yerleştirdi. Bir düğmeye basılır basılmaz ameliyat

odasının pencerelerindeki camların molekülleri yer değiştirdi. Ve camlar buzlu gibi bir hal aldı. Tek ışık soğuk bir pırıltıyla hastayı aydınlatan lambaydı. Adam götürüldüğü ameliyat masasının beş santim kadar yukarısındaki yüzlerce kilovatlık diyamagnetik alanın içinde, sanki havaya asılmış gibi yatıyordu.

Arbin de odada, karanlıkların arasında otur ruyordu. Hiçbir şey anlamıyordu, ama orada bulunarak zararlı hileleri önlemek niyetindeydi. Fakat onları önleyecek bilgisi olmadığını da biliyordu.

Fizikçiler onunla ilgilenmiyorlardı. Elektrodlar hastanın başına yerleştirildi. Uzun bir işlemdi bu. Önce yabancının kafatası yapısı Pllster tekniğiyle ve dikkatle incelendi. Böylece kıvrımlı, sıkıca örülmüş fisürler ortaya çıktı. Shekt kendi kendine haşin bir tavırla, gülümsedi. Kafatası fisürleriyle yaş saptanıyordu ama bu fazla kesin bir yöntem de sayılmazdı. Ancak bu vakada yeterliydi. Hasta, iddia edildiği gibi ellisin-' de değil, daha yaşlıydı. Sonra Shekt'in tebessümü

kayboldu. Adam kaşlarını çattı. Kafatası fisürlerinde bir acayiplik vardı. Garipti bunlar. Sanki...

Shekt, bir an, kafatasının ilkel olduğuna yemin edebilirim, diye düşündü. Yüzyıllar öncesi yaşamış insanların kafatasları gibi. Ama... Şey... Bu adam gerizekâlıymış. Neden olmasın?

Fizikçi birdenbire müthiş sarsıldı ve «Bunu daha önce farketmemiştim,» diye haykırdı. «Bu adamın yüzünde kıllar var.» Arbin'e döndü. «O her zaman böyle sakallı mıydı?»

«Sakallı mı?»

«Yüzündeki şu kıllar yani. Buraya gelin. Görmüyor musunuz?»

«Evet, efendim.» Arbin'in kafası hızla çalışıyordu. Kılları o sabah farketmiş, sonra da unutmuştu. «O böyle doğmuş...» Bunu kesin bir tavırla söylemişti ama sonra, «Öyle sanıyorum,» diye ekleyerek iddiasını zayıflattı.

«O kılları alalım. Akrabanızın etrafta vahşi bir hayvan gibi dolaşmasını istemezsiniz herhalde?»

«İstemem, efendim.»

Eldivenli teknisyen Schwartz'ın yüzüne kılları yok eden bir kremi dikkatle sürdü. Adamın sakalı kayboldu.

Teknisyen, «Onun göğsünde de kıllar var, Dr. Shekt,» dedi.

Shekt, «Ulu Galaksi!» diye bağırdı. «Bakayım! Ah, adam halıdan farksız! Neyse, onları bırak. Gömlek giydiği zaman nasıl olsa gözükmez. Şu elektrodların yerleştirilmelerinin tamamlanmasını istiyorum. Teller şuraya... şuraya ve şuraya.» Schwartz'ın kafa derisine iğneyle küçücük delikler yapıldı ve ince platin teller bu deliklere sokuldu. «Şuraya... ve şuraya.»

On iki tel deriyi geçerek kafatasındaki fisürlere eriştiler. Birbirine sıkıca kaynamış fisürlerden beyinde hücreden hücreye geçen

mikro akımların pek hafif yankıları hissediliyordu.

Bağlantılar kurulur ve kesilirken fizikçiler hassas ampermetrelere dikkatle bakıyorlardı. Sivri uçlu iğne kâğıt şeride sanki incecik örümcek ağı resimleri yapıyordu. Şeritte çıkışlar ve inişler birbirlerini düzensizce izliyordu.

Sonra grafikler alınarak ışıklı opal cam üzerine kondu. Fizikçiler bunun üzerine eğilerek aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Arbin birkaç kelimeyi seçebildi, «...şaşılacak kadar düzgün .. Şu beşinci çizginin yüksekliğine bak... Analiz edilmeli... Gözle rahatlıkla görülebiliyor...»

Sonra Arbin'e pek uzun ve sıkıcı gelen bir sürede Sinapsis aygıtı ayarlandı. Düğmeler çevrildi. Ayarlar yapıldı. Sonra aygıt çalıştırıldı ve kadranlardaki sayılar yazıldı. Çeşitli elektrometreler sık sık kontrol edildi ve gerektiği zaman yeni ayarlar yapıldı.

Sonra Shekt, Arbin'e gülümseyerek, «Az kaldı artık,» dedi.

Dev makine uyuyan hastaya doğru götürülürken ağır hareket eden ama aç bir canavar.benziyordu. Dört uzun tel Schwartz'ın kol ve bacaklarına iliştirildi. Sert kauçuktan yapılmışa benzeyen donuk siyah bir yastıkçık hastanın ensesine bastırıldı ve adamın omzuna yerleştirilen kenetlerle yerinden kaymaması sağlandı. Sonunda dev bir böceğin ağız parçalarına benzeyen elektrodlar ayrıldı ve tombul, rengi uçuk adamın şakaklarına doğru uzatıldı.

Shekt gözlerini kronometreye dikmiş, bir elini de bir kola uzatmıştı. Başparmağı oynadı. Gözle görülen bir şey olmadı. Her şeyi dikkatle izleyen ve korku yüzünden bütün duyuları keskinleşmiş olan Arbin bile bir değişiklik görmedi. Aradan çiftçiye saatler gibi gelen üç dakika yetti. Shekt başparmağını tekrar oynattı.

Yardımcısı hâlâ uyuyan Schwartz'ın üzerine telaşla eğildi. Sonra zaferle başını kaldırdı. «Yaşıyor!»

Çalışma birkaç saat daha sürdü. O sırada Shekt ve yardımcısı âdeta çılgınca ama sessiz bir heyecanla sürüyle kayıt yaptılar. Gece yarısından sonra Shekt, Schwartz'a bir iğne yaptı ve hastanın göz kapaklan titreşti.

Fizikçi geri çekildi. Rengi solmuştu ama mutlu görünüyordu. Elinin tersiyle alnını sildi. «Her şey yolunda.» Sonra kesin bir tavırla Arbin'e döndü. «Burada birkaç gün daha kalması gerekiyor, efendim.»

Arbin'in gözlerindeki korku çılgınca bir ifadeye dönüştü. «Ama... ama...»

Shekt, «Hayır, hayır, bana güvenmelisiniz.» diye üsteledi. «O, burada güvende olacak. Bu uğurda hayatımı bile ortaya koyarım. Zaten koydum. Onu bize bırakın. Hastayı bizden başka hiç kimse görmeyecek. Onu şimdi alıp götürürseniz yaşamayabilir. O zaman bu adam ne işinize

yarar? Ve öldüğü takdirde Kadimlere cesedin nereden geldiğini açıklamak zorunda kalırsınız.»

Arbin'i etkileyen bu son sözler oldu. Çiftçi yutkunarak, «Ama bakın,» dedi. «Onu ne zaman gelip alacağımı bilemem ki... Size adımı da vermeyeceğim.» Yine de bu boyun eğmek demekti.

Shekt, karşılık verdi. «Ben size adınızı sormuyorum ki. Bir hafta sonra bugün gece onda gelin. Ben sizi garajın kapısında bekleyeceğim. Taşıtınızı götürdüğümüz garajın kapısında. Bana inanın. Korkulacak hiçbir şey yok.» dedi

Arbin Chica'dan ayrıldığı sırada akşam olmuştu. Yabancı, evinin kapısına vuralıdan beri aradan yirmi dört saat geçmişti. Ve Arbin o sürede Geleneksel Kurallara karşı işlediğin suçları iki katına çıkarmıştı. Acaba bir daha güvende olabilecek miydi?

İki tekerlekli taşıtıyla boş yolda ilerlerken dayanamayarak zaman zaman omzunun

üzerinden geriye bakıyordu. Biri peşine takılmış mıydı? Onu evine kadar izleyecek miydi? Yoksa yüzü kayıtlara hemen geçirilmiş miydi? Washenn'deki Cemiyet Merkezindeki dosyalar açılmış mıydı? Cemiyette 'Altmış Kuralı'nın uygulanması için yaşayan bütün Arzlıların adları ve onlarla ilgili bilgiler vardı.

Altmış Kuralı er geç bütün Arzlılara uygulanacaktı. Arbin'in altmışına kadar önünde daha yirmi beş yılı vardı. Ama Grew yüzünden o kural aklından çıkmıyordu. Şimdi kayınpederine bir de yabancı katılmıştı.

Ya bir daha Chica'ya dönemezse?

Olamaz! Ben ve Loa daha uzun süre üç kişilik kotayı dolduramayız. Bunu yapmadığımız an ilk suçumuz yani Grew'yu sakladığımız ortaya çıkar. Demek ki Geleneklere karşı suç işlediği zaman, insan buna durmadan eklemeler yapıyor.

Arbin, bütün tehlikesine karşın kente tekrar gideceğini biliyordu.

Shekt ancak gece yarısından sonra yatmayı düşünebildi. O da Pola ısrar ettiği için Ama Fizikçi yattıktan sonra da uyuyamadı. Sanki yastığı onu usulca boğuyordu. Çarşaflar insanı çıldırtan birer düğüm halini almışlardı. Adam yataktan kalkarak pencerenin önündeki koltuğuna oturdu. Uzakta, ufukta, gölün karşı kıyısında ölümün o hafif mavi ışıltısı vardı. Arzın küçük birkaç yeri dışında her yere egemendi bu ışıltı.

Shekt'in kafasından fazla hareketli geçen günün olayları geçiyordu. Fizikçi, korkuya kapılmış olan çiftçi Enstitüden ayrıldıktan sonra hemen İmparatorluk Konağıyla bağlantı kurmuştu. Ennius'un ondan haber beklediği anlaşılıyordu.

Çünkü Shekt'e İmparatorluk Valisi Ennrus'un kendisi yanıt vermişti.

«Ah, iyi akşamlar, Shekt. Deney sona erdi mi?»

«Evet. Az kalsın bu bizim gönüllünün de sonu oluyordu Zavallı adam.»

Ennius'un hasta gibi bir hali vardı. «Kalmamamın doğru olmayacağını düşündüğüm zaman haklıymışım demek. Bence siz bilimadamları katilerden hiç de farklı değilsiniz.»

«O henüz ölmedi, Sayın Vali. Belki onu kurtaracağız da. Ama...» Shekt omzunu silkti.

«Bundan sonra yalnızca fareler üzerinde deney yapın, Shekt... Ama pek de kendinizde değilmişsiniz gibi bir haliniz var, dostum. Herhalde benim gibi değilsiniz. Artık böyle durumlara alışmış olmanız gerekir.»

Shekt kısaca, «Ben yaşlanıyorum, Lordum,» dedi.

İmparatorluk Valisi alayla, «Bu Arz için tehlikeli bir eğlence sayılır,» diye yanıt verdi. «Haydi, artık yatın, Shekt.»

Ve işte Shekt şimdi orada oturmuş, ölmekte olan bir dünyanın kapkaranlık kentine bakıyordu.

Sinapsis Makinesini iki yıldan beri deniyordu Fizikçi. Ve iki yıldan beri Kadimler Cemiyetinin de hem esiri ve hem de oyuncağıydı.

Shekt, ününü bütün Galaksiye yaymak isteseydi Sirius Nörofizyoloji Dergisine yedi sekiz tezini yollayabilirdi. O tezler şimdi masasının gözünde küfleniyordu. Bütün bunların yerine Fizik Dergisine bir yazı göndermişti. Pek de açık olmayan, okuyanların yanılmalarına yol açabilecek bir yazı. İşte Kadimler böyle çalışıyorlardı. Yalan söylemiyorlardı ama gerçeklerin yarısını açıklıyorlardı.

Ve Ennius hâlâ ona sorular soruyordu. Neden? Bu Shekt'in öğrendiği diğer gerçeklere uyuyor muydu? İmparatorluk da onunla aynı şeyden mi şüpheleniyordu?

Arz, iki yüz yılda üç kez ayaklanmıştı. Arzlılar, dünyalarının eski üstünlüğünü hatırlayarak İmparatorluk Garnizonlarına saldırmışlardı. Ve tabii her defasında da başarısızlığa uğramışlardı. İmparatorluk aslında çok uygar

olmasaydı ve Galaksi Konseylerinde ileri görüşlü kimseler bulunmasaydı, Arz, insanların yaşadıkları gezegenler listesinden kanlı bir biçimde silinecekti.

Ama artık durum başka olabilirdi. Yoksa... olamaz mıydı bu? Shekt, ölmekte olan bir delinin çoğu anlaşılmayan sözlerine nsıl inanabilirdi?

Fizikçi, ne yararı var, diye içini çekti. Ne olursa olsun ben bir şey yapmaya cesaret edemem. Sadece bekleyebilirim. Yaşlanıyorum. Ve Ennius'un da dediği gibi bu, Arz için çok tehlikeli bir eğlence sayılır. Neredeyse Altmış beni yakalayacak. Bu kurala uyuluyor. Bu kaçınılmaz sonuçtan kurtulan ancak bir iki kişi var.»

Ve Shekt, bu Arz denilen, mavi ışıltılarla yanan çamurdan bir topa benzeyen berbat dünyada bile yaşamayı istiyordu.

Fizikçi koltuktan kalkarak tekrar yatağına gitti. Uykuya dalmadan önce dalgın dalgın, acaba Ennius'la yaptığım tele konuşmasını Kadimler de

dinlediler mi, diye düşündü. O sırada Kadimlerin başka haber kaynakları olduğunu bilmiyordu.

Shekt'in genç asistanı ancak sabaha karşı kararını verebildi.

Genç adam Shekt'e hayrandı. Ama izin verilmemiş bir gönüllü üzerinde deney yapmanın Kadimlerin emirlerine aykırı olduğunu da çok iyi biliyordu. Ve bu emir bir 'Gelenek' haline dönüştürülmüştü. Yani buna itaatsizlik büyük bir suç sayılıyordu artık.

Asistan, mantıklı bir tavırla, zaten deney yapılan bu adam kim, diye düşündü. Gönüllü bulmak için kampanya dikkatle hazırlandı. Sinapsis Makinesi hakkında az bilgi verildi. İmparatorluk casuslarının şüphelerini yatıştıracak ama gönüllü olmak isteyenlere cesaret vermeyecek kadar bilgi. Kadimler Cemiyeti, kendisi gönüllü yolluyor ve bunu yeterli görüyor.

O halde bugünkü hastayı kim yolladı? Bu işi gizlice Kadimler Cemiyeti mi yaptı? Shekt'in güvenilir bir insan olup olmadığını anlamak için mi?

Yoksa Shekt bir vatan haini mi? Bugün daha önce biriyle odaya kapanarak uzun uzun konuştu. Arkasında kalın giysiler olan biriyle. Ancak Dışarlıklılar radyoaktif zehirlenmeden korktukları için öyle giyinirler.

Ne olursa olsun, Shekt'in başı belaya girebilir. Neden ben de onunla birlikte sürükleneyim? Ben gencim. Önümde daha hemen hemen kırk yıl var. Neden 'Altmış Kuralı'nın bana erkenden uygulanmasına sebep olacak bir şey yapayım?

Ayrıca bu sayede terfi de edebilirim... Zaten Shekt de çok çok yaşlı. Herhalde bundan sonraki Sayımda işi biter. Onun için durumu Kadimlere haber verirsem Shekt'e fazla bir kötülük etmiş de sayılmam. Hatta bu hiç de kötülük sayılmaz.

Teknisyen kararını vermişti. Tele iletişime uzandı ve Bütün Arzın Yüksek Bakanının özel

odasına erişmesini sağlayacak numaralara bastı. Arzdaki her insanın hayatı İmparator ve Valinin emrinde olan Yüksek Bakanın elindeydi.

Tekrar akşam olduğu sırada Schwartz'ın kafasındaki belirsiz gölgeler can acısı durumunu aldı. Adam gölün kıyısındaki alçak binalara gidişlerini, aracın arka bölmesinde yere çökerek uzun süre beklediğini hatırladı.

Sonra? Sonra ne olmuştu? Kafası, ağır ağır hareket eden düşünce dizilerini çekiştirdi âdeta... Evet, beni almaya geldiler. Bir odaya girdim... Aletler, kadranlar vardı... İki hap... Tamam... O hapları bana verdiler. Ben de onlart neşeyle yuttum. Kaybedecek neyim vardı ki? Beni zehirlemeleri bir bağış olurdu.

Sonra?... Hiç...

Dur, dur! Bir ara kendime gelir gibi oldum. Birileri üzerime eğilmişlerdi... Schwartz soğuk

bir stetoskobun göğsüne dyandığını hatırladı. Bir kız... bana bir şeyler yedirdi.

Schwartz birdenbire kendisini ameliyat ettiklerini düşündü. Örtüleri atarak yatakta doğrulup oturdu.

Ama bir kız hemen ,ona doğru atıldı. Adamın omuzlarına bastırarak onu tekrar yatmaya zorladı. Okşayıcı, yatıştırıcı bir şeyler söylüyordu. Ancak Schwartz onun ne demek istediğini anlıyamadı. Kızın ellerine karşı koymak için kaslarını gerdi ama bunun da yararı olmadı. Hiç gücü yoktu adamın.

Schwartz, ellerini gözlerine doğru tuttu. Normale benziyorlardı bunlar. Bacaklarını oynattı ve çarşafların bunlara süründüğünü hissetti. Demek ki kollarını ya da bacaklarını kesmemişlerdi.

Adam kıza dönerek, umutsuzca, «Beni anlıyabiliy.or musun?» diye sordu. «Nerede olduğumu biliyor musun?» Sesini kendisini bile pek tanıyamadı.

Kız gülümsedi ve birdenbire hızlı hızlı konuşmaya başladı. Söyledikleri kulağa çok hoş geliyordu. Schwartz inledi. Aynı anda yaşlıca biri odaya girdi. Schwartz'a döndü. Onun dudaklarını işaret ederek başını salladı.

Adam, «Ne?» dedi.

Genç kız heyecanla başını salladı. Güzel yüzünde memnun bir ifade belirmişti. Schwartz bütün üzüntüsüne karşın kızın yüzüne bakmaktan zevk duydu. Ona, «Konuşmamı mı istiyorsun?» diye sordu.

Yaşlıca adam Schwartz'ın yatağına ilişerek ona ağzını açmasını işaret etti. «Aaah...» dedi. Schwartz da. yaşlıca adam gırtlak kemiğini sıvazlarken onu taklid etti. «Aaaah...»

Adam elini çekince de Schwartz aksi aksi «Ne var?» diye sordu. «Konuşabiimem sizi şaşırttı mı? Benim ne olduğumu sanıyorsunuz?»

Günler geçti. Ve Schwartz birkaç şey öğrendi. Yaşlıca adamın adı Dr. Shekt'ti. O, Schwartz'ın bez bebeğin üzerinden atladığı günden bu yana adını öğrendiği ilk insandı. O güzel çocuk da adamın kızı Pola'ydı. Schwartz artık traş olmasına gerek kalmadığını da anladı. Ve bu onu korkuttu. Yoksa şimdiye kadar sakalım hiç çıkmıyor muydu?

Schwartz hızla eski gücüne kavuştu. Artık Dr. Shekt'le Pola onun giyinip biraz dolaşmasına izin veriyorlardı. Ve lapadan daha lezzetli bir şeyler yediriyorlardı.

Schwartz, kendi kendine, acaba benim derdim bellek kaybı mı, diye sordu. Beni bunun için mi tedavi ediyorlar? Aslında bu dünya normal ve doğal mı? Hatırladığımı sandığım Arz bellek kaybına uğramış bir beynin hayalleri mi?

Ve baba kız onun odadan çıkmasına hiç izin vermiyorlardı. Koridora çıkmasına bile. Acaba ben hapis miyim? Bir suç mu işledim?

Hiç kimse kendi kafasının geniş ve karmaşık koridorlarında kaybolmuş bir insan kadar yalnız olamaz. Çünkü orada ona kimse erişemez, kimse onu kurtaramaz. Hatırlayamayan bir insan kadar çaresiz bir yaratık olamaz.

Pola, oyalanmak için Schwartz'a bazı kelimeler öğretiyordu. Adam, bu sözleri çabucak öğrendiği ve sonra da hatırlıyabildiği için hiç şaşmıyordu. Geçmişte pek güçlü bir belleği olduğunu biliyordu. Kafası hiç olmazsa bu yeteneğini kaybetmemişti. Schwartz iki gün içerisinde basit cümleleri anlamaya başladı. Uç gün sonraysa derdini anlatabiliyordu.

Ama o üçüncü gün Schwartz'ı fena halde şaşırtan bir şey de oldu. Shekt adama sayıları öğretti, ondan bazı problemleri çözmesini istedi. Schwartz yanıt verirken kronometresine bakıyor ve sivri kalemin bir iki vuruşuyla sonucu kaydediyordu. Sonra Fizikçi Schwartz'a logaritmanın ne olduğunu anlattı. Ve. «2'nin logaritması,» dedi.

Schwartz kelimeleri dikkatle seçti. Kelime dağarcığı henüz pek fakirdi. Sözlerini işaretlerle de güçlendirmeye çalıştı. «Bunu... yok... söylemem. Cevap... yok... sayı. »

Shekt heyecanla başını salladı. «Sayı değil. Bu da, şu da değil. Şunun bir parçası, bunun bir parçası.»

Schwartz, Shekt'in yanıtını desteklediğini anladı. Yani yanıt çiftli bir sayı değil, bir kesirdi. Adam bu yüzden, «Nokta, üç, sıfır, bir, sıfır, üç... ve... daha birçok sayı...» dedi.

«Yeter!»

İşte tam o sırada Schwartz fena halde şaşırdı. O sorunun yanıtını nasıl bildim, diye düşündü. Bugüne kadar logaritma diye bir şey duymadığımdan eminim. Ama Dr. Shekt soruyu sorar sormaz yanıt kafamda belirdi. Adam bu hesabı nasıl yaptığını, işlemi de bilmiyordu. Sanki kafası bağımsız bir varlıktı ve kendisini sadece bir mikrofon olarak kullanıyordu.

Yoksa...' belleğimi kaybetmeden önce matematikçi miydim?

Bütün gün o odada beklemek Schwartz'a giderek daha güç gelmeye başladı. Dünyaya çıkmayı ve sorusunun karşılığını zorla almayı istiyordu. Hapishaneye benzeyen bu odada bunu başaramam. Birdenbire aklına bir şey geldi. Ben burada... tıbbi bir örneğim.

Schwartz aradığı fırsatı altıncı gün buldu. Shekt'le kızı artık ona fazla güvenmeye başlamışlardı. Ve o gün Fizikçi odadan çıktıktan sonra kapıyı kitlemeyi unuttu. Genellikle kapı kapandığı zaman duvarın bir parçasıymış gibi oluyor ve yeri de belli olmuyordu. Ama bu kez yarım santimlik bir aralık gözüküyordu.

Schwartz. Shekt'in hemen dönmesinden korktuğu için bir süre bekledi. Sonra elini Fizikçiyle kızının yaptığı gibi küçük, pırıltılı ışığın üzerine usulca koydu. Kapı sessizce yana kayarak açıldı... Koridor boştu.

Böylece Schwartz kaçtı.

Zavallı, Enstitüde kaldığı altı gün boyunca Kadimler Cemiyetinin ajanlarının hastaneyi, odasını ve kendisini gözetlediklerini nereden bilebilirdi?

ALTI

İmparatorluk Valisinin Sarayı geceleri de bir peri ülkesinden farksızdı. Arzın yabancısı olan gece bitkileri salkım salkım iri beyaz çiçekler acıyor, bunların nefis kokuları Saraya kadar geliyordu. Sarayın yapıldığı alüminyum alaşımına ustalıkla karıştırılmış olan yapay silikat şeritler Ayın polarılmış ışıkları altında madeni ışıltıların yamsıra hafif, menekşemsi bir piritli çıkarıyordu.

Ennius yıldızlara baktı. Onlar Vali için gerçekten güzeldiler. Çünkü o yıldızlar İmparatorluktu.

Arzın gökyüzü de sıradan bir şey sayılırdı. Bu gökte Orta Dünyaların dayanılamayacak görkemi

yoktu. O sektörde yıldızlar o kadar sıktı ki ışıkların göz kamaştırıcı patlamaları arasında siyah gökyüzü hemen hemen gözükmezdi bile. Arzın gökyüzünün Çevredeki yıldızlarınkine benzer, yalnızlıktan doğan bir soyluluğu olduğu da söylenemezdi. Çevrede o uzanıp giden siyahlığı zaman zaman yalnız bir güneşin sönük ışığı yarardı. Mercek biçimi Samanyolu gökyüzünü doldurur ve yıldızlar sanki pırlanta tozunda kaybolurlardı.

Arzdaysa insan gökyüzüne bakar bakmaz iki bin yıldızı birden görüyordu. Ennius, Sirius'e baktı. Bunun etrafında İmparatorluğun en kalabalık on gezegeninden biri dönüyordu. Arcturus şuradaydı, Ennius'un doğduğu Sektörün Baş gezegeni. İmparatorluğun merkezi Trantor'u aydınlatan güneş Samanyolunda kaybolmuştu. Teleskopla bakıldığı zaman yalnızca o yaygın ışıtı görülüyordu.

Ennius, yumuşak bir elin omuzuna dokunduğunu hissetti. Elini kaldırarak bu parmaklan kavradı. «Flora?» diye fısıldadı.

Karısı hafif bir neşetle, «Öyle olması gerekir,» dedi. «Chica'dan döndüğünden beri hiç uyumadığının farkında mısın? Ayrıca şafak sökmek üzere, biliyor musun?.. Kahvaltını buraya yollayayım mı?»

«Neden olmasın?» Ennius oturduğu yerde başını kaldırarak sevgiyle karısına gülümsedi. Karanlıkta genç kadının yanağını okşayan kestane rengi bukleye doğru uzandı. Bunu hafifçe çekiştirdi. «Benimle birlikte uykusuz kalman ve Galaksinin en güzel gözlerini yorman şart mı?»

Genç kadın saçını onun elinden kurtararak şefkatle, «Asıl beni bu fazla tatlı sözlerin üzüyor,» diye karşılık verdi. «Ama seni daha önce de bu halde gördüm. Onun için beni kandıramıyorsun. Bu gece seni üzen nedir, hayatım?»

«Her zaman kaygı uyandıran aynı şey. Seni buraya gömdüm. Oysa Galaksideki her Vali Sarayını süslerdin.»

«Ondan başka? Haydi, Ennius, benimle oyun oynamana izin veremem.»

İmparatoruk Valisi karanlıkların arasında başını salladı. «Bilmiyorum.. Sanırım küçük şeyler toplandı, toplandı ve sonunda beni rahatsız etti. Örneğin, Shekt'le Sinapsis Makinesi. Sonra Arkeolog Arvardan ve teorileri. Ve başka birçok şey, birçok şey. Ah, ne yararı var, Flora? Ben burada hiçbir işe yaramıyorum.»

«Herhalde sabahın bu saati moralini sınaman için pek de uygun değil.»

Ama dişlerini sıkmış olan Ennius konuşmasını sürdürdü. «Şu Arzlılar! Neden bir avuç insan İmparatorluğa böylesine yük oluyor? Buraya atandığım zaman benden önceki İmparatorluk Valisi Faruoul'un beni nasıl uyardığını hatırlıyor musun? Bu görevin zorluğu konusundaki sözlerini... O haklıymış. Hatta beni yeteri kadar uyarmamış bile. Ve ben o sırada adama için için güldüm. "Zavallı bunak," diye düşündüm. Kendi beceriksizliğinin kurbanı o." Ben genç, hareketli ve cüretliydim. Ondan çok daha başarılı .olacağıma inanıyordum...» Susarak düşüncelere daldı. Sonra da bu sözleriyle ilgili

olmayan bir şey söyledi. «Ayrı ayrı birçok kanıt bu Arzlıların yine yanlış yöne doğru sürüklendiklerini ve ayaklanma rüyalarıyla aldatıldıklarını gösteriyor.» Başını kaldırarak karısına baktı. «Kadimler Cemiyetinin doktrinine göre Arz bir zamanlar insanların tek dünyasıymış. Yani insan ırkının seçilmiş merkezi. İnsanlığın gerçek temsilcisi. Bunu biliyor muydun?»

Arvardan da iki gece önce bize aynı şeyi söylemedi mi?» Flora böyle zamanlarda kocasının konuşarak içini boşaltmasının yararlı olduğunu öğrenmişti.

Ennius sıkıntıyla, «Evet, söyledi,» diye mırıldandı. «Ama o yine de geçmişten söz etti. Fakat Kadimler Cemiyeti gelecekle de ilgileniyor. 'Arz yeniden ırkımızın merkezi olacak," diyor. Hatta Kadimler Arzın bu hayali İkinci Krallığının yakın olduğunu da iddia ediyorlar. İmparatorluğun genel bir felaket sırasında mahvolacağını söyleyerek bizi uyarıyorlar. Arz bu felaketten kurtularak zafere erişecek ve o eski debdebesine de kavuşacakmış.» Sesi titremeye

başlamıştı. «Bu geri kalmış, toprağı hasta, barbar dünya! Daha önce de bu saçmalıklar yüzünden Arzlılar üç kez ayaklandılar. Arzın uğradığı zarar bu budalaca inançlarını sarsmaya hiçbir zaman yetmedi.»

Flora, «Onlar aslında zavallı yaratıklar,» dedi. «Bu Arzlılar... İnançtan başka neleri olabilir ki? Her şeyleri ellerinden gitmiş. Güzel bir dünya, rahat bir yaşam. Hatta onlar Galaksinin geri kalan kısmında yaşayan insanlar tarafından eşit kabul edilmemiş, bu şerefe bile layık görülmemişler. Bu yüzden hayllere kapılıyorlar. Bu yüzden Arzlıları suçlayabilir misin?»

Ennius öfkeyle, «Tabii suçlayabilirim!» diye bağırdı. «Hayalleri bir tarafa bırakıp Galaksiye katılmak için savaşsınlar. Arzlılar farklı olduklarını inkar etmiyorlar. Sadece 'çok kötü'nün yerine 'en iyisi'ni geçirmek istiyorlar. Galaksidekilerin buna izin vermelerini bekleyemezsin. Birbirlerine sımsıkı sarılmaktan vazgeçsinler. O modası geçmiş, iğrenç 'Geleneklerini bir tarafa bıraksınlar. İnsan olsunlar. O zaman insan da

sayılırlar. Arzlı olarak kaldıkları sürece bu olmaz. Galaksi onlara sadece Arzlı gözüyle bakar.

«Bunu bir tarafa bırakalım. Başka sorunlar da var. Örneğin, Sinapsis Makinesi. İşte o küçücük şey de uykumu kaçırıyor.» Ennius doğu ufkunun yumuşak siyahlığının yerini alan donuk renge bakarak düşünceli düşünceli kaşlarını çattı.

«Sinapsis Makinesi mi? Ah, bu Dr. Arvardan'ın yemekte sözünü ettiği makine değil mi?»

Ennius, evet der gibi başını salladı.

«Enstitüde ne öğrendin?»

Ennius, «Hiçbir şey,» dedi. «Shekt'i tanırım. Hem de çok iyi tanırım. Onun ne zaman rahat olduğunu, ne zaman olmadığını da bilirim. Bana inan, Flora, Shekt benimle konuştuğu sırada korku ve kaygıdan ölmek üzereydi âdeta.

Oradan ayrılırken de duyduğu minnet yüzünden, ter içinde kaldı. Bu mutsuz bir esrar, Flora.»

«Ama Makine çalışabilecek mi?»

«Ben bir Nöro fizik uzmanı mıyım? Shekt, makinenin çalışamadığını söylüyor. Beni arayarak gönüllünün işlem sırasında ölüm tehlikesi geçirdiğini söyledi. Ama buna inanmıyorum. Shekt çok heyecanlıydı! Yalnız heyecanlı mı? Ayrıca zafer kazanmış gibi de bir hali vardı. Makinesi çalıştı, gönüllü ölmedi ve deney de başarılı oldu. Hayatımda onun kadar mutlu bir adam görmedim... Şimdi... Shekt bana neden yalan söyledi dersin? Sinapsis makinesi iyice çalışmaya mı başladı? Artık bir dahiler ırkı mı yaratıyorlar?»

«Öyleyse bunu neden gizliyorlar?»

«Ah, neden? Sen bunun farkında değilsin. Niçin Arz her ayaklanmada başarısızlığa uğradı? Zaten kazanmaları olasılığı pek zayıftı. Ama Arzlının sıradan zekâsını arttırıp iki, üç katına çıkart. O zaman bu olasılık yüzdesi ne olur?»

«Ah, Ennius.»

«O zaman biz insanlara saldıran gorillerden farksız oluruz. Kazanma şansımızı saptayabilir misin?»

«Ennius, sen artık gölgelerden korkmaya başladın. Arzlılar öyle bir şeyi gizleyemezler ki. Her an Dış Vilayetler Bürosunun buraya birkaç psikolog göndermesini ve onların bazı Arzlılar. üzerinde test yapmalarını sağlayabilirsin. Herhalde uzmanlar Zekâ Derecesindeki anormal yükselmeleri hemen farkederler.»

«Evet. Herhalde... Ama belki de sorun bu değil. Hiçbir şeyden emin değilim, Flora. Ancak

Arzın yeniden ayaklanmak üzere olduğunu biliyorum. Bu 750'deki isyan gibi bir şey olacak. Ama daha da kötüsü.»

«Buna karşı hazır mıyız? Yani... madem bu kadar eminsin...»

«Hazır olmak mı?» Ennius'un gülüşü bir havlamadan farksızdı. «Ben hazırım. Garnizon da öyle. Araç, gereç, her şey tamam. Elimdeki

malzemeyle yapılabilecek her şeyi yaptım. Ama Flora, bir ayaklanma çıkmasını istemiyorum. Valilik süremin tarihe 'Ayaklanma Çağı' diye geçmesi hiç hoşuma gitmez. Adımın ölüm ve katliamla birlikte söylenmesi çok acı olur. Tabii bana ayaklanmayı bastırdığım için bir madalya verirler. Yüz yıl sonra da belki tarih kitaplaları benden kan dökmekten hoşlanan bir sadist diye söz ederler. Altıncı yüzyılda Santinni İmparatorluk Valisinin başına gelenleri biliyorsun. Milyonların ölümüne neden oldu. Ama aslında başka çaresi yoktu. O sırada Valiyi övdüler. Ama bugün kim onun hakkında iyi bir söz söylüyor? Beni bir ayaklanmayı önleyerek yirmi milyon budalanın değersiz hayatlarını kurtaran biri olarak hatırlamalarını istiyorum.» Ennius'un sesinde hiç umut yoktu.

«Bunu başaramayacağından emin misin, Ennius? Şimdi bile?» Flora, Ennius'un yanına oturarak parmaklarını onun çenesine sürdü.

Adam karısının elini yakalayarak sıkıca tuttu. «Bunu nasıl başarabilirim? Her şey aleyhimde

çalışıyor? Büro, Arvardan'ı buraya göndererek Arzdaki fanatiklerin ekmeğine yağ sürmüş oldu.»

«Ama, hayatım, o Arkeoloğun kötü bir şey yapacağını sanmıyorum. O bilimdeki moda akımları izleyen bir insan gibi konuşuyordu ama sana ne zarar verebilir?» I

«Durum açık değil mi? Arvardan, Arzın İnsanlığın doğduğu ilk dünya olduğunu kanıtlamasına izin verilmesini istiyor. Yani bilimin de fanatikleri desteklemesini sağlayacak.»

«Öyleyse adamı engelle.»

«Bunu yapamam. İşte durum böyle. İmparatorluk Valilerinin her istediklerini yapabildiklerine dair bir teori var. Ama gerçek hiç de böyle değil. Arvardan denilen o adamda Dış Vilayetler bürosunun verdiği bir izin belgesi var. Ve de bunu İmparator'un kendisi onaylamış. Yari Arvardan'ı red etmek artık yetkimin dışında. Merkez Komitesine baş vurmadan hiçbir şev yapamam. Bu da aylar alır... Ayrıca ne sebep gösterebilirim ki? Diğer taraftan Arvardan'ı zor

kullanarak engellediğim takdirde İmparator'a başkaldırmış sayılırım. Bildiğin gibi Merkez Komitesi de seksenlerdeki iç savaştan beri yetkilerini aştığını düşündüğü her İmparatorluk Valisini ve yüksek memuru yerlerinden alıveriyor. Sonra ne olur? Yerimi durumdan haberi olmayan biri alır ve Arvardan da istediğini yapar.

«Ve işin en kötüsünün de bu olduğunu sanma, Flora. Arvardan'ın Arzın eskiliğini nasıl kanıtlamak istediğini biliyor musun? Tahmin et.»

Flora usulca güldü. «Benimle alay ediyorsun, Ennius. Ben nasıl tahmin edebilirim? Ben arkeolog değilim ki. Herhalde kazılar yapacak, eski heykeller ve kemikler bulacak. Radyoaktivite ya da buna benzer bir şeyle onların yaşlarını hesaplamaya çalışacak.»

«Keşke öyle olsa. Arvardan bana dün ne yapmak istediğini söyledi. O, Arzın radyoaktif bölgelerine girmek niyetinde. Orada insanlar tarafından yapılmış eşyalar bulacağından da emin. Eşyaların, Arz radyoaktif bir hal almadan

önce yapılmış olduğunu kanıtlayacak. Eşyaların eskiliğini de bu biçimde saptayacak. Radyoaktivitenin insanların işi olduğu konusunda ısrar ediyor.»

«Ben de hemen hemen böyle söyledim.»

«Sen radyoaktif bölgelere girmenin ne demk olduğunu biliyor musun? Yasak bu! Bu Arzlıların en güçlü ‘geleneklerinden biri. Hiç kimse Yasak Bölgelere giremez. Bütün Radyoaktifli yerler de **Yasaktır**.»

«İyi ya. Arvardan'ı da Arzlılar engeller.»

«Ah, çok güzel. Onu Yüksek Bakan durduracak! Ondan sonra Yüksek Bakanı bunun Hükümetin desteklediği bir proje olmadığına, İmparatorluğun inaçlarına özellikle hakarete kalkışmadığına nasıl inandıracağız?»

«Yüksek Bakan bu kadar alıngan olamaz.»

«Olamaz mı?» Ennius hafifçe gerileyerek karısına baktı. Sabahın ilk kurşuni ışıklarında genç kadını hayal meyal görebiliyordu. «Saflığın

insanın içine dokunuyor. Adam işine, geliyorsa çok alınmış gibi davranabilir. Elli yıl kadar önce ne olduğunu biliyor musun? Anlatayım da sonra karar verirsin.

«Arz, İmparatorluğun yönetiminde olduğunu gösterecek dış işaretler bulunmasına hiçbir zaman izin vermez. Bunun nedeni Arzlıların, dünyalarının Galaksinin gerçek yöneticisi olduğunda ısrar etmeleridir. Çocuk İmparator

İkinci Stannell'den söz edildiğini herhalde duydun. Aslında deliydi o. İki yıl imparatorluk yaptıktan sonra suikaste kurban gitti. Ne diyordum? Ha— Stannell, Washenn'deki Konsey Salonuna İmparatorluk forsunun asılmasını emretti. Aslında bu emir bir bakıma mantıklı da sayılabilirdi. Çünkü bu fors Galaksideki her Konsey salonunda vardı ve İmparatorluktaki birliği simgeliyordu. Ama bu kez ne oldu? F,ors salona çekilir çekilmez kentte ayaklanmalar birbirini kovaladı.

«Wahenn'deki deliler forsu yırttılar ve kentteki garnizona karşı silahlandılar. İkinci Stannell de deli olduğu için, 'Bütün Arzlıların öldürülmeleri pahasına da olsa o fors salona asılacak,' dedi. Ama bu emri yerine getirilemeden öldürüldü. Onun yerine tahta geçen Edard da emri hemen geri aldı ve barış sağlandı.»

Flora hayretle sordu. «Yani salona bir daha İmparatorluk forsu asılmadı mı?»

«Evet, asılmadı ya. Yıldızlar adına! İmparatorluk sınırlarındaki milyonlarca milyonlarca yıldızdan yalnızca Arzın Konsey Salonunda o fors yok. Şimdi bulunduğumuz bu aşağılık gezegende. Ve bugün bile böyle bir işe kalkışsak bu gezegenliler bizi engellemek için son Arzlı ölünceye kadar savaşırlar. Bana onların alıngan olup olmadıklarını sordun. Onlar alıngan değil, deli!» hava ağır ağır aydınlanırken derin bir sessizlik oldu.

Sonra, Flora kendisine pek de güvenemiyormuş gibi, «Ennius?» dedi.

«Efendim?»

«Olmasını beklediğin bu ayaklanma seni yalnızca şerefine gölge düşüreceği için endişelendirmiyor sanırım. Düşüncelerini yarı okumasaydım zaten karın olmazdım. Bana kalırsa İmparatorluğun bir tehlikeyle karşılaşacağından eminsin... Benden bir şey saklamamalısın, Ennius. Sen bu Arzlıların kazanmalarından korkuyorsun.»

«Flora, bundan söz edemeyeceğim.» Valinin gözlerinde dipsiz bir ıstırap vardı. «Çünkü bu, bir önsezi bile değil. Aklı başında bir insan bu dünyada dört yıl kalmamalı. Bu çok uzun bir süre. Ama... bu Arzlılar neden bu kadar kendilerine güveniyorlar?»

«Güvendiklerini nereden biliyorsun?»

«Ah, bundan eminim. **Benim** de haber kaynaklarım var. Arzlılar üç kez yenildiler. Artık bir takım boş hayalleri olamaz ve şimdi iki yüz milyon dünyayla karşı karşıyalar. Bunların her biri de tek başına Arzlılardan güçlü. Ama bu

adamlar yine de kendilerine güveniyorlar. Acaba bir Kadere, Doğaüstü bir Güce ya da yalnızca kendilerince anlam taşıyan bir şeye çok mu inanıyorlar? Belki... belki... belki...»

«Belki ne, Ennius?»

«Belki de silahları var.»

«Bir tek dünyanın iki yüz milyon gezegeni yenmesini sağlayacak silahlar mı? Sen paniğe kapılmışsın. Hiçbir silah bunu sağlayamaz.»

«Sana Sinapsis Makinesinden söz ettim.»

«Ben de sana o sorunu nasıl çözümleyeceğini söyledim. Onların kullanabilecekleri başka bir tür silah var mı? Bunu biliyor musun?»

Ennius istemeye istemeye, «Hayır,» dedi.

«Gördün mü? Öyle bir silah yapılması imkânsız. Şimdi sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim, hayatım. Neden Yüksek Bakanla konuşup iyi niyetini kanıtlamak için ona Arvardan'ın planını açıklamıyorsun? Böylece Yüksek Bakanı uyarmış olursun. Ona Arvardan'a izin

vermemeleri için ısrar et. Tabii resmi olmayan bir biçimde. Böylece İmparatorluk Hükümetinin, Arz 'Geleneklerine' böyle gülünç bir biçimde saygısızlık edilmesiyle bir ilişkisi olmadığını anlarlar. Ya da anlamaları gerekir. Aynı zamanda bu işe karışmadan Arvardan'ı da engellemiş olursun. Sonra da Bürodan iki iyi psikolog göndermelerini istersin. Önce dört kişi iste. Hiç olmazsa o zaman iki kişi yollarlar. Uzmanlar da bu Sinapsis Makinesiyle ilgilenirler... Geri kalan sorunları da garnizonumuz çözümler. Biz de tarihi kendi akışına bırakırız... Şimdi, neden burada uyumuyorsun? Koltuğun arkasını indiririz. Kürkümü battaniye olarak kullanabilirsin. Uyandığın zaman da kahvaltını gönderirim. Gündüz ışığında her şey daha başka gözükür.»

Bütün gece uyumamış olan Ennius şafaktan beş dakika önce uykuya daldı.

Yüksek Bakan da Bel Arvardan ve grubunun amacını sekiz saat sonra İmparatorluk Valisinden öğrendi.

YEDİ

Arvardan'a gelince o yalnızca tatil yapmakla ilgileniyordu. Gemisi 'Ophiuchus' en aşağı bir ay sonra gelecekti. Genç adam da bu ayı mümkün olduğu kadar güzel geçirmeyi istiyordu.

Böylece Bel Arvardan, Everest'e erişmesinden altı gün sonra İmparatorluk Valisinin sarayından ayrılarak Arz Hava Nakliyat Şirketinin Everest'le Arz başkenti Washenn arasında çalışan en büyük Stratosfer jetine bindi.

Arvardan, Ennius'un verdiği hızlı taşıt yerine bu yolcu uçağını özellikle seçmişti. Bunun nedeni hem bir yabancı ve hem de bir arkeolog olarak Arz gibi bir yerde yaşayan sıradan insanlara karşı duyduğu meraktı.

Bir neden daha vardı...

Arvardan Sirius Sektöründendi. Yani Galaksinin Arzlılara en çok düşmanlık duyulan ve bu düşmanlıkla ün yapmış bir bölümündendi. Ama Arvardan, bu peşin yargının kendisini hiçbir zaman etkilemediğine inanıyordu. Bir bilimadamı. bir arkeolog olarak bu tür duygular onun için bir lüks sayılırdı. Tabii Arvardan da Arzlıları çizilen karikatürlerdeki tipler gibi görmeye alışmıştı. Şimdi bile 'Arzlı' kelimesi ona pek çirkin geliyordu ama, yine de peşin yargılara saplanmış sayılmazdı.

Daha doğrusu genç adam öyle düşünüyordu. Örneğin, bir Arzlı sefere katılmak ya da yanında çalışmak istediği takdirde onu kabul edebilirdi. Adamın yeterli eğitimi ve yetenekleri olması koşuluyla tabii. Ve grupta ona göre yer olduğu takdirde. Ve grubun diğer üyelerinin ona fazla itiraz etmemeleri koşuluyla. İşte sorun da buydu zaten. Çoğu zaman iş arkadaşları karşı çıkıyorlardı. İnsan o zaman ne yapabilirdi?

Arvardan durumu düşündü. Eh, gerektiği takdirde bir Arzlıyla yemek yemeye ya da onunla

aynı yerde kalmaya itiraz etmeyeceğim artık. Tabii bu Arzlının yeteri kadar temiz ve sağlıklı olması şartıyla. Hatta ona herkese yaptığım gibi davranacağım... Ama şunu da inkâr edemem: bir Arzlı benim için her zaman bir Arzlı olarak kalacak. Bu bakımdan benim suçum yok... Aslında bu bağnazlık dolu bir atmosferde yetişmesinin bir sonucuydu. Bu tam bir bağnazlıktı ve insan bunu farketmiyor, koşullarına iyice alışıyordu. Ancak oradan ayrıldığı ve geriye baktığı zaman o atmosferin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu.

İşte şimdi eline kendisini denemek için bir fırsat geçmişti. Şu anda uçaktaydı ve etrafında yalnızca Arzlılar vardı. Genç adam kendisini oldukça rahat hissediyordu. Hemen hemen yani

Arvardan yolcuların başkalarından farklı olmayan yüzlerine baktı. Bu Arzlıların Galaksideki bütün insanlardan farklı olduğu sanılıyordu. Ama Arvardan onlarla bir kalabalıkta karşılaştığı takdirde Arzlıları diğer insanlardan ayırdedebilir miydi? Arekolog bunu başarabileceğini hiç sanmıyordu. Kadınlar çirkin değillerdi... Arvardan

kaşlarını çattı. Tabii hoşgörünün de bir sınırı olmalıydı. Örneğin Arzlı bir kadınla evlenmek akıl almaz bir şeydi.

Arvardan'a göre uçak pek de başarıyla yapılamamış, küçük bir taşıttı. Atomla çalışıyordu ama prensibin kusursuzca uygulandığı söylenemezdi. Bir kere güç ünitesinin üzeri yeterince örtülmemişti. Sonra Arvardan, kendi kendine, Arzîılar Gamma ışınlarının yayılması ve atmosferde nötron yoğunluğunun fazla olmasını, başkaları kadar önemsemiyorlar sanırım, dedi.

Sonra gözleri manzaraya takıldı, yukarı stratosferden Arz şahane gözüküyordu. Aşağıda, güneşin ışıldattığı bulutların yer yer gizlediği topraklar turuncumsuydu. Geride yumuşak ve belli belirsiz bir gece çizgisi vardı. Bunun koyu gölgesinde radyoaktif yerler ışıldıyordu.

Arvardan diğerlerinin güldüklerini duyarak pencereden döndü. Bu gülüşmeler güler yüzlü, tombul bir çiftle ilgiliydi

Arvardan yanında oturan adamı dürttü. «Ne oluyor?»

Adam gülmesi arasında, «Onlar evleneli kırk yıl olmuş,» diye açıkladı. «Büyük Tur'a çıkmışlar.»

«Büyük Tur'a mı?»

«Evet. Bütün Arzı dolaşacaklar.»

Yüzü memnunluğundan kızarmış olan yaşlıca adam diğerlerine gördüklerini ve izlenimlerini anlatıyordu. Karısı zaman zaman konuşmaya karışarak önemsiz bazı noktaları dikkatle düzeltiyordu, ama neşeyle. Kocası da bu düzeltmeleri ayni tavırla karşılıyordu. Diğer yolcular da bütün bunları büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Bu yüzden Arvardan'a Arzlılar da Galaksideki diğer insanlar kadar içten ve dost canlısıymışlar gibi geldi.

Sonra biri, «'Altmış Kuralı' size ne zaman uygulanacak?» diye sordu.

Adam hemen, neşeyle, «Bir ay kadar sonra,» dedi. «Kasımın on altısında.»

Soruyu soran adam, başını salladı. «O gün havanın güzel olacağını umarım. Babam Altmışına çok yağmurlu bir günde erişti. O günden sonra öyle tufan bir daha görmedim. Babamla gitmem gerekiyordu. Biliyorsunuz insan öyle bir günde yanında bir yakınının bulunmasını istiyor. Babam da yolda durmadan yağmurdan yakındı. Taşıtımın üzeri açıktı. Anlayacağınız sırsıklam olduk. Sonunda, 'Baba,' dedim. 'Neden şikâyet ediyorsun? Beni düşün. Bir de bu yağmurda geri döneceğim.'»

Müthiş bir kahkaha koptu. Yaşlı çift de katıldılar buna. Ama Arvardan, kafasında beliren kuşku ve duyduğu dehşetle kaskatı kesildi.

Yanındaki yolcuya, «Şu 'Altmış Kuralı,'» dedi. «Yani şimdi konuştukları konu... bu ötanazi'yle ilgili sanırım. Yani... altmış yaşına bastığınız zaman sizi ortadan kaldırıyorlar?» Arvardan'ın sesi hafifledi.

Yolcunun kahkahası bıçak gibi kesildi ve adam kanepede dönerek Arkeologu uzun uzun, şüpheyle süzdü. Sonra da, «Adamın neyi kasdettiğini sanmıştın?» diye sordu.

Arvardan elini öylesine sallarken biraz da şaşkınlıktan gülümsedi. Bu geleneği duymuştu! Ama yalnızca bir bilimadamı olarak. Bu konuyu bir kitapta .okumuştu, sonra bir bilim dergisinde de. Ama genç adam şimdi bu geleneğin yaşayan insanlara uygulandığını anlıyordu. Etrafındaki bütün bu erkekler ve kadınlar altmış yaşından daha fazla yaşayamayacaklardı.

Yanındaki adam hâlâ arkeologa bakıyordu. «Hey, ahbap, sen nerelisin? Senin kentinde 'Altmış Kuralı'nı bilmiyorlar mı?»

Arvardan çaresizce, «Biz bundan 'Zaman' diye söz ederiz,» dedi. «Ben oralardanım.» Baş parmağıyla omzunun üzerinden gerileri işaret etti. Yanındaki adam onu bir süre daha süzdükten sonra başını çevirdi.

Arvardan'ın dudaklarında hafif bir tebessüm uçuştu. Bu insanlar çok şüpheciydiler. Onlarla ilgili karikatürlerin hiç olmazsa bu tarafı doğruydu.

Yaşlı adam tekrar konuşmaya başlamıştı. «O da benimle gelecek.» Güleç yüzlü karısını başıyla işaret etti. «Benden sonra üç ayı daha kalıyor. Ama karım bu kadar süre beklemesine hiç gerek olmadığını düşünüyor. Birlikte gitmemizi istiyor. Anca beraber, kanca beraber. Öyle değil mi, Tombik?»

«Ah, evet.» Kızaran kadın kıkır kıkır güldü. «Çocuklarımızın hepsi de evlendi. Artık kendi yuvaları var. Onların başına dert olmayı istemem. Zaten bizim ihtiyar yanımda olmazsa o ayların zevkini de çıkaramam. Onun için birlikte gideceğiz.»

Bütün yolcular hemen herkesin daha ne kadar zamanı olduğunu hesaplamaya başladılar. Birbirlerine ayları günleri soruyorlardı. Evliler ise zaman zaman tartışıyorlardı.

Kendisine dar gelen elbiseler giymiş, ufak tefek, kararlı tavırlı bir adam heyecanla, «Benim tam on iki yıl, üç ay ve dört günüm var,» diye bağırdı. «On iki yıl, üç ay ve. dört gün. Ne bir gün eksik, ne de bir gün fazla.»

Ama bir başkası mantıklı bir tavırla bu açıklamayı düzeltti. «Tabii daha önce hastalık ya da kaza nedeniyle ölmezsen.»

Ufak tefek adam hemen, «Saçma,» diye homurdandı. «Daha önce ölmek niyetinde değilim. Bende o göz var mı? Ben on iki yıl, üç ay ve dört gün yaşayacağım. Buna itiraz edecek olanın da alnını karışlarım.» Pek öfkeli bir hali vardı.

İnce bir genç, züppe bir tavırla dudaklarının arasına sıkıştırmış olduğu uzun sigarayı çekti. Kötü kötü, «Bazı kimselerin sürelerini gününe kadar hesaplayabilmeleri güzel bir şey,» dedi. «Ama bir çok insanın süreleri dolduktan sonra bile yaşamalarını sürdürdüklerini duydum.»

Başka bir yolcu, «Bu kesin,» dedi. Diğerleri de, 'Evet,' der gibi başlarını salladılar. Hepsi de öfkelenmiş gibilerdi.

İnce genç, sigara içmeyi sürdürerek, zaman zaman da abartmalı tavırlarla külünü silkerek konuşmasını sürdürdü. «Aslında bir erkeğin ya da kadının doğum günlerinden sonra kısa bir süre yaşamalarına bir itirazım yok. Ondan sonraki Komite gününe kadar örneğin. Ama tabii çözümlenmeleri gereken bazı sorunları olduğu takdirde. Beni sinirlendiren yeni kuşakların besinlerini yiyen. Sayımdan kurtulmaya çalışan sinsi asalaklar...» Bu konuda kişisel bir kin duyuyormuş gibiydi.

Arvardan usulca söze karıştı. «Ama herkesin yaşı kaydedilmiyor mu? Doğum günlerinden sonra uzun bir süre daha yaşayamazlar ki.»

Bu sözleri derin bir sessizlik izledi. Çoğunun bu budalaca idealizm yüzünden Arvardan'ı aşağı gördüğü de belliydi.

Sonunda biri sanki konuyu kapatmak istiyormuş gibi diplomatça, «Herhalde Altmıştan sonra yaşamak için de bir neden yok,» dedi.

Biri heyecanla bağırdı. «Özellikle çiftçilik edenler için! Yarım yüz yıl tarlalarda çalıştıktan sonra bütün bunların sona ermemesini istemek çılgınlık olur. Ama ya yöneticiler? Ya da iş adamları?»

Sonunda, konunun açılmasına kırkıncı evlenme yıldönümü neden olan yaşlı adam, «Ona gelince,» diye mırıldandı. «Bu kimleri tanıdığına bağlı.» Belki de Altmış Kuralı'nın son kurbanı olduğu için artık kaybedecek bir şeyi olmadığını düşünmüş ve cesaretlenmişti. Kurnazca bir tavırla göz kırptı. «Bir zamanlar bir adam tanırdim. 810 yılı Sayımından bir yıl sonra Altmışına bastıydı. Ama adam 820 sayımı kendisini yakalayıncaya kadar yaşamını sürdürdü. Çıkıp gittiği zaman altmış dokuz yaşındaydı. Düşünün! Altmış dokuz yaşında!»

«Adam bunu nasıl başardı?»

«Biraz parası vardı. Kardeşi de Kadimler Cemiyetinin üyelerindendi. Bu ikisi bir araya geldi mi, yapamayacağın şey yoktur.»

Herkes bu sözleri takdirle karşıladı.

Sigaralı genç, sesini yükseltti. «Dinleyin. Amcam altmışından sonra bir yıl daha yaşadı. Sadece bir yıl. O çıkıp gitmeyi istemeyen bencil insanlardandı. Hiçbirimizi de düşündüğü yoktu... Aslında benim durumdan haberim yoktu. Yoksa onu ilgililere haber verirdim. Bundan emin olabilirsiniz. Çünkü bir insan zamanı geldiği zaman gitmelidir. Ancak böylece yeni kuşaklara karşı haksızlık etmemiş oiur. Neyse... Tabi, amcam da yakalandı. O zaman ne oldu biliyor musunuz? Kadimlerin adamları ilk iş benimle ağabeyime geldiler. Amcamı neden onlara haber vermediğimizi sordular. Ben, 'Bundan haberim bile yoktu,' dedim. 'Ailede kimse durumu bilmiyordu zaten. Amcamı on yıldan beri görmemiştik.' Babam da bizi destekledi. Yine de bize beş yüz kredi ceza kestiler. Tabii... torpilimiz yoktu.»

Arvardan'ın yüzündeki dehşet dolu ifade git-gide daha belirli bir hal alıyordu. Arkeolog, bu insanlar delirmiş, diye düşünüyordu. Ölümü böylesine kabul ediyorlar mı gerçekten? Ölüm-den kaçmaya çalışan yakınlarına kızacak kadar? Acaba ben yanlışlıkla delileri bir akıl hastanesine götüren bir uçağa mı düştüm? Yoksa bu adamları öldürmeye mi götürüyorlar? Ya da sadece... bütün Arzlılar böyle mi davranıyor^

Yanında oturan adam yine kaşlarını çatmış onu süzüyordu. Arvardan Arziının sesiyle daldığı düşüncelerden uyandı. «Hey, ahbap, 'oralar' ded-iğin yer neresi?»

«Efendim?»

«Demin sana nereli .olduğunu sordum. Oralardanım, dedin. 'Oralar'da neresi?»

Arvardan birdenbire bütün yolcuların gözler-ini kendisine dikmiş olduklarını farketti. Hepsin-in gözlerinde de şüphe dolu ifadeler belirmişti. Arvardan, acaba benim Kadimler Cemiyetinin üyesi olduğumu mu sanıyorlar, diye düşündü.

Sorularımın ajan kışkırtmacası olduğunu mu sandılar?

Genç odamın yapabileceği bir şey yoktu. Şüpheli bakışlara dürüstlükle karşılık verdi. «Ben Arzdan değilim. Adım Bel Arvardan. Sirius Sektöründeki Baronn gezegeninden geldim.» Elini uzattı.

Salonun orta yerine bir atom kapsülü atsaydı ancak aynı etkiyi yapabilirdi.

Önce dehşet dolu bir sessizlik oldu. Sonra yolcuların yüzlerinde acı, öfke ve aüşmanlık belirdi. Yanında oturan adam soğuk bir tavırla yerinden kalktı. Gidip bir çiftin oturduğu kanapeye sıkıştı.

Herkes başını çevirdi. Sanki birbirine değen bu omuzlar Arvardan'ı hapsediyordu. Arkeolog bir an fena halde kızdı. Arzlılar bana böyle davranıyorlar, ha, dedi kendi kendine. Arzlılar! Üstelik onlara dost elimi uzattım. Ben, bir Sirius'lü onlarla konuşmaya tenezzül ettim. Ve bana sırt çevirdiler.

Arvardan sonra kendisini zorlayarak gevşedi. Bağnazlığın tek taraflı bir şey olmadığı anlaşılıyordu. Nefret karşılığında yine nefret üretiyordu.

Arkeolog birinin yanına oturduğunu farkederek öfkeyle döndü. «Evet?»

Sigaralı genç adamdı bu. Yeni bir sigara yakarak, «Merhaba» dedi. «Adam Creen. O ahmakların seni kırmalarına izin verme.»

Arvardan kısaca, «Kimsenin beni kırdığı yok,» dedi. Bu genç adam hiç hoşuna gitmemişti. Ayrıca ukala bir Arzlıdan öğüt dinleyecek durumda da değildi.

Ama Creen'in bazı şeyleri farkedecek bir tip olmadığı anlaşılıyordu. Sigarasından derin derin nefesler çekerek, külleri aradaki yola silkti. Yolcuları aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, «Taşralılar!» diye fısıldadı, «Bir sürü çiftçi... Onlar 'Galaksi Görüşü'nün ne olduğunu bile bilmiyorlar. Onlara aldırma... Beni al... Benim felsefem tümüyle başka. Ben, birbirimize ilişmeden yaşayalım, derim. Dışarlıklılara karşı bir düşmanlığım

yok. Benimle dost olmak istiyorlarsa ben de onlarla dost olurum. Ne olmuş yani? Onlar Dışarılıklı olmuşlar, ben de Arzlı. Bu bizim suçumuz mu? Haklı değil miyim?» Aşırı bir içtenlik gösterişi yaparak Arvardan'ın bileğine vurdu.

Diğerinin dokunuşu yüzünden tüyleri diken diken olan Arkeolog usulca başını salladı. Hangi gezegenden olursa olsun amcasının öldürülmesini sağlama fırsatını kaçırdığına kızan bir adamla karşılaşmak hiç de hoş değildi.

Creen arkasına yaslandı. «Chica'ya mı gidiyorsun? Adın ne demiştin? Albadan mı?»

«Arvardan. Evet, Chica'ya gidiyorum.»

«Doğup büyüdüğüm kent o. Arzda ondan daha güzel bir yer olamaz. Chica'da çok kalacak mısın?»

«Belki... Henüz bir plan yapmadım.»

«Hım... Gömleğinin dikkatimi çektiğini söylersem bana kızmazsın değil mi? Yakından bakabilir miyim? Gömlek Sirius'ta mı yapıldı?»

«Evet, öyle.»

«Kumaşı çok güzel. Arzda böyle şeyler bulunmuyor... Şey, ahbap, bavulunda bu gömleğin eşi var mı? Satmak istersen bol para veririm. Şık bir şey bu.»

Arvardan kesin bir tavırla, «Üzgünüm,» dedi. «Ama yanıma fazla eşya almadım. Gerektikçe buradan şunu bunu alacağım.»

Green, «Sana elli kredi veririm.» dedi. Arkeolog sesini çıkarmadı.

Green hafif bir öfkeyle ekledi. «İyi bir fiyat bu.»

Arvardan mırıldandı. «Çok iyi bir fiyat hem de. Ama söylediğim gibi satacak gomleğim yok.»

«İyi ya...» Creen omzunu silkti. «Arzda uzun bir süre kalacaksın sanırım.»

«Belki.»

«Sen ne iş yapıyorsun?»

Arvardan sinirlendiğini belli etmeme çabasından vazgeçerek, «Bakın Bay Creen » dedi «Çok yorgunum. İzninizle biraz kestıreceğim Sizce bir sakıncası yok ya?»

Creen'in kaşları çatıldı. «Nen var senin. Senin gibiler başkalarına nezaketle davranmaktan hoşlanmazlar mı? Ben sana nezaketle bir soru sordum. Çatacak ne var?»

Creen daha önce alçak sesle konuşurken şimdi bağırmaya başlamıştı. Düşmanlık dolu yüzler Arvardan'u doğru döndüler. Arkeologun dudakları ince birer çizgi halini aldı.

Genç adam acı acı, bunu ben istedim, diye düşündü. Daha başlangıçta onlarla konuşmaca kalkışmasaydım, bu duruma düşmezdim. Ama ben o kahrolasıca hoşgörümü kanıtlamaya kalkıştım. Bunu istemeyen insanları zorladım.

Sonra sakin bir tavırla, « Bay Creen,» dedi. «Yanıma oturmanızı ben istemedim. Size terbiyesizce de davranmadım. Şimdi tekrar yorgunum

ve biraz dinlenmek istiyorum.Bu sizce pek olağanüstü bir şey mi?»

«Dinle...» Genç adam yerinden kalkarak şiddetli bir hareketle sigarasını fırlattı. Parmağını Arvardan'a doğru salladı. «Bana bir köpek ya da ona benzer bir yaratıkmışım gibi davranman yersiz. Siz iğrenç Dışarılıklılar kalkıp buraya geliyorsunuz. Nazik konuşmalarınız ve kurumunuzdan geçilmiyor. Ve bunların size bizleri böcek gibi ezme hakkını verdiğini de sanıyorsunuz. Bu tavırlarınıza katlanmak zorunda değiliz. Buradan hoşlanmıyorsan, geldiğin yere dön. Biraz daha konuşursan seni yumruklamaktan da kaçınmam. Senden korktuğumu mu sanıyorsun?»

Arvardan başını çevirerek pencereden sessizce dışarı baktı.

Creen başka bir şey söylemeden gidip eski yerine oturdu. Salonda heyecanlı bir konuşma başladı. Ama Arvardan buna aldırmadı. Yolcuların kendisine kinle baktıklarını görmekten çok

hissediyordu. Sonra yavaş yavaş her şey gibi bu da sona erdi.

Arvardan, yalnız ve sessiz, yolculuğuna devam etti. Chica havaalanına indiği zaman da rahat bir nefes aldı. Arvardan, ‘Arzın en güzel kentini’ havadan gördüğü zaman kendi kendisine gülümsemişti. Ama kent yine de uçaktaki o boğucu, düşmanca havadan sonra insana iyi bir yermiş gibi geliyordu.

Eşyalarının indirilip iki tekerlekli bir taksiye konulmasını seyretti. Neyse ki taşıtda yalnız kalacaktı. Şoförle konuşmadığı takdirde de başı belaya girmeyecekti

Şoföre, «İmparatorluk Konağı,» dedi ve taşıt hareket etti.

Böylece Arvaraan Chica’ya ilk kez ayak basmış oldu.

Aynı gün Schwartz da Nükleer Araştırma Enstitüsündeki odasından kaçtı.

Creen, Arvardan'ın havaalanından ayrılışını hafif, acı bir tebessümle izledi. Sonra küçük defterini çıkardı. Sigara içerken bunun bir sayfasını inceledi. «Amcamla ilgili öyküye karşın yolcuları fazla konuşturamadım. Oysa daha önce bu hikayeden çok yararlanmıştım. Tabii o ihtiyar adam altmışından sonra yaşayan birinden söz ederek yakındı. Bunun Kadimlerle ilişkili olduğunu iddia etti. Bunu 'Kadimlere İftira diye tanımlayabilirim. Ama o moruk da bir ay sonra Altmışında olacak. Adını yazmak gereksiz.

«Ama o Dışarılıklı... Ah, işte o farklı.» Creen, defterdeki notlarını hoşnutlukla inceledi. «'Bel Arvardan, Baronn, Şirius Sektörü. Altmış Kuralını merak ediyor. İşlerini açıklamak istemiyor. Chica'ya 12 Ekim saat 11'de yolcu uçağıyla erişti... Arzlılara düşman olduğu belli oluyor.'

«Bu kez iyi bir av yakaladım sanırım. Paldır küldür konuşan o küçük, yakınmaya meraklıları yakalamak hiç de eğlenceli olmuyor. Ama bu Dışarlıklı olayı gibilerinin insana yararı olur.»

Yarım saat dolmadan raporu Kadimler'e erişecekti. Creen ağır ağır terminal binasından çıktı.

SEKİZ

Dr. Shekt belki yirmi kezdir son araştırma notlarını karıştırıyordu. Pola odasına girerken başını kaldırdı. Genç kız laboratuar önlüğünü giyerken kaşlarını çattı.

«Baba, hâlâ yemeğini yemedin mi?»

«Ha? Tabii yedim... A, bu da ne?»

«O öğle yemeğin. Ya da eskiden öyleymiş. Yediğini söylediğin şey de kahvaltı olmalı. Madem yemeyeceksin, yiyecek satın alıp buraya getirmeme ne gerek var? Bundan sonra yemek için seni eve gitmeye zorlayacağım.»

«O kadar kızma. Yemeğimi yerim. Ama şu ara sırf sen yemek zamanının geldiğini düşündüğün için hayati önemi olan bir deneyi

yarıda bırakamam.» Shekt tepsiye uzandı. Ama sonra tatlısını yerken keyfi de yerine geldi. «Schwartz'ın nasıl bir insan olduğunu bilemezsin. Sana onun kafasındaki fisürlerden söz ettim mi?»

«Onların ilkel olduklarını söyledin.»

«Ama hepsi bu kadar değil. Adamın otuz iki dişi var. üstte ve altta üçer azı dişi. Sağda ve solda. Tabii takma dişini de sayıyorum. Herhalde o dişi kendisi, evde yaptı. Daha doğrusu şimdiye kadar çene kemiğine oturtulmak yerine maden çengellerle iki yandaki dişlere takılmış bir köprü görmedim... Söyle bana, şimdiye kadar otuz iki dişi olan bir insana rastladın mı?»

«Ben rastladığım kimselerin dişlerini saymıyorum, baba. Dişlerin kaç tane olması gerekiyor? Yirmi sekiz mi?»

«Tabii ya... Sözlerim daha bitmedi. Dün Schwartz'ın iç analizini yaptık. Ne bulduk dersin? Tahmin et.»

«Barsak buldunuz.»

«Pola, mahsus damarıma basmaya çalışıyorsun. Ama buna aldırdığım da yok. Tahmin etmeni de istemiyorum, bunu sana ben söyleyeceğim. Schwartz'ın yaklaşık dokuz santim boyunda bir apandisi var. Üstelik bunun barsağa birleşen kısmı da açık. Galaksi adına! Bu şimdiye kadar hiç görülmemiş bir şey. Tıp Fakültesine başvurdum. Tabii ihtiyatlı davrandım. Apandisier en fazla bir santim uzunluğunda oluycrlarmış. İki uçları da kapalıymış.»

«Bunun anlamı ne?»

«Schwartz eski insanlara benziyor! Canlı bir fosil o!» Shekt masasından kalkmış, hızlı hızlı pencereye doğru gidip geliyordu. «Beni dinle, Pola. Bence Schwartz'ı buradan göndermemeliyiz. O son derecede önemli bir örnek.»

Pola, hemen, «Olmaz, babacığım,» diye atıldı. «Bunu yapamazsın. O çiftçiye Schwartz'ı tekrar yanına göndereceğine söz verdin. Bunu

Schwartz'ın iyiliği için yapmalısın. O çok mutsuz.»

«Mutsuz mu? Ama biz ona sanki zengin bir Dışarlıklıymış gibi davranıyoruz.»

«Bunun ne önemi var? O zavallı adamcağız çiftliğe ve yakınlarına alışmış. Bütün ömrünü o çiftlikte geçirmiş. Burada korkutucu bir olayla karşılaştı. Belki acı da çekti. Ve kafası şimdi başka biçimde çalışıyor. Senin düşüncelerini anlıyamaz. Onun haklarını düşünmeli ve adamı ailesine geri vermeliyiz.»

«Ama Pola, bilim...

«Ah bırak bunları, baba. Bilimin benim işin ne değeri var? Kadimler, izinsiz deney yaptığını öğrendikleri zaman ne diyecekler, bunu biliyor musun? Onların bilime aldırdıklarını mı sanıyorsun? Yani, Schwartz'ın durumunu düşünmek istemiyorsan, kendininkini düşün. Onu ne kadar uzun süre yanında tutarsan, yakalanma olasılığın da o kadar artar. Beni dinle. Schwartz'ı başında planladığın gibi yarın gece evine gönder. Beni

duyuyor musun?.. Ben de gidip Schwartz'a bakayım. Belki yemekten önce bir şey ister.»

Ama Pola'nın gitmesiyle dönmesi bir oldu. Yüzü bembeyaz kesilmiş, aim ter içinde kalmıştı. «Baba, gitmiş o!»

Shekt şaşırdı. «Kim gitmiş?»

Pola neredeyse ağlayacaktı. «Schwartz! Yanından ayrıldığın zaman kapıyı kitlemeyi unutun sanırım.»

Shekt ayağa fırlamıştı. Düşmemek için masasına dayandı. «Kaçalı ne kadar olmuş?»

«Bilmiyorum. Ama çok olduğunu sanmam. Sen onu en son ne zaman gördün?»

«Aradan on beş dakika bile geçmedi. Sen geldiğin zaman ben de buraya döneli ancak biriki dakika olmuştu.»

Pola birdenbire kararını verdi. «Ben onun peşinden gideceğim. Koşarsam ona yetişirim. Belki etrafta dolaşıp duruyordun Sen burada kal.

Biri Schwartz'ı bulursa, onun seninle ilgisi olduğunu anlamamak. Anlıyor musun?»

Shekt sadece sessizce başını sallayabildi.

Josepf Schwartz, hapishaneye benzeyen hastane odasından dışarı kaçtığı zaman pek de sevinmedi. Bir planı olmadığını biliyor, kendi kendisini bu konuda kandırmıyordu. Olaylara göre davranmaya çalışacağını biliyordu. Hem de çok iyi biliyordu bunu.

Belki onunki oturup beklemektense bir şeyler yapmaya zorlayan körce bir istekti. Belki de zavallı Schwartz bir rastlantı sonucu belleğinin yerine geleceğini umuyordu. Çünkü artık belleğini kaybetmiş olduğuna kesinlikle inanıyordu.

Ama kentin ilk görüntüsü bütün cesaretinin kırılmasına yol açtı. Akşam yaklaşıyordu. Güneşin ışıklarında Chica süt gibi beyaz görünüyordu. Sanki bu binalar porselenden

yapılmışlaraı. Schwartz'ın ilk gördüğü o çiftlik binası gibi.

Oysa içinden bir ses Schwartz'a, «Kentler kahverengi ve kırmızımsı olmalıdır,» diye fısıldıyordu. Adam kendi kendine, daha kirli de olmaları gerekir, dedi. Bundan eminim.

Schwartz ağır ağır yürümeye başladı. Kendisini aramak fazla adam gönderilmeyeceğinden emindi nedense. Bunu biliyordu. Ama bu güvenini de anlıyamıyordu. Evet, son günlerde 'atmosfere' etrafındaki 'şeylere' karşı giderek daha duyarlı olmuştu. Kafasındaki acayipliğin bir parçasıydı bu da. Şeyden beri böyleydi... şeyden... şeyden...

Düşüncesini tamamlayamadı.

Her neyse işte... Hastanedeki 'atmosfer' gizli bir şey yapıldığını gösteriyordu. Korku doiuydu hava. O halde hastanedekiler avaz avaz haykırarak onu kovalayamayacaklardı. Schwartz bunu **biliyordu**. Ama nasıl bilebilirdi? Kafasının

böyle acayip biçimde çalışmasının nedeni bellek kaybı mıydı?

Schwartz, dört yol ağzında karşıdan karşıya geçti. Tekerlekli taşıtlar pek azdı. Yayalar ise, yayaydılar işte. Kılıkları gülünçtü. Dikiş yerleri, düğmeleri olmayan renkli şeyler. Ama kendi kılığı da öyleydi. Schwartz, acaba eski elbiselerim nerede, diye düşündü. Ama... aslında hatırladığım gibi bir kılığım var mıydı? İnsan belleğine güvenini yitirmeye başlayınca hiçbir şeyden kolaylıkla emin olamıyordu.

Ama Schwartz karısını öyle iyi hatırlıyordu ki. Çocuklarını da. Onlar hayal olamazlardı. Adam, çok sarsıldığı için kaldırımın ortasında duraklayarak kendisini toplamaya çalıştı. Belki karısı da, çocukları da gerçek insanların çarpıtılmış birer kopyalarıydılar. Bu gerçek gibi durmayan gerçek dünyada bulması gereken kimseler...

Yayalar ona sürünerek geçiyorlardı. Bazıları hiç de dostça olmayan tavırlarla söyleniyorlardı.

Schwartz, yürüdü. Sonra da birden bire çok acıktığını hissetti. Ya da biraz sonra acıkacaktı. Ve parası yoktu.

Etrafına bakındı. Lokantaya benzer bir yer göremedi. Ama aslında bunu anlaması da imkânsızdı. Çünkü levhalardaki yazıları okuyamıyordu.

Schwartz önünden her geçtiği dükkanın camından içeriye bakmaya başladı... Sonra birdenbire bir lokantanın önünde olduğunu farketti. içerideki küçük bölmelere masalar konulmuştu. Bunlardan birinde iki adam oturmuş yemek yiyorlardı. Diğer bir masada ise bir tek kişi vardı.

Neyse, hiç olmazsa bu değişmemişti. İnsanlar hâlâ yemek yerken lokmalarını çiğneyip yutuyorlardı.

Schwartz lokantaya girdi ve bir an müthiş bir şaşkınlıkla durakladı. Burada ne bir kontuar vardı, ne de mutfak. Yemek pişirildiğini gösteren bir şey de yoktu. Schwartz yemek karşılığı

bulaşıkları yıkamayı teklif etmeyi düşünmüştü. Ama şimdi, bu teklifi kime yapacaktı?

Schwartz çekingen bir tavırla yemek yiyen iki adama yaklaştı. Eliyle işaret ederek dikkatle, «Yemek,» dedi. «Nerede? Lütfen...»

İki adam başlarını kaldırarak hayretle ona baktılar. Sonra biri çabuk çabuk ama anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Masanın ucu duvara dayalıydı. Adam buradaki küçük kutuya benzer bir şeye eliyle vurdu. Arkadaşı da sabırsızca ona katıldı.

Schwartz başını eğdi ve çıkmak için döndü. Ve biri kolunu tuttu...

Granz, Schwartz'ı lokantanın vitrinine baktığı sırada farketmişti. Onun için adam cama dayanmış, tombul ve üzgün bir surattan ibaretti.

Granz, «**Bu adam** ne istiyor acaba?» diye mırıldandı.

Messter, küçük masada karşısında oturuyordu. Arkası sokağa dönüktü. Bu sözler üzerine

dönüp baktı. Sonra bir şey söylemeyip yalnızca omuz silkti.

Granz, «İçeri giriyor,» dedi.

Messter, «E, ne olmuş?» diye homurdandı.

«Hiç... Lat olsun diye söyledim.»

Ama yabancı etrafına çaresiz bir tavırla baktıktan sonra masalarına yaklaşarak sığır yahnisini işaret etti. Acayip bir lehçeyle, «Yemek,» dedi. «Nerede? Lütfen...»

Granz başını kaldırdı. «Yemek hemen burada, ahbap. Bir iskemle çekip istediğin masaya otur. Ve otomatı kullan. Yemek .otomatını! Otomatın ne olduğunu bilmiyor musun?... Şu zavallı ahmağa bak, Messter. Bana, sanki söylediklerimin bir tek kelimesini bile anlıyamıyormuş gibi bakıyor. Hey, ahbap... otomat şu işte. Görüyor musun? Makineye para at... Şimdi yakamı bırak da yemeğimi yiyeyim.»

Messter homurdandı. «Boş ver... Serserinin biri o. Buraya girmiş dileniyor.»

«Bir dakika.» Granz, gitmek için dönen Schwartz'ı kolundan yakaladı. Usulca Messter'e, «Zavallı bir şeyler yesin,» dedi. «Herhalde yakında Altmışına basacak. Hiç olmazsa ona bu kadar yardım edeyim... Hey, ahbap, paran var mı?... Cok garip, hâlâ ne dediğimi anlıyamıyor. Para, ahbap, para. Bu...» Cebinden parlak bir yarım kredi çıkardı. Parayı havaya fırlatıp tutarken maden ışıldadı. Granz Schwartz'a, «Paran var mı?» diye sordu.

Schwartz ağır ağır, hayır, der gibi başını salladı.

«Öyleyse benim konuğum ol.» Granz, yarım krediyi cebine koydu. Çıkardığı daha küçük boydaki madeni parayı Schwartz'a attı.

Schwart paraya şaşkın şaşkın baktı.

«Haydi, haydi, orada durma öyle. Parayı Otomata at. Şuradaki şeye işte.»

Schwartz birdenbire Granz'ın ne demek istediğini anladı. Yemek otomatında değişik

büyüklükteki paralar için delikler, küçük süt rengi dikdörtgenlerin karşısında da ufak tokmaklar vardı. Ama Schwartz dikdörtgenlerin üzerindeki yazıları okumadı. Masadaki yemeği işaret ettikten sonra parmağını bir aşağı bir yukarı tokmakların üzerinde dolaştırdı. Sonra da soru sormış gibi kaşlarını kaldırdı.

Messter öfkeyle, «Sandviç ona yetmiyor anlaşılan,» diye söylendi. «Artık bu kentte de kibar serseriler görülmeye başladı. Onlara iyi davranmaya gelmiyor, Granz.»

«Pekâlâ, pekâlâ, 0.85 kredi kaybettim diyelim. Yarın maaş günü nasıl olsa...» Schwartz'a döndü. «Dur, dur...» Cebinden çıkardığı paraları Otomata attı. Sonra da duvardaki girintiden büyükçe bir maden kutuyu aldı. «Haydi bakalım, şimdi git başka bir masaya oturarak yemeğini ye... Hayır, hayır, o para sende kalsın. Onunla kahve içersin.»

Schwartz, maden kutuyu dikkatle yandaki masaya götürdü. Bunun yanına saydam bir bantla

bir kaşık takılmıştı. Adam buna tırnağını sürünce bant da hafif bir ses çıkararak yırtıldı. Aynı anda kutunun kapağı kenardan ayrılarak geriye doğru kıvrıldı.

Bu yemek, diğerlerinin yediklerine benzemiyordu ve soğuktu. Ama sadece bir ayrıntıydı bu. Schwartz ancak bir iki dakika sonra yemeğin ısınmaya, kutunun da kızmaya başladığını farketti. Endişelenerek durakladı. Yemeğin salçasından önce dumanlar çıktı, sonra bu hafifçe bir dakika kadar kaynadı. Kutu yeniden soğudu. Schwartz da yemeği bitirdi.

Lokantadan çıkarken Granz'la Messter hâlâ masalarında oturuyorlardı. Schwartz'ın yemek yediği sürece hiç ilgilenmediği üçüncü adam da öyle.

Zaten Schwartz da ufak tefek, sıska bir adamın, hastaneden kaçtığından beri kendisini ustalıkla izlediğini farketmemişti...

Bel Arvardan duş yapıp kılığını değiştirmiş ve sokağa çıkmıştı. İlk planını uygulamak niyetindeydi. Yani insan denilen hayvanları doğal çevrelerinde inceleyecekti.

İnsanların 'Arzlı' diye tanımlanan türünü. Hava ılık, hafif rüzgâr taze, köy de... pardon, kent de aydınlık, sakin ve temizdi.

Evet, hiç de kötü sayılmazdı burası.

Arvardan,, «İlk durak Chica,» dedi kendi kendine. «Gezegendeki Arzlıların en yoğun olduğu yer. Sonra yerel başkent Washenn. Senico! Senfran! Bonair!» Arzdaki insanların çoğunun yaşadıkları batı kıtalarında yapacağı yolculuğun planını hazırlamıştı. Her kentte iki üç gün kalacak sonra gemisi geleceği sırada Chica'ya dönecekti.

Bu yolculuk bir eğitim olacaktı onun için.

Arvardan, hava kararırken bir Yemek Otomatına girerek karnını doyurdu. Kendisinden sonra lokantaya giren iki Arzlıyla daha sonra

ortaya çıkan tombul, yaşlıca adamın arasında geçen kısa olayı da kayıtsız ve sakin bir tavırla seyretti. Jette başından geçen olayla bu küçük dram arasındaki farkı gördü. Masadaki iki adamın hava taksisi şoförü oldukları belliydi. Zengin değillerdi. Ama yine de yabancıya yardıma çalışmışlardı.

Arvardan, yaşlı dilenciden birkaç dakika sonra lokantadan çıktı. Sokaklar daha kalabalıklaşmıştı. Çalışma günü sona eriyordu.

Arvardan, genç bir kızla çarpışmamak için telaşla yana çekildi. «Afedersiniz...»

Kızın arkasında beyaz bir giysi vardı. Daha çek bir üniformaya benziyordu bu. Arvardan la çarpışmasına ramak kaldığının farkında değilmiş gibiydi. Yüzündeki kaygılı ifadeden, telaşla sağrı sola bakınmasından, dalgın tavırlarından durum anlaşılıyordu.

Arvardan fek parmağıyla usulca genç kızın omzuna dokundu. «Size yardım edebilir miyim. Bayan? Başınız dertte mi?»

Kız duraklayarak ona şaşkın şaşkın baktı, Avardan onun on dokuz-yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Genç kızın koyu kahve gözlerini, kestane rengi saçlarını, çıkık elmacık kemikleriyle küçük çenesini, ince belini ve zarif tavırlarını dikkatle inceledi. Ve birdenbire bu küçük, dişi yaratığın Arzlı olmasının kendisine garip bir çekicilik kazandırdığını da farketti.

Ama genç kız hâlâ hayretle ona bakıyordu. Konuşmaya başlarken neredeyse ağlayacaktı. «Ah, bunun hiç yararı yok. Lütfen benim için endişelenmeyin. Nereye gittiğini bilmediğiniz bir kimseyi bulacağınızı sanmak sadece aptallık.» Umutsuzluğu yüzünden omuzları düştü, gözleri yaşardı. Sonra dikleşerek derin bir soluk aldı. «Acaba bir altmış boyunda, tombul bir adam gördünüz mü? Arkasında yeşilli beyazlı bir elbise vardı. Şapkasızdı.»

Şaşırmak sırası Arvardan'a gelmişti. «Ne? Yeşilli beyazlı mı?.. Ah, buna inanamıyorum... Sözünü ettiğiniz şu adam, zorlukla mı konuşuyor?»

«Evet, evet. Ah, evet. O halde kendisini görcünüz.»

«Onu beş dakika önce şurada gördüm. İki adamla yemek yiyordu.. Ah, işte şuradalar... Siz, ikiniz!» Şoförlere yaklaşmaları için işaret etti.

Ona önce Granz erişti. «Taksi mi istiyordunuz, efendim?»

«Hayır. Ama bu genç hanıma birlikte yemek yediğiniz adama ne olduğunu söylerseniz, yine de aynı parayı kazanırsınız.»

Granz durakladı. Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. «Size yardım etmeyi isterim. Ama o adamı daha önce hiç görmedim.»

Arvardan genç kıza döndü. «Şimdi dinleyin, Bayan. O sizin geldiğiniz yöne doğru gitmiş olamaz. Yoksa kendisini görürdünüz. O fazla uzağa da gitmiş olamaz. Kuzeye doğru biraz ilerleyelim mi? Ben onu görür görmez tanırım.» Nedense içinden kıza yardım etmek gelmişti.

Oysa Arkeolog öyle duygularına kapılıp hareket eden bir insan da değildi. Kıza gülümsedi.

Granz birdenbire sordu. «O adam ne yaptı, küçük hanım? Yoksa Gelenekler'e karşı mı geldi?»

Kız telaşla, «Hayır, hayır,» diye cevap verdi. «O yalnızca biraz hasta, işte o kadar.»

Pola'yla Arvardan uzaklaşırken Messter onların arkasından baktı. «Biraz hastaymış, öyle mi?» Kasketini geriye iterek, öfkeyle söylendi. «Nasıl, hoşuna gitti mi, Granz? Biraz hastaymış...» Yan yan arkadaşına baktı.

Granz kaygıyla, «Ne oluyorsun?» diye mırıldandı.

«Bir şey beni de biraz hasta etmeye başladı. Herhalde o adam hastaneden kaçtı. Onu arayan da bir hemşireydi. Çok endişeli bir hemşire. Adam birazcık hasta olsaydı, hemşire o kadar telaşa kapılır mıydı? Adam konuşamıyor,

söylediklerimizi de pek anlamıyordu. Bunu sen de farkettin sanırım.»

Granz'ın gözlerinde birdenbire adamın paniğe kapılmak üzere olduğunu açıklayan bir anlam! belirdi. «Yani onda 'Humma' mı var?»

«Bence bu Radyasyon Humması. Ve adam ölümün eşiğinde. Üstelik bize de iyice yaklaştı. Zaten böyle...»

Yanlarında ufak tefek zayıf bir adam beliımişti. Kurnaz bakışlı, parlak gözlü, cıvıldar gibi konuşan bu adam sanki birdenbire ortaya çıkmıştı. «Ne var, çocuklar. Radyasyon Hummasına tutulan da kim?»

Şoförler ona ters ters baktılar. «Sen de kimsin?»

Ufak tefek kurnaz adam, «Ah,» dedi. «Bunu öğrenmek istiyorsunuz, öyle mi? Ben Kadimlerin habercisiyim.» Ceketinin iç klapasına takılı küçük, ışıltılı bir rozeti gösterdi.' «Şimdi

Kadimler Cemiyeti adına soruyorum: nedir bu Radyasyon Humması hikâyesi?»

İyice sinen Messter somurtkan bir yüzle, «Ben bir şey bilmiyorum,» diye yanıt verdi. «Bir hemşire hasta bir adamı arıyordu. Ben adamda Radyasyon Humması olup olmadığını düşündüm. Herhalde bu Geleneklere karşı bir şey değil.»

«Ah! Demek Gelenekleri bana anlatıyorsun? Sen işine bak. Geleneklerle ilgilenme işini de bana bırak.» Ufacık tefecik adam ellerini ovuşturdu. Etrafına çabucak bir göz attıktan sonra hızla kuzeye doğru ilerledi.

Pola, «İşte orada!» diye bağırarak Arvardan'ın dirseğini telaşla tuttu. Bu çabucak, kolaylıkla, kız farkına varmadan kazara oldu. Pola, çaresizlikle etrafına bakınırken Schwartz'ın lokantadan hemen hemen üç blok ötedeki bir mağazanın ana kapısında belirdiğini görmüştü.

Arvardan, «Onu görüyorum,» diye fısıldadı. «Şimdi siz biraz geriden gelin. Ben onu izlerim.

Sizi gördüğü ve kalabalığa karıştığı takdirde onu bir daha bulamayız.»

Genç adamla kız Schwartz'ı kayıtsızca bir tavırla izlemeye çalıştılar. Kâbuslara yakışacak bir kovalamacaydı bu. Mağazadaki kalabalık, insanlardan oluşmuş bir bataklık gibiydi. Schwartz'ı ağır ağır ya da çabucak içine çekebilir, saklar, beklenmedik bir anda ortaya fırlatır, aşılamayacak engeller yaratabilirdi. Kalabalığın sanki kendine özgü bir tek, kinci bir beyni vardı.

Arvardan dikkatle bir kontuarın yanından dolaştı. Sanki Schwartz oltasına takılmış bir balıktı, onu ürkütmemeye çalışıyordu. Sonunda iri elini uzattı ve Schwartz'ı omzundan yakaladı.

Adam anlaşılmayacak bir şeyier söyleyerek, korkuyla geriledi. Ama Schwartz'dan daha güçlü biri bile Arvardan'ın elinden kolay kolay kurtulamazdı. Bu yüzden Arkeolog hiç çabalamadı. Sadece etraftakilerin duyabileceklerini düşünerek. normal bir tavırla, «Merhaba, aziz

dostum,» dedi. «Seni aylardan beri görmedim. Nasılsın?»

Karşısındaki yine saçma sapan bir şeyler mırıldandı. Arvardan da bu yüzden herkesin rol yaptığını anlayacaklarını sandı.

Ama Pola da ona katılmıştı. Kz usulca, «Bizimle birlikte gel, Schwartz,» diye fısıldadı.

Adam bir an isyan edecekmiş gibi dikleşti. Sonra omuzları düştü. Yorgun yorgun, «Ben... sizinle... geleceğim,» dedi. Ancak birdenbire hoparlörlerden yükselen sesler bu sözleıinin duyulmasını engelledi.

«Dikkat! Dikkat! Dikkat! Mağaza Müdüriyeti bütün müşterilerin düzgün sıralar halinde Beşinci Sokak kapısından çıkmalarını istiyor. Kayıt Belgelerinizi kapıdaki nöbetçilere göstereceksiniz. Bunun çabucak yapılması gerekiyor. Dikkat; Dikkat! Dikkat!»

Emir üç kez tekrarlandı. Sonuncu defa bu sözlere kapının içinde sıralar oluşturmaya

başlayan insanların ayak sesleri karıştı. Her kamdan bir ses çıkıyor, yanıt alınması imkânsızdır soru durmadan tekrarlanıyordu.

«Ne var? Ne oldu?»

Arvardan omzunu silkerek, «Biz de sırayu girelim, Bayan,» dedi. «Zaten gidecektik.»

Ama Pola başını salladı. «Gidemeyiz! Gidemeyiz!...»

«Neden?» Arkeolog kaşlarını çattı.

Genç kız sadece ondan kaçarmış gibi hafifçe geriieoi. Schwartz in Kayıt Beiyesi olmadığını ona nasıl söylerim diye düşünüyordu. Kim c? Bana neden yardım etti? Bir şüphe ve çaresizlik fırtınası kızı sarsıyordu.

Sonra boğuk bir sesle, «Siz hemen gidin,» dedi. «Yoksa başınız derde girer.»

Üst katlar boşalırken asansörlerden dışarıya insan selleri akıyordu. Bu selin ortasında Arvardan, Pola ve Schwartz küçük, sağlam bir ada gibiydiler.

Arvardan sonradan olayı düşündüğü zaman kendi kendine, o anda kızdan ayrılabilirdim, dedi. Ondan ayrılabilirdim! Kızı bir daha görmezdim! Kendi kendime kızmam için bir neden olmazdı!... Ve her şey çok farklı olurdu. Ve büyük Galaksi İmparatorluğu mahvolur ve çökerdi!

Arvardan genç kızın yanından ayrılmadı. O anda korku ve çaresizliği yüzünden pek de güzel sayılmazdı kız. Kimse böyle bir anda güzel olamazdı zaten. Ama onun çaresiz hali Arvardan'a dokundu. Tam kızdan uzaklaşmak için bir adım atmışken geri döndü.

«Siz burada mı kalacaksınız?»

Kız, evet der gibi başını salladı.

Genç adam, «Ama niçin?» diye sordu.

«Çünkü...» Artık gözyaşları kızın yanaklarından akıyordu. «...Başka ne yapacağımı bilmiyorum.»

Belki bir Arzlıydı ama yine de ufacık tefecik, korkuya kapılmış bir kızdı. Arvardan daha

yumuşak bir sesle, «Ne olduğunu söylerseniz size yardıma çalışırım,» dedi.

Kız sesini çıkarmadı.

Şimdi üçü de hareketsizdiler. Schwartz yere çökmüştü. Konuşmayı izlemeye çalışamayacak kadar umutsuzdu. Mağazanın neden birdenbire boşaldığını da merak edecek halde değildi. Sadece bir sey söylemeden, sessiz bir iniltiyle yüzünü avuçlarına gömdü.

Ağlayan Fola ise bir insanın böylesine korkabileceğim hiç tahmin etmemiş olduğunu düşünüyordu. Şaşırmış olan ve onun konuşmasını bekleyen Arvardan ise beceriksizce, biçimsizce kızın omzuna vuruyor, ona cesaret vermeye çalışıyordu. Ve o anda sadece hayatında ilk kez Arzlı bir kıza dokunduğunun farkındaydı.

Tam o sırada ufak tefek sıska bir adam yanlarında belirdi.

DOKUZ

Chica Garnizonundan Teğmen Marc Claudy ağır ağır esnedi ve müthiş bir iç sıkıntısıyla ileriye doğru baktı. Arzdaki ikinci yılını tamamlıyor ve başka bir garnizona gönderileceği günü iple çekiyordu.

Hiçbir gezegende bir garnizonu yaşatmak ve yönetmek bu iğrenç dünyadaki kadar zor değildi. Diğer gezegenlerde sivillerle Garnizondakiler dost olurlardı. Özellikle kadınlar. İnsan dostluk hisseder, özgür olduğunu düşünürdü.

Ama Arzda garnizon bir hapishaneden farksızdı. Barakalar radyasyonun içeri sızmasını önlüyordu. Hava filtreden geçirilerek radyoaktif tozlardan arınıyordu. Kurşun içirilmiş, üniformaları soğuk ve ağırdılar. İnsan üniformasını büyük bir tehlikeyi göze almadıkça da çıkaramıyordu. Bu yetmiyormuş gibi Arzlılarla dostluk da yasaktı. Sanki yalnızlık garnizondan birinin ‘Arzlı bir dişiye’ yaklaşması için yeterliymiş gibi.

O halde geriye ne kalıyordu? Biraz içki, uzun uykular. Ve ağır ağır çıldırmak.

Claudy, kafasını toplamak için başını salladı, Tekrar esnedi. Yatakta doğrulup oturarak ayakkabılarını giymeye başladı. Saatine bir göz atarak, daha akşam yemeğine zaman var. diye düşündü. Sonra da ayağında tek pabuç yerinden fırladı. Selam verirken saçlarının darma dağınık olduğunun da farkındaydı.

Albay, etrafına her şeyi aşağı gördüğünü belirten bir tavırla baktı. Ama bu konuda doğrudan doğruya bir şey söylemedi. Onun yerine, «Mağaza vs iş hanlarının bulunduğu semtte ayaklanma olduğu bildirildi,» dedi. «'Arıtma Ekibi'ni yanına alarak Dunham mağazasına gideceksin. Olaya el koyacaksın. Adamlarının 'Radyasyon Humması'na karşı iyice korunmalarına dikkat edeceksin.»

Claudy, «Radyasyon Humması mı?» diye bağırdı. «Afedersiniz, efendim ama...»

Albay soğuk soğuk, «On beş dakikada hazır olacak ve yola çıkacaksın,» dedi.

Küçük adamı önce Arvardan gördü ve diğeri kendisini selamlarken bütün vücudu kaskatı kesildi.

«Merhaba, dostum! Merhaba, iri yarı ahbap. küçük kıza ağlamasına gerek olmadığını söyleyiver. »

Fola basını hızla kaldırarak soluğunu tuttu. Farkına varmadan Arvardan'ın kendisini korumasını istiyormuş gibi ona sokuldu. İri yarı genç adam da yine iarkına varmadan onu savunmak istercesine kolunu kızın omzuna attı. Ve bu kez Arzlı bir kıza hayatında ikinci defa dokunduğu da aklına gelmedi.

Arvardan sert sert, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Parlak gözlü küçük adam paketler yığılı bir tezgâhın arkasından saygıyla çıktı. Hem

yaltaklamrcasına ve hem de küstahça konuşuyordu. «Dışarıda kıyamet kopuyor. Ama bu seni endişelendirmesin, Bayan. Bu adamı senin için Enstitüye kadar götürürüm.»

Pola korkuyla, «Hangi Enstitüye?» dedi.

Küçük adam elini salladı. «Bırak bu ağızları, küçük hanım. Ben Natter'im. Nükleer Araştırma Enstitüsünün tam karşısındaki meyva tezgahı benim. Seni kaç defa gördüm.»

Arvardan adamın sözünü kesti. «Buraya bak, bana ne olduğunu söyler misin?»

Natter'in sıska vücudu neşeli kahkahalarla sarsıldı. «Bu adamda Radyasyon Humması olduğunu sanıyorlar...»

«Radyasyon Humması mı?» Arvardan'la Pola aynı zamanda konuşmuşlardı.

Natter başını salladı. «Evet, öyle iki taksi şoförü onunla yemek yemişler. Adamlar bu ihtiyarda Radyasyon Humması olduğunu söylediler. Tabii böyle laflar hemen etrafa yayılır.»

Pola sordu. «Dışarıdaki nöbetçiler sadece Radyasyon Humması olan birini mi arıyorlar?»

«Evet, öyle.»

Arvardan birdenbire Natter'e, «Neden sen de hummadan korkmuyorsun?» diye sordu. «Mağazanın boşaltılmasına hastalığın bulaşma korkusunun yol açtığı anlaşılıyor.»

«Tabii. İlgililer dışarıda bekliyorlar. Mağazaya girmekten korkuyorlar. Biraz sonra Dışarlıklıların Arıtma Ekibi gelecek.»

«Ve sen hummadan korkmuyorsun, öyle mi?»

«Neden korkayım? Bu adamcağızda humma yok ki. Ona bir bak. Ağzının etrafındaki yaralar nerede? Yüzü kızarmamış. Gözleri sağlıklı bir adamınki gibi. Ben hummalıların ne hale girdiklerini bilirim. Haydi, Bayan, buradan çıkıp gidelim.»

Ama Pola yeniden korkuya kapılmıştı. «Hayır, hayır. Gidemeyiz. O... o...» Sözlerine devam edemedi.

Natter anlamlı anlamlı, «Ben onu dışarı çıkarabilirim,» diye mırıldandı. «Kimse bir soru sormaz. Kayıt Beigesi göstermeye de gerek kalmaz...»

Pola dayanamamayarak hafifçe bağırdı.

Arvardan müthiş bir tiksintiyle ,«Sen neden bu kadar önemlisin bakalım?» dedi.

Natter boğuk bir kahkaha atarak klapasını gösterdi. «Kadimler Cemiyetinin habercisiyim. Kimse bana soru soramaz.»

«Peki bu işten ne çıkarın olacak?»

«Para. Endişelisiniz. Ben de ikinize yardım edebilirim. Bundan daha dürüstçe bir alışveriş olur mu? Bu sizin için yüz krediye değer. Benim için de öyle. Şimdi bir elli kredi. İş tamamlanınca da bir elli daha.»

Ama Pola dehşetle, «Sen onu Kadimlere götüreceksin,» diye fısıldadı.

«Neden götüreyim? Bu adam onların işine yaramaz ki. Ama bana yüz kredi kazandırır. Burada Dışarlıklıları beklerseniz, Bayan, onlar adamda Radyasyon humması olup olmadığını anlamaya çalışmadan kendisini hemen öldürürler. Dışarlıklıları bilirsin. Bir iki Arzlıyı öldürmek onlara vız gelir. Hatta hoşlarına bile gider.»

Arvardan, «Bu küçük hanımı da birlikte götür,» dedi.

Ama Natter'in zeka dolu parlak gözlerinde sinsi bir ifade belirmişti. «Ah, olmaz. Olmaz, beyim. Ben bazı tehlikeleri göze alabilirim. Bir kişiyi buradan götürebilirim. Ama iki kişiyi birden kaçırabileceğimi sanmıyorum. Ve bir kişiyi götüreceksem, o zaman da daha değerli olanını seçerim. Bu sence de mantıklı değil mi?»

Arvardan, «Ya seni yakalayıp, kol ve bacaklarını koparırsam?» diye homurdandı. «O zaman ne olur?» Adamın kolunu yakaladı.

Natter irkildi ama yine de konuşmayı ve hatta bir kahkaha atmayı da başardı. «O zaman aptallık etmiş olursun. Seni nasıl olsa yakalarlar. Ve o zaman suç listesine cinayet de eklenmiş olur... Onun için bana dokunma, ahbap.»

Pola, Arvardan'ın kolunu çekiştirdi. «Lütfen... Bu tehlikeyi göze almamız gerekiyor. Bırakın da dediği gibi yapsın... Bize karşı dürüstçe davranacaksınız, de-değil mi. Bay Natter?»

Natter dudak büktü. «Bu iri yarı ahbabın kolumu büktü. Bunu yapmaya hiç hakkı yoktu. Ve beni itip kakmalarından da hiç hoşlanmam. İşte bu yüzden bir yüz kredi daha isteyeceğim. Yani toplam iki yüz kredi.»

«Babam istediğin parayı verir...»

Natter inatla, «Yüzü peşin,» dedi.

Pola, «Ama yanımda yüz kredi yok ki,» diye inledi.

Arvardan ifadesiz bir sesle, «Bunun önemi yok, Bayan,» dedi. «Ben bu parayı veririm.» Cüzdanını açıp birkaç banknot çıkardı. Parayı Natter'e fırlatarak, «Haydi, çabuk ol,» diye emretti.

Pola, fısıldadı. «Onunla git, Schwartz...»

Schwart ses çıkarmadan bu emre uydu. Zaten artık hiçbir şeye aldırmıyordu. O anda hiçbir şey hissetmeden cehenneme bile gidebilirdi.

Pola'yla Arvardan yalnız kaldılar. Boş gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Pola ilk defa başını kaldırmış genç adamı dikkatle inceliyordu. Onun uzun boylu, sert hatlı ama yakışıklı, sakin ve güvenli bir erkek olduğunu farkederek şaşırdı. O ana kadar genç adamı aslında olayla ilgisi olmayan bir yardımcı gibi görmüştü. Ama şimdi... Pola birden utandı. Ve kalbi hızla çarparken son bir iki saat içinde olanları da unuttu.

Oysa birbirlerinin adlarını bile bilmiyorlardı.

Genç kız, «Adım Pola Shekt,» diye gülümsedi.

Arvardan o ana kadar kızın gülümsediğini hiç görmemişti. Bu olay onu pek ilgilendirdi. Sanki Pola'nın yüze birdenbire ışıklanmış, aydınlanmıştı. O anda kendisini... Arvardan, bu düşünceyi şiddetle kafasından kovdu. Karşısındaki bir Arzlı kızdı.

Belki de bu yüzden istemesine karşın Pola'ya yeteri kadar nazik davranamadı. «Adım Bel Arvardan.» Güneşten yanmış bronz elini uzattı.

Pola'nın küçük eli bir an avcunda kayboldu sanki. Kız, «Yardımınız için teşekkür etmeliyim,» diye mırıldandı.

Arvardan bu yardımının hiç önemli olmaaığını belirtmek ister gibi omzunu silkti. «Artık gidelim mi? Yani artık arkadaşınız da gitti. Onun güvende olduğunu umarım.»

«Schwartz'ı yakalasalardı dışarıda gürültü kopardı sanırım. Öyle değil mi?» Pola,

Arvardan'ın bu umudunu desteklemesi için ona yalvarırcasına bakıyordu.

Ama Arkeolog yumuşamadı. ««Gidelim mi?»

Pola dondu kaldı. «Pekâlâ, neden olmasın?» Sesi sertleşmişti.

Acayip, iniltiye benzeyen bir ses duyuldu. Ufukta yankılanan tiz bir sesti bu. Kızın gözleri iyice irileşti. Pola elini birdenbire çekti.

Arvardan, «Yine ne oldu?» diye sordu.

«İmparatorluk Güçleri geliyor...»

«Onlardanda mı korkuyorsunuz?» Konuşan Arzlı olmayan, Sirius Sektöründen Dışarlıklı Arkeolog Arvardan'dı. Peşin yargılı olsun olmasın İmparatorluk güçleri insanlık ve olgunluk demekti onun için. Artık lutufta bulunabilirdi Arvardan. Bu yüzden daha yumuşak bir tavır takındı. «Dışarlıklılar konusunda endişelenmeyin.» Hatta Arzlıların İmparatorluk vatandaşları için kullandıkları terimi tekrarlamak

tenezzülünde bile bulunmuştu. «Ben onlarla ilgilenirim, Bayan Shekt.»

Kız birdenbire endişelendi. «Ah, sakın böyle bir şeye kalkışmayın. Onlarla hiç konuşmayın. Söylediklerini yapın ve yüzlerine bile bakmayın.»

Arvardan'ın tebessümü yayıldı.

Genç adamla kız daha ana kapıya yaklaşmadan nöbetçiler onları gördüler ve gerilediler. Pola'yla Arvardan acayip bir sessizlikte küçük bir açıklığa çıktılar. İmparatorluk Güçleri taşıtlarının tiz iniltileri iyice yaklaşmıştı.

Sonra zırflı taşıtlar alana indiler. Başlarına cam küreler geçirmiş adamlar yere atladılar.

Onları gören kalabalık paniğe kapılarak kaçıştı. Bu konuda onlara nöronik kamçıların saplarıyla iteklemeler ve sert emirler de yardımcı oldu.

Adamlarının başında olan Marc Claudy kapıdaki Arzlı bir nöbetçiye yaklaştı. «Hey, sen,

hummalı olan kim?» Başındaki, içinde saf hava bulunan cam küre yüzünden suratının hatları biraz çarpılmıştı. Özel aygıt yüzünden sesi madeni çıkıyordu.

Nöbetçi derin bir saygıyla eğildi. «Sayın İmparatorluk Vatandaşı, hastayı mağazada tecrit ettik. Onunla beraber olan iki kişi şimdi kapının önünde duruyorlar.»

«Öyle mi? İyi. Onlar orada dursunlar. Şimdi... önce bu kalabalığın buradan uzaklaştırılmasını istiyorum. Çavuş, Alanı boşalttır.»

Ondan sonra her şey haşin bir ustalıkla halledildi. Chica'ya karanlık basarken kalabalık, gölgelerin arasında kayboldu. Yollar yumuşak, yapak ışıklarla aydınlanmaya başladı.

Claudy kalın çizmelerine nör.onik kamçısıyla vurdu. «Hastalıklı Arzlı yaratığın içeride olduğundan emin misin?»

«Mağazadan çıkmadı, efendim. İçeride olmalı.»

«İyi ya. Onun içeride olduğunu farzeder ve zaman kaybetmeyiz. Çavuş! Binayı dezenfekte edin!»

Üzerlerine her tarafı kapalı tulumlar giymiş olan bir grup asker binaya daldılar. Bu tulumlar Arz havasının onları etkilemesini engelliyordu. Arvardan her şeyi merakla seyrederken on beş dakika ağır ağır geçti. Bu kültürlerarası ilişkiler konusunda tam bir deneydi. Arvardan da bir profesyonel olarak işe karışmayı istemiyordu.

Sonuncu asker de binadan çıktı. Ve mağaza daha da karanlıklaşan gölgelere büründü.

«Kapıları kitleyin!»

Birkaç dakika daha geçti. Sonra her katta belirli yerlere konulmuş olan dezenfekte malzemesi kutuları uzaktan patlatıldı. Pencerelerden çıkarak kıvrıla büküle yükselen yoğun dumanlar duvarları iyice kapladı. Hava yoluyla ufak çatlaklara bile girdiler. Mikroptan insana kadar hiçbir protoplazma bu dumanın içinde yaşayamazdı. Binayı sonradan temizlemek için pek çok kimyasal

madde kullanılması ve iyice de uğraşılması gerekecekti.

Tam o sırada Claudy, Arvardan'la Pola'ya yaklaştı. «O adamın adı neydi?» Sesinde acıma yoktu. Son derecede kayıtsızdı. Claudy, bir Arzlı öldü, diye düşünüyordu. Eh, ben bugün bir de sinek öldürdüm. Böylece iki sinek ölmüş sayılır.

Arvardan'la Pola adama karşılık vermediler. Kız uysalca başını eğdi. Arvardan'sa Claudy'e merakla bakıyordu. İmparatorluk görevlisi gözlerini onlara dikmişti. Sonra birine işaret etti. «Hastalık alıp almamış olduklarına bak.»

Omzunda İmparatorluk Sağlık Bölümü işaretini taşıyan biri yaklaştı. Hiç de yumuşak olmayan bir tavırla araştırmaya başladı. Eldivenli elleriyle Pola ve Arvardan'ın koltukaltlarını itiştirdi. Yanaklarının içlerini görmek için ağızlarını yırtarcasına açtı.

«Hastalık belirtisi yok, teğmen. Mikroplar bugün öğleden sonra onlara bulaşmış olsaydı, şimdiye kadar belirtileri gözükürdü.»

«Hım...» Claudy başındaki cam küreyi çıkararak taze havayı zevkle içine çekti. Bu Arzın havası olsa bile. Küreyi sol kolunun altına sıkıştırdı. Sonra sert sert, «Adın nedir Arzlı dişi köpek?» diye sordu. Bu sözler fazlasıyla aşağılayıcıydı, ama adamın ses tonu bunu daha da gurur kırıcı bir hale sokuyordu.

Ama Pola'nın tavırları sakindi. «Pola Shekt, efendim.»

«Belgelerin?»

Kız elini beyaz ceketinin cebine sokarak, küçük, pembe dosyamsı bir şey çıkardı.

Claudy bunu alarak açtı. El fenerinin ışığını belgeye doğru tuttu. Sonra da dosyacığı kıza doğru fırlattı. Bu yere düştü. Pola çabucak eğildi. Dosyayı alacaktı.

Claudy sabırsızca, «Doğrul,» diye emrederken dasyacığı bir tekmede kızın erişemeyeceği bir yere gönderdi. Yüzü bembeyaz kesilen Rola elini çabucak çekti.

Arvardan kaşlarını çattı. Artık işe karışma zamanının geldiğine karar vermişti. «Buraya bak!»

Claudy hemen ona doğru döndü. Dudakları gerilmişti. «Ne dedin Arzlı köpek?»

Pola hemen ikisinin arasına girdi. «Afedersiniz, efendim. Bu beyin bugün burada geçen olaylarla hiçbir ilgisi yok. Kendisini daha önce hiç görmedim...»

Claudy, onu kolundan tutup yana itti. «Sana, 'Ne dedin, Arzlı köpek?' diye sordum.»

Arvardan adamın bakışlarına sakin bir tavırla karşılık verdi. «Demin, 'Buraya bak,' dedim. Ayrıca buna bazı şeyler ekleyeceğim. Kadınlara davranış biçimin de hoşuma gitmiyor. Biraz terbiyeni takınsan çok iyi olur.» Çok öfkeli olduğu için Teğmenin yanlışını düzeltmemiş, onun gibi bir İmparatorluk vatandaşı olduğunu söylememişti.

Claudy pis pis güldü. «Ya seni nerede terbiye ettiler, Arzlı köpek? Bir insanla konuşurken, ‘efendim,’ demesini bilmiyor musun? Haddini hiç bilmiyorsun sen, öyle değil mi? Açıkçası ben şöyle iri yarı bir Arzlı köpeğe ders vermeyeli çok oldu. Şimdi şöyle...»

Elini saldırıya geçen bir yılanın hızıyla kaldırdı ve Arvardan’ın suratına tokadı indirdi. Sonra da tokatlamayı sürdürdü. Elinin tersiyle, avcuyla, elinin tersiyle, avcuyla... Arvardan şaşkınlıkla geriledi. Sonra kulakları uğuldamaya başladı. Genç adam elini uzatarak tokatlamayı sürdüren Claudy’nin kolunu yakaladı. İmparatorluk görevlisinin yüzü şaşkınlıkla çarpıldı...

Arvardan’ın omuz kasları hafifçe kabardı.

Claudy, gürültüyle yere devrildi. Cam küre yuvarlanarak parçalandı. Claudy hareketsiz kalakaldı. Arvardan, âdeta vahşice bir öfkeyle gülümsüyordu. Ellerini birbirine hafifçe sürerek tozları temizliyormuş gibi yaptı. «Burada

yüzümle oyun oynayabileceğini sanan başka aşağılık hayvan var mı?»

Ama Çavuş nöronik kamçıyı kaldırmıştı. Düğmeye bastı. Kamçıdan hafif, menekşe rengi bir ışın fırlayarak uzun boylu Arkeoloğa erişti. Arvardan'ın vücudundaki bütün kaslar dayanılmayacak bir acıyla kaskatı kesildi. Genç adam ağır ağır dizüstü çöktü. Sonra felce uğrayarak kendinden geçti.

Arvardan, etrafını saran kara bulutların arasından sıyrılırken ilk önce alnında hoşuna giden bir serinlik hissetti. Gözlerini açmaya çalıştı. Ama göz kapaklarına paslı menteşeler takılmıştı sanki. Bu nedenle bir süre gözleri öyle kapalı yattı. Kolunu hafif hafif oynatarak elini yüzüne götürdü. Kaslarının en ufak bir hareketinde vücuduna iğneler saplanır gibi oluyordu.

Ellerini yüzüne dokundurdu. Alnına yumuşak, ıslak bir havlu konulmuştu. Küçük bir el bu havluyu yerinde tutuyordu...

Arvardan kendisini zorlayarak tek gözünü açtı ve sislerin arasından etrafını görmeye çalıştı.

«Pola?»

Kız ani bir sevinçle hafifçe bağırdı. «Benim! Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?»

Genç adam çatallaşmış bir sesle, «Sanki ölmüşüm gibi,» dedi. «Ama ölümün sağladığı o yarar da yok. Yani acılarımı hâlâ hissediyorum... Ne oldu?»

«Bizi İmparatorluk garnizonuna getirdiler. Albay buraya geldi. Üzerinizi aradılar. Ne yapacaklarını bilmiyorum ama... Ah, Bay Arvardan o İmparatorluk vatandaşına vurmamalıydınız. Sanırım kolu kırılmış.»

Arvardan'ın yüzünü hafif bir tebessüm aydınlattı. «İyi! Keşke belini de kırsaydım.»

«Ama bir İmparatorluk görevlisine karşı gelmek... bu çok ağır bir suç sayılıyor.» Pola'nın sesi dehşet dolu bir fısıltıdan farksızdı.

«Öyle mi? Bakalım, görürüz.»

«Hiş... Yine geliyorlar.»

Arvardan gözlerini kapayarak gevşekçe yattı. Pola'nın çığlığı sanki pek uzaklarda yankılandı. Genç adam iğnenin koluna girdiğini hissetti ama harekete geçebilmek için kaslarını kullanacak zaman bulamadı.

Sonra sinir ve damarlarında bir şeyler dolaştı sanki. Bütün acısı kayboldu. Kollarının düğümlenmiş gibi olan kasları esnekleştiler. Geriye doğru bükülmüş olan belkemiği yavaş yavaş düzeldi. Arvardan gözlerini çabuk çabuk kırpıştırdı. Sonra dirseğine dayanarak doğrulup oturdu.

Albay karşısında durmuş düşünceli bir tavırla onu süzüyordu. Pola'nın bakışlarıysa hem sevinçli, hem de kaygılıydı.

Albay, «Dr. Arvardan,» dedi. «Bu akşam kentte tatsız bir olay geçmiş sanırım.»

Pola, için için, **Dr.** Arvardan, diye tekrarladı. Bu genç adam hakkında pek az şey bildiğini

farketmişti birden. Onun mesleğinden bile haberi yoktu... Ve kız kendisini o zamana kadar hiç böyle... hiç böyle hissetmemişti.

Arvardan haşin bir tavırla güldü. «Tatsız mı dediniz? Bence bu sözcük yetersiz.»

«Görevini yapmaya çalışan bir İmparatorluk vatandaşının kolunu kırdınız.»

«O vatandaş önce beni tokatlamaya başladı. Görevleri arasında bana pis pis hakaret etmek, şiddete başvurmak yoktu sanırım. Böyle davrandığı için bir centilmen muamelesi görme hakkını da kaybetti. Ben İmparatorluğun özgür bir vatandaşıyım. Bu tür kaba ve hatta yasalara aykırı davranışlara kızmaya da hakkım var.»

Albay hafifçe öksürdü. Pola gözlerini iri iri açmış duyduklarına inanamıyormuş gibi iki adama bakıyordu.

Sonra Albay, «Bunun üzülecek bir olay olduğunu düşündüğümü söylememe herhalde gerek yok,» dedi. «Anlaşıldığına göre iki taraf da

hakaretle karşılaşmış ve canı yanmış. En iyisi bu olayı unutmak olur.»

«Unutmak mı? Ne münasebet! Ben İmparatorluk Valisinin Sarayında konuğum. Sanırım Vali, Garnizonun Arzda asayişi hangi yollardan sağladığını öğrenmeyi isteyecektir.»

«Dr. Arvardan, lütfen. Sizden herkesin önünde özür dilenecek...»

«Bu beni hiç ilgilendirmiyor. Bayan Shekt konusunda ne yapacaksınız?»

«Ne yapmamızı istersiniz?»

«Onu hemen serbest bırakın. Belgelerini geri verin ve kendisinden özür dileyin. Hemen şimdi!»

İmparatorluk görevlisi hafifçe kızardı. Sonra kendisini zorlayarak, «Elbette,» dedi. Pola'ya dönerek ekledi. «Hanımefendi, olanlardan dolayı ç,ok üzgünüm...»

Garnizon'un karanlık duvarları geride kalmıştı. Kente hava taksisiyle yaptıkları on dakikalık yolculuk sırasında hiç konuşmamışlardı. Bomboş gibi duran karanlık Enstitünün önündeydiler. Gece yarısını geçmişti.

Pola, «Durumu iyice anladığımı sanmıyorum,» dedi. «Siz önemli biri olmalısınız. Adınızı bilmemem aptalca bir şey ama. Dışarlıklıların bir Arzlıya böyle davranabilecekleri hiç aklıma gelmezdi.»

Arvardan, bu hatayı düzeltmek istemiyordu ama bir şey yine de onu bunu yapmaya zorluyordu. «Ben Arzlı değilim, Pola. Sirius Sektöründen bir Arkeoloğum.»

Kız çabucak ona doğru döndü. Ayışığında yüzü bembeyaz görünüyordu. Pola uzun bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra, «O İmparatorluk görevlisinin karşısına dikildiniz çünkü güvendeydiniz, nasıl olsa,» diye mırıldandı. «Bunu biliyordunuz. Oysa ben... Ah, bunu düşünmeliydim.» Sesinde öfke ve acılık vardı.

«Sizden büyük bir alçak gönüllülükle özür diliyorum, efendim. Bugün, bilgisizliğim yüzünden size karşı saygısızca davranmış olabilirim...»

Arvardan öfkeyle, «Pola!» diye bağırdı. «Ne oldu? Arzlı değilsem ne oiur? Beş dakika önce neysem yine oyum. Arzlı olmamam bunu değiştirir mi?»

«Bana kim olduğunuzu açıklayabilirdiniz efendim.»

«Bana, 'efendim,' demenizi istemedim. Siz de lütfen diğerleri gibi davranmayın.»

«Diğerleri de kimler, efendim? Arzda yaşayan o iğrenç hayvanlar mı... Alın, size yüz kredi de borcum var.»

Arvardan öfkeyle, «Unutun onu,» dedi.

«Korkarım bu emrinizi yerine getiremeyeceğim, efendim. Adresinizi bana verirseniz borcumu yarın postayla yollarım.»

Arvardan birdenbire zalimleşmişti. «Ama bana yüz krediden çok daha fazla şey borçlusunuz.»

Pola dudağını ısırarak alçak sesle, «Para size olan o büyük borcumun ödeyebileceğim tek ayrıntısı, efendim,» dedi. «Adresiniz?»

Arvardan uzaklaşırken omzunun üzerinden «İmparatorluk Konağı,» diye bağırdı. Ve sonra karanlıkların arasında kayboldu.

Pola birdenbire ağladığını farketti.

Shekt kızını çalışma odasının kapısında Karşıladı, «Schwartz geri döndü. Onu ufak tefek sıska bir adam getirdi.»

«İyi...» Pola zorlukla konuşuyordu.

«Adam iki yüz kredi istedi. Ben de bu parayı ona verdim.»

«Aslında senden yüz kredi alacaktı. Neyse.. Zararı yok.» Pola, babasının yanından geçti.

Shekt üzüntüyle, «Çok endişelendim,» diye mırıldandı. «Yakındaki o kargaşa... Kimseye bir şey sormaya cesaret edemedim. Hayatını tehlikeye atmış olabilirdim...»

«Bir şey olmadı, babacığım. Her şey yolunda... İzin ver de bu gece burada yatayım...»

Pola bütün yorgunluğuna rağmen o gece kolay kolay uyuyamadı. Çünkü bir şey olmuştu. Bir erkekle karşılaşmıştı ve o bir Dışarlıklıydı.

Ama Arvardan'ın nerede kaldığını öğrenmişti. Bunu biliyordu.

ON

Bu iki Arzlı birbiriyle taban tabana zıttılar. Biri görünüşte Arzın en güçlü adamıydı, diğeriyse gerçekte.

Yani Yüksek Bakan Arzdaki en önemli insandı. Bütün Galaksinin Imparatoru'nun kesin vs açık emriyle gezegenin yöneticiliğine getirilmişti.

Tabii imparatorluk Valisinin emirlerine uymak zorundaydı o da başka. Sekreteriyse görünüşte pek önemsiz biri gibiydi. Kadimler Cemiyetinin üyesiydi sadece. Kuramsal olarak Yüksek Bakan tarafından, belirli olmayan bazı ayrıntılarla ilgilenmesi için atanıyordu. Ve yine kuramsal olarak Yüksek Bakan onu istediği an kovabilirdi.

Bütün Arz Yüksek Bakanı tanıyor ve Gelenekle ilgili sorunlar çıktığı zaman son sözün ona düştüğünü biliyordu. 'Altmış Kuralı'nın kimlere uygulanmayacağını Yüksek Bakan açıklıyor, törelere karşı gelenleri, yiyecek kurallarına ve üretim programlarına uymayanları, yasak bölgelere girenleri o yargılıyordu. Diğer taraftan Sekreteri Kadimler Cemiyeti ve tabii Yüksek Bakan dışınaa hiç kimse tanımıyordu.

Arz dilini iyi konuşan Yüksek Bakan sık sık nutuklar çekiyordu. Son derece duygulu, pek romantikçe şeylerdi bunlar. Yüksek Bakanın uzun saçları sarı, yüz hatları ince ve soyluydu. Buna karşılık Sekreter alaycı suratlı, küt burunluydu. Kısa bir sözcüğü uzununa, hafif bir mırıltıyı,

kelimeye, sessizliği de fısıltıya yeğliyordu. Hiç olmazsa halk karşısında.

Tabii Yüksek Bakan görünüşte pek güçlüydü. Oysa asıl güçlü adam Sekreterdi. Ve ikisi Yüksek Bakanın bürosunda yalnız kaldıkları zaman bu durum iyice belirli bir hal alıyordu.

O gün de durum böyleydi. Yüksek Bakan aksi ve şaşkındı. Sekreterse, sakin ve kayıtsız.

Yüksek Bakan, «Bana getirdiğin bütün bu raporlar arasında bir bağlantı kuramıyorum,» diye söylendi. «Raporlar, raporlar!» Elini kaldırarak sanki önünde yığınla kağıt varmış gibi yumruğunu masaya indirdi. «Benim bunlara ayıracak zamanım yok.»

Sekreter soğuk soğuk, «Tabii,» dedi. «İşte bu yüzden beni tuttunuz. O raporları okuyor, sindiriyor ve size bildiriyorum.»

«Pekâlâ, Balkis, o halde önce senin işinle ilgilenelim. Kısa kes. Çünkü bunlar önemli konular değil.»

«Önemli değil mi? Ekselans, bir yargıya varma konusunda zekanızı daha keskinleştirmezseniz, çok şey kaybedersiniz... Önce bu raporların ne anlama geldiklerini kavrayalım. Ondan sonra size hâlâ bunları önemsiz bulup bulmadığınızı soracağım. Şimdi, raporlardan birincisi Shekt'in asistanının ve geleli yedi gün oldu. Zaten bu rapor sayesinde izi buldum.»

«Ne izini?»

Belkis hafifçe, acı acı gülümsedi. «Ekselans size burada, Arzda birkaç yıldan beri ilgilendiğimiz birkaç önemli projeyi hatırlatabilir miyim?»

Yüksek Bakan birden vekarını kaybederek. «Hiş...» dedi. Dayanamayarak telaşla etrafına bakındı.

«Ekselans, savaşı bize sinirlilik değil, güven kazandıracak... Bu projelerden birinin başarısının Shekt'in Sinapsis Makinesi denilen oyuncağının akıllıca kullanılmasına bağlı olduğunu biliyorsunuz. Bugüne kadar, makine bizim kontrolümüz

altında ve belirli bir maksatla kullanıldı. Tabii bildiğimiz kadarıyla. Ama sonra Shekt birdenbire emirlerimize karşı gelerek bilmediğimiz bir adam için Sinapsis aygıtından yararlandı.»

Yüksek Bakan, «Bu basit bir sorun,» dedi. «Shekt'i cezalandır, tedavi ettiği adamı tutukla. Böylece olay sona erer.»

«Hayır, olmaz. Siz hedefe doğrudan erişmeyi istiyorsunuz, Ekselans. Ve ne demek istediğimi de anlamadınız. Önemli olan Shekt'in ne yaptığı değil, bunu **neden** yaptığı. Ayrıca bu olayla ilgili bir rastlantı olduğunu da unutmayın. Bu, daha sonraki rastlantılar dizisinin bir halkası, İmparatorluğun Arz Valisi Shekt'i görmeye gitti. Shekt aynı gün, sadık ve güvenilir bir vatandaş tavrıyla Valiyle bütün konuştuklarını anlattı. Ennius, Sinapsis Makinesini İmparatorluğun kullanmasını istiyordu. Bunu yaptığımız takdirde İmparatorun büyük bir incelikle bize yardım edeceğine, bizi büyük bir güçle destekleyeceğine söz vermişti.»

Yüksek Bakan, «Hım...» dedi.

«İlginizi çekti' değil mi? Şimdiki yolumuz çok tehlikeli. Onun için böyle bir uzlaşma bize çekici de gözükebilir... Beş yıl önceki büyük açlık sırasında bize yiyecek göndermeyi vaad etmişlerdi. Bunu hatırlıyor musunuz? Hatırlıyor musunuz? İmparatorluk kredimiz olmadığı için yiyecekleri taşımaya razı olmadılar. Arzda üretilen şeyleri de karşılık olarak kabul etmediler. Günkü onlar radyoaktifti. Bize söz verdikleri gibi bedavadan yiyecek yolladılar mı? Besin armağan ettiler mi? Hiç olmazsa borç vermeye razı oldular mı? O büyük açlıkta yüz binlerce insan öldü. Dışarlıklıların vaadlerine güvenemeyiz.

«Ama bu da önemli değil. Önemli olan Shekt'in pek sadık bir adammış gibi davranması. Böylece ondan bir daha şüphe etmeyecektik. Hele yine o gün vatan hainliğine kalkışacağı aklımızın köşesinden bile geçmeyecekti. Ama bu oldu.»

«Shekt'in izinsiz deney yapmasını mı kastediyorsun, Balkis?»

«Evet, onu kasdediyorum. Ekselans. Shekt' in tedavi ettiği adam kimdi? Bizde onun fotoğrafları var. Shekt'in asistanı adamın gözlerinin ağ tabakasının filmlerini de sağladı. Gezegen Kayıt Merkezine başvurduk. Adamın orada kaydı yok. Demek ki bütün bunlardan şu mantıklı sonucu çıkarabiliriz: adam Arzlı değil, Dışarlıklı. Üstelik bunu Shekt'te biliyor. Çünkü her zaman gözün ağ tabakası filmleriyle karşılaştırılan kayıt belgesi bir başkasına verilemez, bunun sahtesi de yapılamaz. Öyleyse Shekt, bilerek, isteyerek, Sinapsis Makinesini bir Dışarlıklıya uyguladı. Niçin? »

«Bu sorunun cevabı insanı sarsacak kadar basit olabilir. Shekt, gayelerimiz için uygun ve kusursuz bir araç sayılmaz. O gençliğinde. 'Asimülasyon'cuydu. Hatta Washenn Komitesi seçimlerine girdi. İmparatorlukla barışıp anlaşmamız konusunda nutuklar çekti. Yani

Asimülasyon'culara özgü o zırvaları tekrarladı. Ha, aklıma gelmişken, seçimi saybetti.»

Yüksek Bakan, Sekreterin sözünü kesti. «Bundan haberim yoktu.»

«Seçimi kaybettiğinden mi?»

«Huyır. Seçime katıldığından. Bu bana neden daha önce bildirilmedi? Shekt'in şimdiki durumunu düşünüyorum da, bu bakımdan çok tehlikeli bir adam sayılabilir.»

Balkis usulca ve hoşgörüyle gülümsedi. «Sinapsis Makinesini Shekt buldu. Ve aygıtı kullanabilecek deneyim sahibi tek insan da o. Onu her zaman göz altında tuttuk. Bundan sonra iyice göz hapsine alacağız. Unutmayın, bizim de bildiğimiz, **içimizdeki bir vatan haini düşmana daha fazla zarar verebilir.** Sadık bir adamın bize sağlayacağı yarardan çok daha fazla bir zarar.»

«Şimdi gerçekleri incelememizi sürdürelim. Shekt, Sinapsis Makinesini bir Dışarlıklıya

uyguladı. Neden? Sinapsis Makinesi ancak bir nedenle kullanılabilinir. Bir adamın kafasını geliştirmek için. Peki, niçin? Çünkü Sinapsis işlemiyle beyinleri gelişmiş olan bilimadamlarırrıızın kafalarına ancak bu yoldan egemen olabilirler. Öyle değil mi? Bundan da İmparatorluğun Arzda olup bitenler konusunda en aşağı hafif bir kuşkusu olduğu anlaşılır. Ekselans, sizce bu önemsiz bir sorun mu?»

Yüksek Bakanın alnında ter tanecikleri belirmişti. «Sen gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Balkis?»

«Gerçekler resimli bir bilmecenin parçaıan gibiler. Birbirlerine ancak bu biçimde uyuyorlar. Shekt'in tedavi ettiği Dışarlıklı dikkati çekmeyen, hatta görünüşü tiksinti uyandıran bir adam. Ama ustaca bir seçim bu. Çünkü kabak kafalı, şişman ve yaşlı bir adam yine de İmparatorluğun en usta ajanı olabilir. Ah, evet. Evet. Böyle bir görevde başka kime güvenilebilinir?... O yabancıyı mümkün olduğu kadar izledik. Ha,

aklıma gelmişken, takma adı Schwartz... Şimdi şu ikinci dosyadaki raporlara gelelim.»

Yüksek Bakan dosyaya bir göz attı. «Bel Arvardan'la ilgili olanlara mı?»

Balkis, «Dr. Bel Arvardan,» diye başını saladı. «Sirius Sektöründen, cesur ve şövalye ruhlu bağnazların yaşadığı gezegenlerle dolu bölgeden, ünlü bir Arkeoloji uzmanı.» Bu son cümleyi tükürürcesine söylemişti. «Neyse... Arvardan'la Schwartz birbirleriyle taban tabana zıt iki insan. Âdeta şiirsel bir zıtlık bu. Arvardan kimsenin bilmediği bir adam değil. Tersine çok ünlü. Buraya Schwartz gibi gizlice gelmedi. Yolculuğuyla ilgili haberler bütün Galakside yankılandı. Ve bizi Arvardan aleyhine tanınmamış bir teknisyen değil, İmparatorluğun Arz Valisi uyardı.»

«Bunların arasında bir bağ olduğunu mu düşünüyorsun, Balkis?»

«Ekselans, bu Dışarlıklılardan birinin, vatandaşıyla kimsenin ilgilenmemesi için

dikkatleri özellikle üstüne çektiğini düşünebiliriz. Ya da çifte kamuflaj yöntemiyle karşı karşıyayız. Sonuçta İmparatorluğun yönetici sınıfları entrika konusunda çok ustalar. Şimdi... Schwartz'ın karanlıkta çalışması sağlanıyor. Arvardan, konusundaysa projektörleri âdeta gözümüze doğru tutuyorlar. Bu iki olayda da bazı şeyleri farketmememizi istedikleri belli... Söyleyin. Ennius bizi Arvardan konusunda uyarırken onun hakkında neler açıkladı?»

Yüksek Bakan düşünceli bir tavırla burnunu ovuşturdu. «Ennius, Arvardan'ın Arkeolojik araştırmalar için geldiğini, bu konuda İmparatorun onu desteklediğini söyledi. Arvardan'ın bilimsel nedenlerle Yasak Bölgelere girmek istediğini açıkladı. Kimsenin Geleneklerimize karşı saygısızlık etmek istemediğini ısrarla tekrarladı, 'Onu engellerseniz, ben de İmparatorluk Komitesine sizi desteklediğimi bildiririm,' dedi. Böyle şeyler işte.»

«Ve böylece biz Arvardan'ı göz hapsine alacağız. Ama ne için? Onun izin almadan Yasak

Bölgelere girmesini engellemek için. Bu adam arkeoloji uzmanlarından oluşan bir grubun başkanı. Ama buraya kollarını sallaya sallaya geldi. Ne gemisi var, ne adamları ne de araç ve gereçleri. Üstelik o Everest'te yani ait olduğu yerde kalmayıp kendince bir nedenle etrafta dolaşmayı isteyen bir Dışarılıklı. Ve Arvardan ilk iş Chica'ya gitti. Bizim bu pek garip ve kuşku uyandırıcı durumu farketmememiz için ne yapıldı? Dikkatimiz önemsiz bir noktaya çekildi. Bize Arvardan'ın yasak bölgelere izinsiz girmemesine dikkat etmemiz söylendi.

«Şimdi dikkatinizi başka bir noktaya çekeceğim, Ekselans. Schwartz'ı altı gün Nükleer Araştırmalar Enstitüsünde sakladılar. Sonra adam gûya kaçtı. Bu pek garip değil mi? Birdenbire kapıyı kitlemeyi unutuverdiler. Birdenbire koridorda hiç nöbetçi kalmadı. Ne acayip bir ihmalcilik! Schwartz hangi gün kaçtı? Ah, Arvardan'ın Chica'ya eriştiği gün. İşte ikinci, acayip raslantı.»

Yüksek Bakan, heyecanla, «Yani sen...» diye mırıldandı.

«Bence Schwartz, İmparatorluğun Arzdaki ajanı. Shekt, onun içimizdeki Asamülasyon yanlısı vatan hainleriyle bağlantı kurmasını sağlıyor, Arvardan da İmparatorlukla, Arvardan'la Schwartz'ın buluşmalarının ne büyük bir ustalıkla sağlandığına dikkat edin. Schwartz'ın kaçmasına izin veriliyor. Kısa bir süre sonra hemşire onun peşinden gidiyor. Bu hemşire Shekt'in kızı aslında. İşte garip bir raslantı daha! Buluşma saniyesi saniyesine planlanmıştı. Bir aksilik olduğu takdirde hemşire Schwartz'ı çabucak bulacak, meraklılara onun zavallı bir hasta olduğunu söylecekti. Schwartz'ı alıp Enstitüye geri götürecek, Arvardan'la başka zaman konuşması sağlanacaktı. Hatta fazla meraklı iki taksi şoförüne Schwartz'ın hasta olduğunu söylediler. Ve işin garibi bu yalan başlarına türlü iş de açtı.

«Şimdi onları dikkatle izleyin. Schwartz'la Arvardan önce lokantada karşılaştılar. Onları görenler birbirlerinin varlığından haberleri bile olmadığını sanırdı. Bu ilk buluşmaydı. O ana

kadar her şeyin yolunda gittiğini, ondan sonraki adımın atılabileceğini açıklayan bir işaret... Neyseki bu adamlar bizi önemsemezlik etmiyorlar. Bu da memnunluk verici bir şey.»

«Nerede kalmıştım? Evet. Schwartz lokantadan çıktı. Birkaç dakika sonra Arvardan onu izledi. Shekt'in kızı onunla buluştu. Her şeyi âdeta kronometreyle hesaplamışlar. Kızla Arvardan sözünü ettiğim şoförlerin gözünü boyamak için biraz rol yaptılar. Sonra Dunham mağazasına gittiler. Ve üçü orada bir araya geldiler. Koskocaman bir mağazadan daha iyi bir buluşma yeri olabilir mi? İnsan orada dağlardaki bir mağarada yapamayacağı kadar rahatça konuşabilir. Buluşma herkesin içinde olduğu için şüphe uyandırmaz. Kalabalık yüzünden kimse komploculara sokulamaz. Eşsiz... şahane... Düşmanımızı takdir ediyorum.»

Yüksek Bakan koltuğunda telaşla kımıldandı. «Düşmanımız a kadar başarılıysa savaşı da o kazanır.»

«İmkânsız. O yenildi bile. Ve bunu şahane bir ajan olan Natter'e borçluyuz.»

«Natter de kim?» ...

«Bu olaydan sonra kendisinden daha çok yararlanmamız gereken önemsiz bir ajan. Dün kimse onun kadar başarılı olamazdı. Ona Shekt'i gözetleme görevi verilmişti. Natter bu nedenle Enstitünün karşısındaki kaldırıma bir tezgâh kurdu, orada meyva satıyor. Geçen hafta ona Schwartz olayının gelişmelerini gözden kaçırmamasını emrettik.

«Natter, Schwartz'ın hem resimlerine bakmış, hem de adamı o ilk defa Enstitüye getirildiği zaman uzaktan görmüştü. Schwartz kaçtığı sırada da oradaydı. Belli etmeden bütün olayı izledi. Raporunda dünkü olayların ayrıntılarını açıklıyor. Natter, inanılmayacak bir önseziyle 'kaçış' olayının ajanın Arvardan'la buluşması için ayarlandığını anlamış. O anda tek başına üç kişiyle birden başa çıkamayacağı için buluşmayı engellemeye karar vermiş. Shekt'in kızının

Schwartz'ın hasta olduğunu söylediği şoförler aralarında bunun Radyosyon humması olup olamayacağını konuşmuşlar. Natter de tam bir dahiye yaraşır bir biçimde bu fırsatı değerlendirmiş. Mağazadaki buluşmaya tanık olur olmaz Humma alarmı vermiş. Chica'daki yerel güçlerimiz onunla çabucak iş birliği yapmak akıllılığını göstermişler.

«Mağaza boşaltılmış. Ajanların konuştuklarını gizlemek için güvendikleri kamuflaj ortadan kalkıvermiş. Mağazada, dikkati çekecek bir biçimde yapayalnız kalmışlar. O zaman Natter biraz daha ileri gitmiş. Arvardan'ia kıza yaklaşarak Schwartz'ı Enstitüye götürebileceğini söyleyerek onları ikna etmiş. Buna razı olmuşlar. Böylece de Arvardan'ia Schwartz konuşamadan gün sona ermiş.

«Ayrıca Natter, Schwartz'ı tutuklamak gibi bir aptallık yapmamış. Yani iki ajan ne olduklarını öğrendiğimizin farkında bile değiller. Böylece farkına varmadan daha büyük avı yakalamamızı da sağlayacaklar.

«Ama Natter'in dünkü çalışmalarının orada bittiğini sanmayın. Adam İmparatorluk Garnizonuna da haber verdi. İşte bu hareketini övmeye kelimeler yeterli değil. Böylece Arvardan önceden tahmin edemeyeceği bir durumla karşılaştı Çok zor durumda kaldı. Ya İmparatorluk Güçlerine Dışarılıklı olduğunu açıklayacaktı, ya da bunu gizleyerek başına geleceklere katlanacaktı. Kimliğini açıkladığı takdirde patronlarına bir yararı olmayacaktı artık. Arvardan'ın görevi icabı dünyamızda tam bir Arzlıymış gibi dolaşması gerektiği anlaşılıyor. Adam dün daha kahramanca elan yolu seçti. Hatta gerçek bir Arzlı olduğunun sanılması için rol heyecanıyla İmparatorluk görevlilerinden birinin kolunu da kırdı. Hiç olmazsa bu onun lehinde bir nokta.

«Arvardan'ın o biçimde davranması da anlamlı. Neden onun gibi bir Dışarılıklı, Arzlı bir kız uğruna nöronik kamçıyla bayıltılmayı göze alsın. Bundan da görevinin çok önemli olduğu anlaşılmıyor mu?»

Yüksek Bakan yumruklarını önündeki masaya dayadı. Vahşice bir öfkeyle etrafına bakarken yüzünün ince ve düzgün hatları korkuyla çarpıldı. «Böyle birkaç küçük ayrıntıdan koskocaman bir örümcek ağı örebilmen çok güzel, Balkis. Bu işi ustalıkla yapıyorsun. Olayların anlattığın biçimde geliştiğine inanıyorum. Mantık bunu gerektiriyor... Ama bu olaylar düşmanların bize çok yaklaşmış olduklarını da gösteriyor, Balkis. Çok çok yaklaşmış olduklarını. Bu kez bize acımayacaklardır.»

Balkis omzunu silkti. «Bize çok yaklaşmış olamazlar. Yoksa bütün İmparatorluğun mahvolacağını anlayarak hemen saldırıya geçerlerdi... Ve zamanları gitgide azalıyor. Arvardan'ın başarılı olabilmesi için Schwartz'la buluşması gerekiyor. Onun için gelecekle ilgili bazı kehanetlerde bulunabilirim!»

«Bulun... Bulun...»

«Schwartz'ın Chica'dan gönderilmesi ve çığrından çıkan olayların biraz yatışması gerekiyor.»

«Ama adamı nereye yollayabiliriz?»

«Bunu da biliyoruz, Schwartz'ı Enstitüye bir adam getirdi, Çiftçi olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Çiftçinin tarifi hem Shekt'in asistanının hem de Natter'in raporunda vardı, Cihaca'nın etrafındaki doksan kilometrelik çevrede yaşayan her çiftçinin kaydını inceledik. Sonunda Natter onu resminden tanıdı, Adam Arbin Maren adlı bir çiftçi. Teknisyen de ayrıca aynı adamın resmini seçti. Çiftçiyi gizlice araştırdık. Adamın 'Altmış Kuralı'na karşı geldiği ve sakat elan kayın pederine baktığı anlaşılyor.»

Yüksek Bakan yumruğunu masaya indirdi.

«Bu tür olaylar çok sıklaştı, Balkis. Yasaları daha sıkı...»

«Şu arıda önemli olan bu değil, Ekselans. Önemli olan çiftçinin Geleneklere karşı gelmesi. Bu yüzden ona şantaj yapılabilir.»

«Ya...»

«Shekt'in ve Dışarılıklı ortaklarının onun gibi birine ihtiyaçları var. Yani Schwartz'ın uzun bir süre gizlenmesi gerekiyor. Enstitüde uzun zaman saklanması onun için tehlikeli. Çiftçi bu iş için biçilmiş kaftan. Belki de adam suçsuz ve komplodan da haberi yok. Her ne halse. Arbin Maren'i de göz hapsine alacağız, Schwartz'ı da bir an bile gözden kaçırmayacağız... Eninde sonunda onunla Arvardan'ın buluşmalarını sağlayacaklardır. Ve biz de o zaman hazırlıklı olacağız. Şimdi her şeyi anladınız mı?»

«Evet, anladım.»

«Ah, çok sevindim. O halde artık sizi yalnız bırakabilirim,» Balkis bir an duydu sonra alaycı bir tebessümle ekledi. «Tabii izninizle.»

Bu alayın hiç farkında olmayan Yüksek Bakan, çıkabilirsin, der gibi elini salladı.

Sekreter küçük bürosuna giderken yalnızdı. Ve yalnız olduğu zamanlar da baskı altında tuttuğu düşünceleri kontrolünden kurtuluyor ve kafasının gizli derinliklerinde oynuyorlardı.

Bu düşüncelerin Dr. Shekt, Schwartz ve Arvardan'la bir ilişkileri yoktu. Hele Yüksek Bakanla hiç!

Onun yerine Balkis'in kafasının içinde Trantor gezegeninin hayali belirmişti. Bütün Galaksi bu gezegeni kaplayan dev hükümet merkezinden yönetiliyordu. Orada bir yerde İmparatorun Sarayı da yükseliyordu. Balkis, bu Sarayın kulelerini ve kemerlerini aslında hiç görmemişti. Hiçbir Arzlı görmemişti orayı.

Balkis, güneşten güneşe uzanan görünmez şan ve güç bağlarını düşledi. Bunlar gitgide kalınlaşarak İmparator Sarayında bir araya

geliyorlar, İmparatorun elinde toplanıyorlardı. Ve sonuçta o da yalnızca bir insandı.

Balkis'in kafası bu düşünceyi sıkıca yakaladı. Yaşam boyunca insana âdeta tanrılık sağlayan bu güç bir tek adamın elinde toplanıyor. Yalnızca bir insan olan bir yaratığın elinde yoğunlaşıyor.

Yalnızca bir insan o. Benim gibi!

Ben de...

ON BİR

Joseph Schwartz değişikliğin başlangıcını belirsizce hatırlıyordu. Çok kere gecenin sonsuz sessizliğinde, bu yeni sessizlikte geriye bakmaya çalışıyordu. Sahi, geceler artık ne kadar da sessizdi. Milyonlarca enerjik insanın ses ve ışıkla doldurduğu, canlandırdığı geceleri gerçekten yaşamış mıydı? Schwartz, değişikliğin başlangıcını bulmak için geriye dönüyordu. 'Hah, işte değişiklik şu anda oldu,' demek hoşuna gidecekti.

Önce... kendisini yabancı bir dünyada yapayalnız bulduğu o sarsıcı, korkunç gün. Artık o gün de Chicago gibi kafasında sislere bürünmüştü. Chica'ya yolculuk yapmış ve sonra bu yolculuk acayip, karmaşık bir biçimde sona ermişti. Schwartz sık sık o yolculuğu düşünüyordu.

Bir makineyle ilgili bir şey... İçtiği haplar... İyileşme devresi. Ve sonra kaçış... Sokaklarda dolaşması ve mağazada geçirdiği son saatte karşılaştığı anlaşılmaz olaylar. Schwartz, herhalde bu bölümü yanlış hatırlıyorum, diyordu kendi kendine. Ama aradan iki ay geçmiş olmasına karşın her şeyi olanca berraklığıyla görüyordu. Bu bakımdan belleği kusursuz çalışıyordu.

Ancak o sırada bile her şey Schwartz'a bir acayip gelmeye başlamıştı. Atmosfere karşı daha duyarlı olmuştu. O yaşlı, doktorla kızı kaygılıydılar. Hatta korkuyorlardı. Schwartz bunu o sırada anlamış mıydı? Yoksa bu, çabucak uçuveren bir izlenim miydi? Şimdi bildikleri yüzünden kafasında güç kazanan bir izlenim?

Ama mağazada, o iri yarı adam uzanıp beni tutmadan önce... hemen önce... yakalanacağımı sezdim. Bu uyarıyı kendimi korumamı sağlayacak kadar erken farkedemedim. Ama bu... bu bile değiştiğimi kesinlikle gösteriyor.

O zamandan beri... başı ağrıyordu Schwartz'ın. Hayır, hayır bunlar tam anlamıyla, 'baş ağrısı' diye tanımlanamazlardı. Bu daha çok hafif bir uğultuya benziyordu. Sanki beyninde gizli bir dinamo çalışmaya başlamıştı. Ve bu alışık olmadığı çalışma Schwartz'ın kafatasındaki her kemiğin titremesine yol açıyordu. Chicago'dayken böyle bir şeyim yoktu. Tabii Chicago'yla ilgili hayallerim doğruysa. Buraya döndüğüm günlerde de böyle bir şey olmadı...

Chicago'da o gün bana bir şey mi yaptılar? Makine?... Haplar? O haplar beni uyutmak içindi... Bir ameliyat?... Schwartz'ın düşünoeleri bu noktaya eriştiği zaman birdenbire duraklayıveriyorlardı. Daha önce belki yüz kere olmuştu bu.

Schwartz, Enstitüden kaçtığı gecenin ertesi günü çiftliğe dönmüştü.

Sonra tekerlekli sandalyesinde oturan Grew bazı kelimeleri tekrarlayarak işaretler yapmaya başlamıştı. Tıpkı daha önce Pola adlı o kızın yaptığı gibi. Sonunda bir gün Grew saçma sapan sözler söylemekten vazgeçmiş ve İngilizce konuşmaya başlamıştı. Ah, hayır. Kendisi, Joseph Schwartz İngilizce konuşmaktan vazgeçmiş ve saçmalamaya başlamıştı. Ama artık o sözler de kendisine saçma gelmiyordu.

Her şey o kadar kolay olmuştu ki. Dört gün içerisinde okuyup yazmayı öğrenmişti. Bu kendisini bile şaşırtmıştı. Chicago'dayken müthiş bir belleği olduğunu hatırlıyordu. Ya da ona öyle geliyordu. Ama o günlerde bile böyle şeyler başaramamıştı. Ancak Grew'nun bu duruma şaşmış gibi bir hali de yoktu.

Schwartz durumu incelemekten vazgeçti...

Sonra her taraf sonbaharın etkisiyle iyice altın rengine büründüğü sırada, bazı şeyler de

Schwartz için berraklaştı. Adam şimdi tarlada çalışıyordu. Bu işi çabucak öğrenmesi de şaşılacak bir şeydi. Çiftlikte pek karmaşık makineler vardı. Ama Schwartz'a bunların nasıl çalıştığını bir kez anlatmak yetiyor, sonra makineleri ustalıkla kullanabiliyordu.

Schwartz artık havanın iyice soğumasını bekliyordu. Ama bu pek olmadı. Kış mevsimini toprakları kazarak, gübreleyerek, ilkbahar ekimine hazırlayarak geçirdiler.

Schwartz, Grew'ya sorular sordu, adama karın ne olduğunu anlatmaya çalıştı.

Ama Grew ona hayretle bakarak, «Yağmur gibi yağan donmuş su, öyle mi? dedi. Ah! Kasdettiğin 'kar' olmalı. Duyduğum kadarıyla başka gezegenlerde kar yağıyormuş. Ama dünyamızda öyle bir şey olmuyor.»

Ondan sonra Schwartz ısıya dikkat etmeye başladı. Ve bunun günden güne fazla bir fark göstermediğini de gördü. Ama kuzeyde oldukları için günler gitgide kısalıyordu. Herhalde kent

Chicago kadar kuzeydeydi. Schwartz bazen, «Acaba Arzda mıyım?» diye düşünüyordu.

Grew'nin kitap filmlerinden bazılarını okumaya çalıştı ama sonra bundan vazgeçti. İnsanlar yine de insandılar. Ancak olağan kabul edilen günlük olaylarla ilgili ayrıntılar, Schwartz için hiçbir anlamı olmayan tarihi ve sosyolojik açıklamalar adamın duraklamasına neden oldu.

Bilmeceyi hâlâ çözemiyordu. Hep aynı ılık yağmurlar, belirli bazı yerlere girmemesi için sık sık tekrarlanan tembihler... Ama Schwartz'ın bir akşam ışıltılı ufuk ve güneydeki mavi pırıltı yüzünden duyduğu merak dayanılamayacak bir hal aldı...

Akşam yemeğinden sonra usulca dışarı süzüldü. Ancak bir kilometre kadar ilerlediği sırada Arbin'in âdeta sessizce çalışan iki tekerlekli taşıtı ona yetişti. Çiftçinin öfkeli sesi akşom karanlığında yankılandı. Schwartz ister istemez durdu. Ve Arbin onu alarak eve götürdü.

Çiftçi evde, bir aşağı bir yukarı dolaşarak, «Gece ışıldayan her yerden uzak durmalısın,» diye bağırdı.

Schwartz uysalca, «Ama neden?» dedi.

Arbin sert sert, «Çünkü bu yasak,» diye açıkladı. Bir an durduktan sonra ekledi. «O ışıltılı yerlerin nasıl olduğunu gerçekten bilmiyor musun, Schwartz?»

Schwartz ellerini iki yanına açtı.

Çiftçi, «Sen nereden geldin?» diye sordu. «Sen bir... bir Dışarılıklı mısın?»

«Dışarılıklı nedir?»

Bu Schwartz için yine de çok önemli bir akşam sayılırdı. Çünkü adam o ışıltılı yere doğru bir kilometre kadar yürüdüğü sırada beynindeki acayiplik güçlenerek 'Kafa Dokunuşu' halini aldı. Daha doğrusu Schwartz bu gücüne bu adı taktı. O sırada da, daha sonra da kafasındaki bu değişikliği en iyi bu biçimde tanımlayabildi.

Morumsu alacakaranlıkta yalnız kalmıştı. Esnek yolda ilerlerken ayak sesleri duyulmuyordu. Kimseyi görmemiş, bir ses duymamış, hiç bir şeye de dokunmamıştı.

Hayır, bu doğru değildi. Schwartz dokunmaya benzer bir şey hissetmişti. Ama bu yine de ‘dokunuş’ diye tanımlanamazdı. Yalnız kafasında bir kadifenin deriye sürünmesine benzer bir şey belirmişti.

Sonra bu iki dokunuş halini almıştı. Birbirlerinden tamamiyle ayrı iki dokunuş. Sonra bu İkincisi daha güçlenmişti. (O iki dokunuşu nasıl ayırd edebilmişti?) Daha belirgin, daha kesin olmuştu.

Ve Schwartz o zaman Arbin’in peşinden geldiğini anlamıştı. İki tekerlekli taşıtın pek hafif vızıltısını duymadan beş, Arbin’i iyice görmeden on dakika önce hem de...

Ondan sonra bu olay tekrarlanmaya başladı. Giderek sıklaşıyordu da...

Schwartz, Arbin, Loa ya da Grew kendisine otuz metre kadar yakın oldukları zaman bunu hemen anladığının farkına vardı. Hatta bunu bilmesine gerek olmadığı ya da onların başka tarafta olduklarını sandığı zamanlarda bile. Bu olağan karşılanacak bir özellik değildi. Ama nedense Schwartz'a çok normalmiş gibi gelmeye de başladı.

Artık deneyler yapıyor, her seferinde de istediği an çiftliktekilerin nerelerde olduklarını anlıyordu. Arbin, Loa ve Grew'yu bir birlerinden ayırd da edebiliyordu o sırada. Çünkü Kafa Dokunuşu' insana, göre değişiyordu. Ama Schwartz bir kere bile olsun bu özelliğinden çiftliktekilere söz etme cesaretini bulamadı.

Bazan kendi kendine, o ışıltılı yere doğru giderken hissettiğim Kafa Dokunuşu kimindi, diye soruyordu. Arbin, Loa ya da Grew değildi. Ah... Bu neyi değiştirir? Ne önemi var?

Ama sonradan o Kafa Dokunuşunun önemini anlayacaktı. Schwartz bir akşam sürüyü ağıla

sokarken o Dokunuşu yeniden duydu. Aynı dokunuştu bu.

Onun üzerine Arbin'e giderek, «Güney Tepelerinin gerisindeki o koruluk gibi yer nedir? dedi.

Çiftçi sert sert, «Orası önemli bir yer değil,» diye karşılık verdi. «O topraklar Bakanlığa ait.»

«O da nedir?»

Arbin öfkelenmiş gibiydi. «Bunun seninle bir ilgisi var mı ki? Oradan Bakanlık Toprakları diye söz ediyorlar. Çünkü koru Yüksek Bakana ait.»

«Orayı neden ekip biçmiyorlar?»

Arbin sanki şok geçiriyormuş gibi, «Orası tarıma ayrılmamış,» dedi. «Vaktiyle büyük bir Merkezmiş. Çok eski günlerde. O topraklar kutsaldır ve o bölgeye girilmemesi gerekir. Dinle Schwartz, burada güvenle oturmak istiyorsan merakını yen ve işinle ilgilen.»

«O topraklar kutsalsa orada kimse oturamaz sanırım.»

«Tabii. İyi bildin.»

«Emin misin?»

«Eminim... Ve sen oraya girmeyeceksin. Bu senin sonun olur.»

«Girmem.»

Schwartz, Arbin'in yanından ayrıldı. Hem şaşırmış ve hem de acayip bir kaygıya kapılmıştı. O Kafa Dokunuşu o ağaçlıklı yerden gelmişti. Hem de çok güçlü bir biçimde. Şimdi de buna yeni bir şey daha katılmıştı. Bu, dostça olmayan bir Dokunuştu. Tehdit dolu bir Dokunuş.

Neden? Neden?

Ama Schwartz hâlâ konuşmaya cesaret edemiyordu. Ona inanmayacaklardı. Bu yüzden de başına hiç de hoş olmayan bir şey gelecekti. Bunu da biliyordu Schwartz. Aslında çok şey öğrenmişti.

Adam artık gençleşmiş gibiydi de. Yalnızca, fiziki bakımdan değil. Karnı küçülmüş, omuzları genişlemişti. Kasları daha güçlü ve esnekti.

Sindirimi düzelmişti. Bunun nedeni açık havada çaiışmasıydı. Ama Schwartz'ı daha çok başka bir değişiklik ilgilendiriyordu. Düşünme biçimi de değişmiş, sanki kafası gençleşmişti.

İhtiyarlar gençliklerinde kafalarının nasıl hızla çalıştığını unuturlar. Kafadaki düşüncelerin ileri sıçramalarını, gençlere özgü sözlerin cüretliliğini, beynin bir durumu kavrama konusundaki çevikliğini... Onlar mantığın daha ağır ağır ilerlemesine alışıyorlardı. Ve bu birikmiş deneyimleri de kapsadığı için gençlerden daha akıllı olduklarını düşünüyorlardı.

Ama Schwartz'ın kafası yine o gençlik çağına dönmüştü. Adam her şeyi çabucak kavradığını farkederek büyük bir zevk duyuyordu. Artık Arbin, bir şeyi açıklamadan Schwartz bunu anlıyordu. Kafası çiftçininkinden daha ileri atılıyordu sanki. İşte bu yüzden de Schwartz kendisini, Vücut sağlığının açıklamaya yetmeyeceği çok ince ve gizli bir biçimde gençleşmiş hissediyordu.

İki ay geçti. Ve her şey Grew'la kameriyede satranç oynarlarken ortaya çıktı.

Nedense satranç, taşların adı dışında, pek değişmemişti. Oyun Schwartz'ın hatırladığı gibiydi. Bu nedenle de adam için her zaman bir teselli kaynağı oluyordu. Hiç olmazsa zavallı belleği bu bakımdan ona oyun etmiyordu.

Grew ona satranç türlerini anlatıyordu. Dört kişilik satrançta her oyuncunun önünde bir tahta oluyordu. Bunların köşeleri birbirine dokunuyor ve ortaya da Tampon bölge' olarak beşinci bir satranç tahtası konuluyordu. Üç boyutlu satrançta sekiz saydam tahta üst üste diziliyor, taşlar da diğer oyunlardaki gibi iki değil üç boyutta hareket ettiriliyordu. En çok sevilen türlerde taşların ilk duracakları yerler zar atılarak kararlaştırılıyordu ya da bazı kareier avantajlı veya kötü sayılıyordu.

Ama o ilk, değişmesi imkânsız satranç hâlâ eskisi gibiydi. Schwartz'la Grew arasındaki satranç turnuvasının ilk elli oyunu tamamlanmıştı.

Schwartz, oyuna ilk başladığı sırada taşların nasıl sürüleceklerini bile bilmiyor ve bu yüzden durmadan kaybediyordu. Ama durum zamanla değişti. Artık Schwartz'ın kaybettiği oyun enderdi. Grew'nun oyunuysa ağırlaşmış ve daha tedbirli olmuştu. Bir taşı sürmeden uzun uzun piposunu tüttürüyor, oyunu kaybettiği zaman da isyan ediyor ya da kavga çıkarıyordu.

O gün yine oyuna kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Grew beyaz piyonuyla Şahı tehdit ediyordu. Ekşi ekşi, «Haydi, başlayalım,» dedi. Piposunun sapını dişlerinin arasına sıkıştırmış, tahtayı dikkatle inceliyordu.

Schwartz içini çekerek alacakaranlıkta yerine oturdu. Grew daha bir taşı sürmeden onun ne yapacağını anladığı için artık oyunlar da tatsız geliyordu ona. Sanki Grew'nun kafatasında bulanık camlı bir pencere vardı. Ayrıca Schwartz, uygun taşları sürmeyi başarmasının da probleminin bir ayrıntısı olduğunu biliyordu.

Gece tahtası'nı kullanıyorlardı. Bunun turuncu ve mavi kareleri karanlıkta pırıldıyordu. Kırmızımsı kilden yapılmış olan kabaca taşlar gece iyice değişiyorlar, yansı kremimsi bir beyazlığa bürünüyor, sanki soğuk ışıltılı bir porselenden yapılmış gibi duruyordu. Diğer yarısındaysa benek benek kızıl pırıltılar beliriyordu.

Oyuna hızla başladılar. Parmakları karanlıkta gözükmediği için pırıltılı taşlar sanki kendi kendilerine kayıyorlarmış gibiydi.

Schwartz korku içindeydi. Belki artık deli olduğu ortaya çıkacaktı. Ama gerçeği bilmeyi istiyordu. Birdenbire, «Ben neredeyim?» dedi.

Filini sürmek üzere olan Grew başını kaldırdı. «Ne?»

Schwartz. 'Ülke' ya da 'ulus' sözcüklerinin karşılığını bilmiyordu. Bu yüzden, «Bu hangi dünya?» diye sorarak kendi filine uzandı.

Grew kısaca, «Dünya işte,» dedi.

Bu hiç de doyurucu bir yanıt değildi. Schwartz Grew'nun kullandığı kelimeyi kafasında çevirmiş ve bunun 'dünya' anlamına geldiğini de anlamıştı. Ama 'Dünya' neydi? Her gezegen orada yaşayanlar için 'Dünya'ydı.

Bir süre sessizce oyuna devam ettiler.

Sonra Schwartz mümkün olduğu kadar kayıtsız ve sakin bir tavırla, «Hangi yıldayız?» diyerek kalesini kaydırdı.

Grew durakladı. Belki de şaşırmıştı. «Bugün de neyi tutturdun? Oynamak istemiyor musun? Eğer seni mutlu edecekse söyleyeyim, 827 yılındayız!» Bir an durdu sonra da alayla ekledi. «G. Ç. tabii.» Tekrar tahtanın üzerine eğildi.

Schwartz, birkaç dakika sonra yine bir duraklama sırasında uysalca sordu. «G. C. nedir?»

Grew aksi aksi, «Ne?» diye homurdandı. «Ah... hâlâ hangi yılda olduğumuzu mu düşünüyorsun? Hiç böyle budalaca... Şey, senin konuşmayı daha bir iki ay önce öğrendiğini

unutuyorum. Ama çok zekisin. Yılı gerçekten bilmiyor musun? Galaksi Çağının 827 inci yılındayız. Galaksi Çağı, G. Ç. Anlıyor musun? Galaksi İmparatorluğu kurulalı 827 yıl oldu. Birinci Franken taç giyeli aradan 827 yıl geçti. Haydi, oyun sırası sende.»

Ama Schwartz, eline aldığı atı sıkıca tutuyordu. Hayal kırıklığından âdeta öfkelenmişti. «Bir dakika.» Taşı yerine koydu. «Şu adları tanıyor musun? Amerika, Asya, Birleşik Devletler, Rusya, Avrupa...» Tanıdık bir şeyler arıyordu.

Karanlıkta Grew'nun piposu donuk kırmızı bir pırıltıya benziyordu. Adam tahtanın üzerine doğru eğilmişti. Sanki canlı olan o değil de kareli tahtaydı. Belki Grew kafasını kısaca, hayır, der gibi sallamıştı ama Schwartz bunu geremedi. Aslında buna da gerek yoktu. Çünkü Grew'nun kafasındaki 'Hayır' cevabını adam konuşmuşçasına anlamıştı.

Schwartz yeniden çabaladı. «Bir harita istiyorum. Onu nereden bulabilirim?»

Grew, «Hiçbir yerde harita yok,» diye söylendi. «Tabii Chica'ya giderek canını tehlikeye atmayı göze alırsan o başka. Ben coğrafyacı değilim. O saydığın adları da hiç duymadım. Nedir onlar? İnsan mı?»

Schwartz, canımı tehlikeye atmak mı, diye düşündü. Ama neden? Buz gibi olmuştu. Ben bir suç mu işledim? Grew'nun bundan haberi mi var?

Kısa bir duraklamadan sonra mırıldandı. «Güneşin dokuz gezegeni var değil mi?»

Grew kesin bir tavırla karşılık verdi. «On.»

Schwartz durakladı. Sonra kendi kendine, «Eh.» dedi. «Belki bir gezegen daha keşfettiler ve benim bundan haberim yok. Ama Grew bunu nereden duymuş?» Adam parmaklarıyla hesap yaptı. Sonra da, «Ya altıncı gezegen,» dedi. «Onun etrafında halkalar var mı?»

Grew, piyonunu iki kare ileriye sürdü. Schwartz da hemen onu taklid etti.

Grew, «Satürn'ü mü kasdediyorsun?» diye mırıldandı. «Tabii halkaları var onun.» Gözlerini tahtaya dikmiş, karar vermeye çalışıyordu.

«Peki, Mars'la Jüpiter arasında bir Asteroid kuşağı var mı? Yani dördüncü ve beşinci gezegenler arasında?»

«Evet, evet...» Grew piposunu tekrar yakmaya çalışıyor, bir taraftan da telaşla düşünüyordu. Schwartz adamın kafasındaki kararsızlığı farketti ve buna kızdı.

Artık Dünya'nın neresi olduğunu öğrenmişti. Onun için bu satranç oyunu önemsiz bile sayılmayacak bir şeydi. Schwartz'ın kafatasının iç yüzeyinde sorular titreşiyorlardı sanki. Bunlardan biri ağzından kaçıverdi.

«Yani senin film kitapların doğru mu? Başka dünyalar da mı var? İnsanların yaşadıkları yerler?»

Grew başını tahtadan kaldırdı ve bakışlarıyla karanlığı boş yere yarmaya çalıştı. «Ciddi misin?»

«Dünyalar var mı?»

«Galaksi adına! Galiba sen bunları gerçekten **bilmiyorsun!**»

Schwartz, bilgisizliği yüzünden acınacak bir duruma düştüğünü anladı. «Lütfen...»

«Tabii var! Bir sürü dünya. Milyonlarca gezegen. Gökyüzünde gördüğün her yıldız bir güneş. Ve onların etrafında da gezegenler dolaşıyor. Onların çoğunu seçemiyorsun. Hepsi de İmparatorluğun sınırları içinde.»

Schwartz, Grew'un heyecanlı sözlerini dinlerken bu kelimelerin hafif yankıları âdeta birer kıvılcım gibi adamın kafasından kendi beynine sıçradılar. Schwartz, günler geçtikçe 'Kafa Dokunuşu'nun daha güçlendiğini anlıyordu. Belki yakında karşısındaki konuşmadan onun beynindeki bütün kelimeleri okuyabilecekti.

Ve Schwartz şimdi delirmekten başka bir olasılık bulunduğunu da düşünmeye başlamıştı. Acaba farkına varmadan zamanı aşıp geçtim mi? Uyurken örneğin... Sonra boğuk bir sesle, «Bütün bunlar ne zaman oldu, Grew?» diye sordu. «Yani evrende yalnızca bir dünya olduğu çağlardan sonra ne kadar zaman geçti?»

«Ne demek istiyorsun?» Grew birdenbire tedbirli bir tavır takındı. «Sen, Kadimlerin üyesi misin?»

«Nelerin, nelerin? Ben hiçbir kuruluşun üyesi değilim. Ama Arz bir zamanlar tek gezegen değil miydi? Yani insanların yaşadıkları tek dünya?»

Grew haşince, «Kadimler öyle söylüyorlar,» dedi. «Ama kim bilir? Bildiğim kadarıyla o dünyalar tarih boyunca vardı.»

«Ama bu süre ne kadar?»

«Binlerce yıl sanırım. Elli bin, yüz bin... ne bileyim?»

Binlerce yıl! Schwartz'ın gırtlağından hafif, gargara yapıyormuş gibi bir ses yükseldi. Paniğe kapılan adam bunu kontrol altında tutmaya çalıştı. Kendi kendine, iki adım arasında o kadar süre mi geçti, diye soruyordu. Bir an, bir soluk, zamanda bir titreme... ve ben binlerce yıl ileriye mi sıçradım? Olduğu yerde büzülen adam tekrar bellek kaybı olasılığına sıkıca sarıldı. Herhalde Güneş Sistemini tanıdığımı sandığım zaman yanıldım. Bellek kaybının sonucu bu. Sislerin arasından seçebildiğim anılarım tam değil.

Grew taşını sürdü.

Schwartz son saldırıya geçmeden önce durakladı. «Dünya patron değil mi?»

«Neyin patronu?»

«İmparatorlu...»

Ama Grew başını kaldırarak öyle gürültülü bir kahkaha attı ki, satranç taşları titrediler. «Buraya bak, sorularından sıkıldım. Sen gerçekten gerizekalı mısın? Dünyada bir yerin

patronuymuş gibi bir hal var mı?» Grew, tekerlekli sandalyesiyle masanın yanından dolaşırken hafif bir gürültü duyuldu. Sonra adam Schwartz'ın kolunu sıkıca yakaladı. «Bak! Şuraya bak!» Grew'nun sesi hışırtılı bir fısıltı halini almıştı. «Ufku görüyor musun? Orasının ışıldadığının farkında mısın?»'

«Evet.»

«İşte Dünya bu. Bütün Dünya. Sadece şurada burada oturduğumuz yer gibi bölgeler var.»

«Anlıyamıyorum.»

«Dünyanın kabuğu radyoaktif. Toprak parlıyor. Her zaman parladı. Sonsuzluğa kadar da parlayacak. O topraklarca hiçbir şey yetişmiyor. Kimse yaşıyamıyor... Bunu gerçekten bilmiyor muydun? Altmış Kuralını neden koyduklarını sanıyorsun?» Felçli adam birdenbire sustu. Dönerek iskemlesiyle eski yerine gitti. «Sıra sende.»

Altmış! Schwartz yine acayip, tehlikeli bir Kafa Dokunuşunun varlığını hissetti. Adam satranç oynamaya çalışırken bir taraftan da bunu düşünüyordu. Sanki kalbi bir ağırlığın altında eziliyordu.

Grew, Schwartz'ın filini almaya hazırlandı.

«Sıra sende.»

Schwartz sonunda, «Alt-Altmış Kuralı,» dedi. «Nedir o?»

«Bunu neden soruyorsun? Neyin peşindesin?» Grew'nun sesinde öfke ve düşmanlık vardı.

Schwartz alçak gönüllülükle, «Lütfen,» dedi. Artık savaşacak halde değildi. «Ben zararsız bir insanım. Kim olduğumu, başımdan neler geçtiğini bilmiyorum. Belki de bellek kaybına uğradım.»

Grew onu aşağı görüyormuşçasına, «Belki,» diye homurdandı. «Sen Altmış Kuralından mı kaçıyorsun? Bana doğruyu söyle.»

«Ama ben Altmış Kuralının ne olduğunu bilmiyorum ki!» Schwartz'ın sesinden doğruyu söylediği öylesine belli oluyordu ki!.

Uzun bir sessizlik oldu.

Schwartz, Grew'nun 'Kafa Dokunuşu'nun tehlikeli bir hal aldığının farkındaydı. Ama adamın kafasındaki sözleri seçemiyordu.

Grew ağır ağır, «Altmış,» dedi. «Altmış yaşına basman. Dünyamız sadece yirmi milyon insanı besleyebiliyor. İşte o kadar. Yaşamak için bir şeyler üretmen gerekiyor. Üretemezsen, yaşayamazsın. Altmışını geçtiğin zaman... Hiçbir şey üretemiyorsun.»

«Ve o zaman...» Schwartz, ağzı açık bekledi.

«Seni ortadan kaldırıyorlar. Canın yanmıyor.»

«Seni öldürüyorlar mı?»

«Bu cinayet değil.» Grew'nun sesi soğuklaşmıştı. «Öyle yapılması gerekiyor. Başka dünyalar bizi istemiyorlar. Ve biz de

çocuklarımıza yer açmak zorundayız. Yaşlı kuşaklar, yerlerini gençlere bırakmalılar.»

«Ya onlara altmışında olduğunu söylemezsen?»

«Neden söylemeyesin? Altmışından sonra yaşam pek de tatlı olmuyor... Ve her on yılda bir Sayım yapılıyor. Budalalık ederek yaşamaya çalışanları yakalamak için. Zaten kayıtlarda yaşın yazılıdır.»

«Benim yazılı değil.» Bu sözler Schwartz'ın ağzından kaçmış, adam dilini kontrol edememişti. «Zaten ben henüz elli yaşındayım. Yani doğum günümde ellisine basacağım.»

«Bu önemli değil. Kemik yapını kontrol edebilirler. Bunu bilmiyor musun? Yaşını saklaman imkânsız. Gelecek sefere beni de yakalayacaklar... Haydi, oyun sırası sende.»

Schwartz bu ısrara aldırmadı. «Yani onlar...»

«Tabii. Ben henüz elli beş yaşındayım. Ama şu bacaklarıma bak. Çalışabilir miyim? Bizi üç

kişilik bir aile olarak kaydettiler. Kotamız çalışan üç kişiye göre ayarlandı. Felç geçirdiğim zaman durumu bildirmem gerekirdi. O zaman kotamız da düşürülür ve daha altmışına gelmeden bana o kuralı uygularlardı Arbin'le Loa buna razı olmadılar. İkisi de aptal onların. Çünkü bu yüzden daha fazla çalışmak zorunda kaldılar. Sen gelinceye kadar yani... Ve gelecek yıl beni de yakalayacaklar Haydi, oyna.»

«Sayım gelecek yıl mı?»

«Evet... Oynasana.»

Schwartz telaşla, «Bir dakika!» diye bağırdı. «Altmış yaşında olan herkes ortadan kaldırılıyor mu? İstisnalar yok mu?»

«Sen ve benim gibilere ayrıcalık tanımazlar Yüksek Bakan eceli gelinceye kadar yaşıyor. Kadimler Cemiyetinin üyeleri de öyle. Bazı bilim adamları ve büyük bir hizmet yapan kimselerde... Ama çok kimseye de ayrıcalık tanınmıyor. Belki her yıl on iki kişi kurtuluyordun.. Haydi, oynaşana!»

«Hangi insanların yaşayacağına kim karar veriyor?»

«Yüksek Bakan tabii. Oynayacak mısın?»

Schwartz ayağa kalktı. «Boş ver. Beş oyun sonra seni mat edeceğim zaten. Şunu, şunu, şunu süreceğim. Sonra da şunları.» Bir an durdu sonra da her zamanki gibi ekledi. «Güzel bir oyun oldu bu.»

Grew uzun uzun tahtaya baktı. Sonra da haykırarak bunu yere fırlattı. Işıltılı taşlar otların arasına yuvarlandılar. Grew, «Aklımı karıştırmak için bilerek gevezelik ettin,» diye kükredi.

Ama Schwartz hiçbir şeyin farkında değiidi. Altmış Kuralından kurtulma isteğinden boşka hiçbir şeyin.

Evet, Browning,

«Benimle birlikte yaşlan.

Daha iyisi önümüzde...» demişti.

Ama bu sözler milyariarca insanın yaşadığı, yiyeceğin sonsuz olduğu bir Arz için geçerliydi. Şimdi 'daha iyisi' altmış yaşı ve ölümdü.

Ve Schwartz altmış iki yaşındaydı.

Altmış iki...

ON İKİ

Schwartz'ın düzgünce çalışan kafası her şeyi güzelce hazırladı. Ölmek istemiyordu, o halde çiftlikten ayrılması gerekiyordu. Orada kaldığı takdirde Sayım yapılacaktı. Sayım memurlarıyla birlikte ölüm de gelecekti.

Evet, en iyisi çiftlikten ayrılmak. Ama nereye gidebilirim? Chica'daki o yer... Neydi orası? Bir hastane mi? Onlar bana daha önce de baktılar. Neden? Çünkü bir tıp 'vakası'ydım. Ama hâlâ öyle bir vaka sayılmıyor muyum? Artık konuşabiliyorum da. Onlara belirtiyi anlatabilirim. Bunu daha önce başaramadım. Hatta onlara Kafa Dokunuşu'nu da açıklarım.

Yoksa herkeste 'Kafa Dokunuşu' var mı? Bunu nasıl anlıyabilirim?... Buradakilerde böyle bir şey olmadığı belli. Arbin, Loa ve Grew da.

Bunu kesinlikle bilmiyorum. Beni görmedikleri ya da sesimi duymadıkları takdirde nerede olduğumu bilemiyorlar. Grew'nin kafasının içindekileri sezmeseydim onu satrançta yenemezdim...

Bir dakika, bir dakika. Satranç çok kimsenin sevdiği bir oyun ama herkeste Kafa Dokunuşu olsaydı, satranç oynayamazlardı.

İşte benim değişik özelliğim de bu. Ben bir psikolojik örneğim. Belki bir örneğin yaşamı neşeli bir şey değildir ama hiç olmazsa ölmem ya...

Ve şimdi ortaya çıkan yeni olasılığı inceleyelim. Diyelim ki bende bellek kaybı yok. Sadece farkına varmadan zamanı aştım. O zaman yalnız Kafa Dokunuşu olan bir örnek değil, ayrıca geçmişten gelmiş bir adam da sayılırım. Ben tarihi bir örneğim. Arkeolojik bir örnek. Ve onun için de beni öldüremezler.

Tabii bana inandıkları takdirde,

Hım... Bana inandıkları takdirde...

O Doktor bana inanır. Arbin'in beni Chica'ya götürdüğü gün sakallarım uzamıştı. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Ondan sonra sakallarım bir daha çıkmadı. Herhalde yüzüme bir şey yaptılar. Ama bundan da Doktorun yüzümde sakal olduğunu bildiği sonucu çıkıyor. Bunun bir anlamı yok mu? Grew da, Arbin de hiç traş olmuyorlar. Grew bana bir keresinde sadece hayvanların yüzünde tüyler olduğunu söyledi.

Evet, Doktora gitmem gerekiyor.

Adı neydi onun? Shekt mi? Evet, doğru, Shekt...

Ama Schwartz'ın bu korkunç dünya konusunda bilgisi o kadar azdı ki. Gece yola çıktığı takdirde çözemeyeceği sorunlarla karşılaşacak, bilmediği radyoaktifli yerlere dalacaktı. Kırları aşarak gitmeye kalkıştığı takdirde de aynı şey olacaktı.

İşte bu nedenle Schwartz başka çareleri olmayan insanlara özgü bir cüretle öğleden sonra yola çıktı.

Çiftliktekiler onun her zamanki gibi akşam yemeği zamanı, döneceğini sanıyorlardı. Schwartz da o zamana kadar iyice uzaklaşmış olacaktı. Bir ‘Kafa Dokunuşu’nun eksik olduğunu da farkedemeyeceklerdi. Çünkü böyle bir yetenekleri yoktu.

Schwartz, ilk yarım saat boyunca neşeyle ilerledi. Bu korkunç macera başlayalıdan beri ilk kez sevinç duyuyordu Sonunda harekete geçmişti, bir şeyler yapıyordu. Çevresiyle savaşmaya çabalıyordu. Bir amacı vardı. Bu seferki, Chica’ciaki o mantıksızca kaçışına da benzemiyordu.

Ah, yaşlı bir insan için hiç de fena sayılmaz bu. Onlara göstereceğim!

Sonra Schwartz birdenbire durakladı... Tam yolun ortasında durakladı. Bir şey dikkatini çekmişti. Unuttuğu bir şey.

O acayip Kafa Dokunuşu. O bilmediği Kafa Dokunuşu. Işıltılı ufka erişmeye çalışırken Arbin'in kendisini engellediği akşam ilk kez farkettiği o güç. Bakanlık Topraklarından onu gözetleyen şey...

Ve şimdi o Kafa Dokunuşu peşindeydi. Arkasından geliyor ve onu gözetliyordu.

Schwartz dikkatle dinledi. Daha doğrusu Kafa Dokunuşu bakımından dinlemenin karşıtı olan şeyi yaptı. Kafa Dokunuşu ona yaklaşmadı. Fakat sanki Schwartz'a yapışmış gibiydi. Bunda dikkat ve düşmanlık vardı. Ama çaresizlik, hayır.

Schwartz başka ayrıntıları da farketti. Peşindeki onu gözden kaybetmek istemiyordu. Ve silahlıydı.

Schwartz ihtiyatla döndü. Heyecanlı gözlerle ufku iyice araştırdı.

Ve Kafa Dokunuşu o anda değişti!

Kararsız ve ihtiyatlı bir hal aldı. Kendi güveninden ve planının başarıya erişeceğinden

kuşkuluydu artık. Bu planın ne olduğu belli değildi. Adamın silahla ilgili düşünceleri daha da belirgin bir hal aldı Sanki tuzağa düşürüldüğü takdirde bu silahını kullanacaktı.

Schwartz silahsız ve çaresiz olduğunu biliyordu. Peşindekinin kaçmasına göz yummayacağını, buna engel olmak için kendisini öldüreceğini anlıyordu. Hatta o Schwartz en ufak bir yanlış hareket yaptığı takdirde silahı kullanacaktı... Ve görünürde etrafta kimseler yoktu.

Bu yüzden Schwartz yoluna devam etti. Peşindekinin kendisini öldürecek kadar yakınında olduğunu biliyordu. Sırt kasları bekleyişle kasılmışdılar. Ama adam ne beklediğini de bilmiyordu. İnsan ölürken neler hisseder?... İnsan ölürken neler hisseder?... Bu düşünce adımlarıyla uygun tempoda onu dürtüyor, kafasının içinde sıçrıyor, bilinçaltını karıştırıyordu. Sonunda Schwartz bu duruma hemen hemendayanamayacak hale geldi.

Tek kurtuluş ümidi olarak peşindeki düşmanının Kafa Dokunuşuna sarılmıştı. O anlık gerilimi hemen hissedecekti. Yani adam nişan aldığı, tetiği çektiği, devreyi kapattığı andaki gerilimi. Schwartz da aynı anda kendisini yere atacak, kaçacak...

Sonra kendi kendine, ama adam neden peşimde, diye sordu. Bu Altmış Kuralıyla ilgiliyse neden beni hemen öldürmüyor?

Zamanı aşmasıyla ilgili teorisini unutmaya başlıyordu. Belleğine bir şeyler oluyordu yine. Belki de ben bir suçluyum. Tehlikeli biri. Beni göz hapsinde tutmaları gerekiyor. Belki bir zamanlar önemli bir mevkideydim. Onun için beni hemen öldürmeleri imkânsız. Önce yargılanmam gerekiyor. Belki de bellek kaybına bilinçaltını neden oluyor. Böylece müthiş bir suç işlediğimi anlamamı engellemeye çalışıyor.

Schwartz şimdi boş bir yolda bilemediği bir sona doğru yürüyordu. Ve ölüm de peşindeydi.

Ortalık kararmaya başlamıştı. Şimdi rüzgarda bir ölüm soğukluğu vardı. Bu her zamanki gibi Schwartz'a ters geldi. Ocak ayında olduğumuzu sanıyorum, diye düşündü. Güneşin dert buçukta batması normal. Ama soğuk rüzgâr kış ortasındaki dondurucu fırtınalara hiç benzemiyor.

Schwartz daha önce mevsimlerin oldukça ılık geçmesinin nedenini bulmuştu. Gezegenin (Arzın?) tek ısı kaynağı Güneş değildi artık. Radyoaktif topraktan da ısı yayılıyordu. Metrekareye göre fazla bir şey değildi bu. Ama milyonlarca kilometrekarelik araziden fışkıran ısı pek fazla olmalıydı.

Ve karanlıkta düşmanının Kafa Dokunuşu daha yaklaştı. Hâlâ dikkatli davranıyordu ve bir kumar oynamaya hazırlanıyordu. Karanlıkta avını izlemesi daha zor oluyordu. İlk gece Schwartz'ı o ışıltılı yere doğru izlemişti. Şimdi aynı tehlikeyi göze almaktan korkuyor muydu?

«Hey! Hey, ahbap!..» Bu tiz, hımhım bir sesti.

Schwartz dondu kaldı.

Sonra bütün vücuduyla, ağır ağır döndü. Ona doğru gelen ufak tefek adam elini salladı. Schwartz karanlıkta onu iyice seçemedi. Adam ağır ağır yaklaştı. Schwartz bekledi.

«Merhaba, ahbap. Seni gördüğüme sevindim. Yolda yalnız başına yürümek çok sıkıcı oluyor. Ben de seninle yürüyebilir miyim?»

Schwarzt ifadesiz bir sesle, «Merhaba,» diye mırıldandı. Kafa Dokunuşu uygundu. Peşindeki adamın bu olduğu anlaşılıyordu. Bu ufak tefek adamın suratı Schwartz'a yabancı gelmiyordu. Chica'da geçirdiği o belirsiz süreyle ilgiliydi bu.

Sonra yabancı onu tanımış gibi bir tavır takındı. «Ah, ben seni biliyorum! Tabii ya!... Beni hatırlamıyor musun?»

Schwartz, normal koşullar altında, başka bir gün bu adamın içten olduğuna inanır mıydım, diye düşündü. Bunu bilmiyorum... Ama şu anda o birdenbire tanıyıverme oyunun arkasındaki Kafa

Dokunuşu'nun derin akıntıları ona gerçeği açıklıyor, hatta haykırıyordu. Bu kurnaz bakışlı, ufak tefek adam onu daha başından beri tanıyordu. Onu biliyordu ve gerektiği takdirde öldürücü silahını kullanmaya hazırdı.

Schwartz usulca, hayır, der gibi başını salladı.

Küçük adam, «Tabii tanıyacaksın,» diye üsteledi. «Ben de o gün mağazadaydım. Seni kalabalıktan kurtardım.» Sahte bir gülüşle iki büklüm oldu. «Sende Radyasyon Humması olduğunu sanıyorlardı! Hatırladın mı?»

Schwartz da gerçekten belli belirsiz bir şeyler hatırlıyordu. Bu adama benzeyen biri... Kalabalık... Önce onları durduran sonra da önlerinde ikiye ayrılan bir kalabalık...

Schwartz sonunda, «Evet, evet,» dedi. «Karşılaştığımıza sevindim.» Pek de zekice bir konuşma değildi bu. Ama aklına başka bir şey gelmemişti.

Ancak, küçük adamın buna aldırdığı yoktu. Elini gevşekçe Schwartz'a uzatarak, «Adım Natter,» diye açıkladı. «O ilk sefer seninle konuşma fırsatı pek bulamadım. O kargaşalıkta böyle şeylerle ilgilenecek halde değildim... Ama seninle konuşmak için elime ikinci kez fırsat geçtiği için seviniyorum... Ver elini.»

«Ben de Schwartz'ım.» Avcunu çabucak Natter'inkine dokundurdu.

Natter, «Neden yürüyorsun?» diye sordu. «Bir yere mi gidiyorsun?»

Schwartz omzunu silkti. «Yalnızca yürüyorum.»

«Yürüyüş yapıyorsun demek? Bak, işte ben de yürüyüşten çok hoşlanırım. Bütün yıl taban teperim. Bu cana can, kana kan katar.»

«Ne?»

«Yani insanı canlandırır! İnsan bol bol hava alır, kanının vücudunda hızla dolaştığını hisseder... Ama bu sefer fazla yürüaüm. Gece

bastırınca yalnız başıma geriye dönmek hoşuma gitmedi. Zaten dostluk etmekten her zaman hoşlanırım. Nereye gidiyorsun?»

Natter, Schwartz'a ikinci kez nereye gittiğini soruyordu. Ve Kafa Dokunuşu da bunun adam için önemli olduğunu açıklıyordu. Schwartz bu s.oruya ne kadar süre kaçamaklı cevap verebileceğini düşündü. Natter'in kafasında merak ve kaygı vardı. Yalan söylemek de bir işe yaramayacaktı. Zaten Schwartz'ın bu dünya konusunda yalan uydurabilecek kadar bilgisi yoktu.

Bu yüzden, «Hastaneye gidiyorum,» dedi.

«Hastaneye mi? Hangi hastaneye?»

«Chica'dayken oraya gittim.»

«Ah, Enstitüyü mü kasdediyorsun? Söylediğin orası değil mi? Ben seni daha önce de oraya götürdüm. Yani mağazada karşılaştığımız gün.» Kafa Dokunuşu adamın heyecanının arttığını açıklıyordu.

Schwartz, «Doktor Shekt'e gidiyorum,» dedi. «Onu tanıyor musun?»

«Kendisinden söz edildiğini duydum. Önemli bir adam o. Sen hasta mısın?»

«Hayır. Ama arada sırada kontrolden geçmem gerekiyor.» Schwartz kendi kendine, bu mantıklı bir yanıt oldu mu, diye sordu.

Natter, «Ama neden yürüyorsun?» dedi. «Dr. Shekt sana neden araba yollamadı?»

Yanıtın hiç de akıllıca olmadığı anlaşılıyordu. Schwartz bir şey söyleyemedi. Sessizlik uzadı.

Ama Natter'in tavırları pek keyifliydi. «Dinle, ahbap. Bir Genel İletişim Dalgası kulübesi görür görmez kentten bir taksi çağıracağım. O bizi yclda karşılar.»

«Genel İletişim Dalgası mı?»

«Tabii. Yoi boyunca öyle bir sürü kulübe var. Bak, şu ileridekini görüyor musun?» Natter, kulübeye gitmek için dönerek bir adım attı.

Schwartz birdenbire, «Dur!» diye haykırdı. «Kımıldama!»

Natter durakladı. Schwartz'a doğru dönerken yüzünde acayip, soğuk bir ifade vardı. «Nen var, ahbap?»

Schwartz, hızla konuşurken yeni öğrendiği dil ona pek de yeterli gelmedi. «Bu kadar rol yetişir. Bu oyundan sıkıldım artık. Seni tanıyorum. Ne yapacağını da biliyorum. Birini arayıp ona Dr. Shekt'e gittiğimi bildireceksin. Kenttekiler de beni yakalamak için hazırlıklı olacaklar. Beni alması için de bir araba yollayacaklar. ' Ve ben kaçmaya kalkıştığım takdirde beni öldüreceksin.»

Natter'in kaşları çatılmıştı. «Bu son sözlerinde haklısın,» diye homurdandı. Ama bu sözleri Schwartz'a söylememişti. Zaten o da bu cümleyi duymamıştı. Natter'in sözleri Kafa Dokunuşunun yüzeyine hafifçe oturmuşlardı sanki.

Natter sesini yükseltti. «Doğrusu aklımı karıştırdın, ahbap. Ayak oyunun fena değildi.»

Adam gerilerken elini de usulca kalçasına doğru kaldırıyordu.

O zaman Schwartz bütün kontrolünü kaybetti. Çılgınca bir öfkeyle kollarını sallayarak,

«Beni yalnız bırak!» diye bağırdı. «Git başımdan. Ben sana ne yaptım? Defol! Defol!» Çatallaşan sesi bir çığlık halini aldı. Peşini bırakmayan ve kafası düşmanlık dolu bu yaratığa karşı duyduğu nefret ve korku yüzünden alnı kırış kırış olmuştu. Duyguları taşarak Kafa Dokunuşuna doğru aktılar. Bu yapışkan şeyden, onun pis etkisinden kurtulmaya çalışıyorlardı...

Ve Kafa Dokunuşu aniden kayboldu. Birdenbire, tümüyle... Schwartz bir an müthiş bir can acısını hissetti. Kendi vücudunda değildi bu. Natter'inkindeydi. Sonra bu da sona erdi. Kafa Dokunuşu yoktu artık. Ölmüş bir insanın yumruğu gibi gevşeyip açılmıştı sanki.

Yere yığılmış olan Natter asfalt yolda iri bir leke gibi duruyordu. Schwartz usul usul ona doğru ilerledi. Natter, ufak tefek bir adam olduğu

için onu kolaylıkla sırtüstü çevirebildi. Natter'in yüzündeki acı ifadesi sanki kemiklerine kadar işlemişti. O çizgiler hâlâ duruyor., adamın çehresinin hatları gevşemiyordu. Schwartz elini Natter'in göğsüne koydu. Ama düşmanının kalbi atmıyordu artık.

Schwartz dehşetle sarsılarak doğruldu.

Bir insanı öldürmüştü.

Sonra müthiş bir şaşkınlık duydu...

Natter'i ona hiç dokunmadan öldürmüştü. Ona karşı nefret duyarak, onun Kafa Dokunuşuna saldırarak öldürmüştü adamı.

Acaba başka ne güçlerim var, diye düşündü.

Schwartz çabucak kararını verdi. Natter'in ceplerini araştırdı ve para buldu. İyi. Bu paradan yararlanabilirim. Cesedi yolun dışına doğru sürükleyerek, yüksek otların arasına gizledi.

Sonra yola çıktı ve iki saat yürüdü. Başka hiçbir Kafa Dokunuşu da onu rahatsız etmedi.

Schwartz o gece kırda uyudu. Ertesi sabah iki saat daha yürüdükten sonra Chica'nın dış mahallelerine erişti.

Schwartz için Chica yalnızca bir köydü. Hatırladığı Chicago'ya oranla burası hiç de kalabalık ve hareketli bir yer değildi. Buna karşın Kafa Dokunuşları yine de çok sayılırdı. Bunlar Schwartz'ı hem şaşırttı, hem de aklını karıştırdı.

Ne çoktu bu Kafa Dokunuşları! Bazıları yaygındı ve sanki sürükleniyorlcrdı. Bazıları yoğun ve belirgindi. Yanından geçen yayaların bir kısmının kafalarında küçücük patlamalar oluyordu. Bir kısmının kafalarıysa bomboştu. Galiba yalnızca sabah kahvaltıda yediklerini düşünüyorlardı.

Schwartz önce her geçen Dokunuş yüzünden irkilip döndü. Her birini özel bir dokunuş olarak alıyordu. Ama bir saat içerisinde bütün bu Dokunuşlara aldırmamayı öğrendi.

Artık adamların ağızları oynamasa bile sözcükleri duyuyordu Schwartz. Bu yeni bir şeydi, bu yüzden Schwartz etrafı dinlemeye başladı. Bunlar hafif, acayip, birbirine bağlı olmayan, sanki rüzgârın savurduğu sözcüklerdi... Uzaklardan geliyormuş gibiydiler... İçlerinde yaşayan, sürünen duygular ve tanımlanamayacak başka gizli şeyler vardı. Bu yüzden bütün dünya sadece Schwartz'ın görebildiği, çalkanan, çırpınan yaşamdan oluşan bir sahneydi.

Schwartz yolda yürürken binaların içlerini görebildiğini farketti. Kafasını, sanki bu bir kayışa bağlı bir yaratıkmış gibi binaların içerisine sokuyordu. Gözle görülmeyen köşelere giren ve insanların gizli düşüncelerinin iskeletlerini getiren bir yaratık gibi.

Schwartz, taştan yapılmış dev bir binanın önünde durarak düşündü. Onlar (kimlerse) kendisini yakalamak istiyorlardı. Peşindeki adamı öldürmüştü. Ama her halde başkaları da vardı. Peşindeki adamın çağırmak istediği kimseler. Eirkaç gün hiç harekete geçmemesi daha dcğru

olacaktı. Bunu nasıl başarabilirdi? Bir işe girerek mi?

Önünde durduğu binanın içerisini araştırdı. Uzakta bir yerde bir Kafa Dokunuşu vardı. Bu Schwarz için bir iş olabilirdi. Tekstil işçileri arıyorlardı. Ve Schwartz eskiden terziydi.

Binaya girdi ama kimse onunla ilgilenmedi. Schwartz birinin omzuna dokundu. «Lütfen...

İş için nereye baş vuracağım?»

«Şu kapıdan gir.» Schwartz'a erişen Kafa Dokunuşu öfke ve kuşku doluydu.

Schwartz kapıdan içeri girdi. Sıska, sivri çeneli bir adam onu soru yağmuruna tuttu. Bir taraftan da 'Sınıflandırma Makinesi'nin tuşlarına basarak yanıtları kaydediyordu.

Schwartz gerçekleri de, yalanları da aynı , beceriksizlikle kekeleyerek söyledi

Personel memuru onunla pek ilgilenmiyordu. Soruları arka arkaya tekrarlıyordu. «Yaşın? Elli iki mi? Hım... Sağlığın?.. Evli misin?...

İş tecrüben?... Tekstil alanında çalıştın mı?... Hangi türlerle?... Termoplastik? Eiastomerik?...

Ne demek ‘hepsiyle de çalıştım sanırım’?... En son kimin yanında çalıştın?... Adı?... Harfleri tek tek söyle... Sen Chica’lı değilsin sanırım... Belgelerin nerede?... Bir şey yapılmasını istiyorsan onları getirmelisin... Kayıt numaran nedir?»

Schwartz usul usul gerilemeye başlamıştı. Buraya girerken böyle şeyler olacağını düşünememişti. Karşısındaki adamın Kafa Dokunuşu da değişmeye değişmeye başlamıştı. İyice şüphe doluydu bu. Artık sadece bir tek şeyle ilgileniyordu. Ve tedbirliydi de. Üstte pek ince bir dostluk ve uysaklık tabakası vardı. Ve bu, alttaki tehlikeli düşmanlığı kolaylıkla gizleyemiyordu.

Schwartz sıkılarak, «Bu iş için uygun değilim sanırım,» dedi.

«Hayır, hayır, gitme.» Adam eliyle Schwartz’a yaklaşmasını işaret etti. «Sana göre bir işimiz var. Dur da dosyalara bir bakayım.»

Gülümsüyordu ama Kafa Dokunuşu daha berraklaşmıştı. Düşmanlığı giderek artıyordu.

Memur birdenbire masasındaki bir düğmeye bastı.»

Paniğe kapılan Schwartz kapıya doğru koştu.

Memur masasının arkasından fırladı. «Yakalayın onu!»

Schwartz, adamın Kafa Dokunuşuna şiddetle vurdu. Kendi kafasıyla vahşice saldırdı. Adamın arkasında inlediğini duydu. Çabucak omzunun üzerinden bir göz attı. Personel memuru yere oturmuştu. Yüz hatları çarpılmış, ellerini şakaklarına bastırmıştı. Başka bir adam onun üzerine eğilmişti, ama memurun işaretiyle Schwartz'a doğru döndü.

Doğaldır ki Schwartz beklemedi. Sokağa fırladığı sırada, herhalde çoktan alarm vermişlerdir, diye düşünüyordu. Tarifimi herkese açıkladılar. Ve o Personel Memuru beni tanıdı.

Schwartz, sokaklarda körcesine koşuyor,, sağa sola sapıyordu. Bu da gitgide daha fazla dikkati çekmeye başlamıştı. Sokaklar kalabalıklaşıyordu. Etraf şüphe doluydu. Koştuğu için kuşku uyandırıyordu. Kılığı üzerine iyi oturmadığı ve buruşuk olduğu için de...

Kafa Dokunuşlarının çokluğu, korku ve çaresizliğin neden olduğu şaşkınlık yüzünden artık gerçek düşmanlarını ayırd edemiyordu Schwartz. O yalnızca şüphe değil, kesinlik de taşıyan Kafa Dokunuşlarını. İşte bu yüzden nöronik kamçının yaklaştığını bile farketmedi.

Sadece o müthiş acıyı duydu. Bu bir kamçı gibi indi ve ağır bir kaya gibi onu ezdi. Schwartz birkaç saniye acıdan oluşan girdabın derinliklerine doğru kaydı. Sonra kendisini kaybetti.

ON ÜÇ

Washeen'deki Kadimler Koleji pek ciddi havalı bir yerdi. Her şeye sadelik eğemendi.

Alandaki ağaçların arasında dolaşan, akşam gezintisine çıkmış grup grup öğrenciler de gerçekten ciddiydiler. Bu alanda Kadimlerden başka hiç kimse dolaşamazdı. Bazan, yeşil cüppeli bir Kıdemli Kadim çim alandan geçiyor ve saygılı selamlara nezaketle karşılık veriyordu.

Ve binde bir Yüksek Bakan da gözüküyordu.

Ama şimdiki gibi yarı koşarak, ter içinde değil. Yüksek Bakan saygıyla kaldırılan ellerin, kendisini izleyen meraklı bakışların, hafifçe kaldırılan kaşların farkında değildi.

Yüksek Bakan, özel kapıdan Yönetim Binasına daldı. Rampadan koşarak aşağıya inerken ayak sesleri etrafta yankılanıyordu. Aşağıdaki bir kapıyı yumrukladı, kapı içerideki birinin ayağıyla bir yere basması üzerine açıldı. Ve Yüksek Bakan içeri girdi.

Küçük, sade masasının başında oturan Sekreter kafasını kaldırıp bakmadı bile. Alan korunmalı, küçücük bir televizörün üzerine eğilmiş, söylenenleri dikkatle dinliyor,

bakışlarıyla önündeki resmi görünüşlü raporlar yığınını tarıyordu.

Yüksek Bakan masaya hızla vurdu. «Ne var? Ne oldu?»

Sekreter soğuk bir tavırla ona bir göz attı. Sonra televizörü yana itti. «Selam, Ekselans.»

Yüksek Bakan sabırsızca, «Selamı sabahı bırak şimdi,» diye söylendi. «Ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

«Tek cümleyle: 'Adamımız kaçtı.'»

«Yani Shekt'in Sinapsis Makinesiyle tedavi ettiği adamı... O Dışarılıklıyı mı kasdediyorsun? O casusu? Chica dışındaki o çiftlikte...»

Sekreter kayıtsızca, «Evet, onu,» diye sözünü kesmeseydi kimbilir Yüksek Bakan Schwartz'ı daha başka ne biçimlerde tanımlayacaktı.

«Bu neden bana haber verilmedi? Niçin hiçbir şey bana haber verilmiyor?»

«Hemen harekete geçilmesi gerekiyordu. Ve siz meşguldünüz. O yüzden, ben elimden geldiği kadar sizin yerinizi almaya çalıştım.»

«Ah, evet, bensiz harekete geçmek istediğin zaman randevularıma özel bir saygı gösterirsin. Artık buna katlanacak değilim. Beni aşmana, başka yollara saptırmana izin vermeyeceğim. Ben...»

Sekreter, normal bir sesle, «Gecikiyoruz,» dedi.

Bağırmaya başlamış olan Yüksek Bakan da birdenbire durakladı. Öksürdü. Bir an bağırmasını sürdürmeyi düşündü. Sonunda uysal bir tavırla, «Ayrıntılar nedir, Balkis?» diye sordu.

«Hemen hemen hiçbir ayrıntıyı öğrenemedik. İki ay sabırla bekledik. O sürede de hiçbir şey öğrenemedik. Sonra bu Schwartz denilen adam çiftlikten ayrıldı. Tabii bir ajanımız peşine takıldı. Sonra Schwartz'ın izini kaybettik.»

«Nasıl?»

«Bundan pek emin değiliz. Bir sorun daha var. Ajanımız Natter dün gece merkezle bağlantı kurmadı. Oysa bunu değişik saatlerde üç kez yapması gerekiyordu. Natter'le bağlantıda olan ajanlar Chica'ya doğru gelen yolda onu aramaya çıktılar. Ve Natter'i şafak zamanı buldular. Yolun yanındaki bir hendekte yatıyordu. Ve ölmüştü.»

Yüksek Bakan bembeyaz kesildi. «Natter'i o Dışarılıklı mı öldürmüş?»

«Herhalde. Yine de bu konuda da kesin bir şey söylememiz imkânsız. Natter'in vücudunda hiçbir yara izi yoktu. Hiçbir şey bulunamadı.

Sadece yüzünde müthiş bir acı ifadesi vardı. Tabii otopsi yapılacak. Belki de Natter olmayacak bir anda kalp krizinden öldü.»

«Bu insanılmayacak bir raslantı olurdu.»

Sekreter sakin sakin, «Ben de öyle düşünüyorum,» dedi. «Ama Schwartz, Natter'i öldürdüyse, ondan sonraki davranışları iyice anlaşılmaz oluyor. Daha önceki analiz sonucu

Schwartz'ın Shekt'i görmek için Chica'ya gideceğini anlamıştık. Natter de, Maren çiftliğiyle China arasındaki yolda ölü bulundu. Bu nedenle üç saat önce Chica'da alarma geçtik ve adamı yakaladık.»

Yüksek Bakan hayretle, «Schwartz'ı mı?» dedi.

«Evet.»

«O halde neden bunu bana hemen söylemedin?»

Balkis omzunu silkti. «Yapılması gereken daha önemli işler var. Ekselans. Schwartz'ı ele geçirdiğimizi söyledim. Onu çabucak ve çek da kolay yakaladık. İşte bu gerçek, Natter'in ölümüne hiç uymuyor bence. Schwartz, Natter'i farkederek onu öldürecek kadar zeki. Ertesi sabah Chica'ya gelerek kılık değiştirmeden bir fabrikaya girecek ve iş isteyecek kadar da aptal. Bu ikisi birbirine uymuyor.»

«Adam böyle mi yapmış?»

«Evet, öyle yapmış ya... Bu yüzden ortaya iki olasılık çıkıyor. Bir: Schwartz gerekli bütün bilgiyi Shekt ya da Arvardan'a verdi bile. Ondan sonra da dikkatimizi başka yöne çekmek için bilerek yakalandı. İki: Ya da bu işe başka ajanlar da karıştı. Şimdi Schwartz bugüne kadar farketmediğimiz bu ajanları korumaya çalışıyor. Hangisi olursa olsun, gereğinden fazla güvenli davranmamalıyız.»

Yüksek Bakan gereksiz bir tavırla, «Bilmem ki...» diye içini çekti. Biçimli yüzünün düzgün çizgileri kaygıyla çarpılmıştı. «Bu iş benim için fazla derin.»

Balkis onu aşağı görürcesine gülümsemekten kaçınmadı. «Dört saat sonra Profeör Be! Arvardan'la randevunuz var.»

«Öyle mi? Neden? Ona ne diyeceğim? Arvardan'ı görmek istemiyorum.»

«Sinirlenmeyin. Arvardan'ı görmeniz şart, Ekselans. Adamın o hayali kazılara başlayacağı gün yaklaşıyor. Bunun için de oyunu sonuna

kadar sürdürecek ve sizden Yasak Bölgeleri inceleyebilmek için izin isteyecek. Ennius, onun böyle yapacağını haber vererek bizi uyardı. Her halde Ennius da bu komediyi en ince ayrıntısına kadar biliyor. Arvardan'ın bu konudaki öykülerine aynı biçimde karşılık vermelisiniz. O rol yapıyor ya, siz de yapmalısınız.»

Yüksek Bakan başını eğdi. «Bir denerim.»

Bel Arvardan, randevuya zamanından önce geldi ve böylece etrafı inceleme fırsatı buldu. Galaksinin bütün mimari şaheserlerini çok iyi bilen bir insan için Kadimler Koleji pek eski biçimde yapılmış, çelik iskeletli kasvetli bir granit yığınından farksızdı. Bir Arkeolog için bu sıkıntılı ve hemen hemen vahşice bir sadeliği olan yer Kadimlerin sürdüğü yine o sıkıntılı ve vahşice bir sadeliği olan yaşama pek uygundu. Akademinin belirgin ilkelliği bu insanların gözlerini geçmişin çok derinlerine dikmiş olduklarını gösteriyordu.

Arvardan'ın düşünceleri tekrar değişti. Arzın batı kıtalarında yaptığı iki aylık gezi pek de hoş geçmemişti. Chica'daki o ilk gün her şeyi mahvetmişti. Genç adam durmadan o ilk günü düşünmüştü. Pela, kaba, geveze, nankör, sıradan bir Arzlı kızdı. Arvardan'ın kendisini suçlu hissetmesi için bir neden var mıydı? Ama yine de...

Arvardan, Pola'nın onun Dışarılıklı olduğunu öğrendiği zaman şok geçirmesini bir dereceye kadar haklı buluyordu. Arvardan da kıza hakaret eden ve sonunda zalimliği yüzünden kolunu kırdığı İmparatorluk görevlisi gibi Dışarılıklıydı, Arvardan Pola'nın Dışarlıkların elinden neler çektiğini bilemezdi. Sonra Pola, birdenbire onun da İmparatorluktan olduğunu öğrenmişti. Arvardan da gerçeği, darbeyi hiç yumuşatmadan açıklamıştı.

Arvardan, biraz daha sabırlı olsaydım... diye düşünüyordu. Neden Pola'dan öyle zalimce bir tavırla ayrıldım? Onun soyadını bile hatırlamıyorum... Pola Bilmem ne. Acayip! Aslında belleğim bu kadar kötü değildir. Yoksa

bilinçaltını bana onu unutturmak için özellikle mi böyle yapıyor?

Evet, doğrusu bu. Unutmak! Zaten hatırlânacak ne var ki? Bir Arzlı kız. Sıradan bir Arzlı kız.

O, bir hastahanede hemşire... O hastaneyi bulabilsem... Pola'dan ayrıldığım zaman hastane karanlıkta sadece bir gölge gibi gözüküyordu. Ama o lokantanın yakınlarındaydı sanırım.

Arvardan bu düşünceyi kafasından öfkeyle kovdu. Çıldırdım mı ben? Onu bulursam elime ne geçer? Pola Arzlı bir kız. Güzel, tatlı, büyü...

Yüksek Bakan içeri giriyordu. Arvardan buna sevindi. Böylece Chica'daki o günü hatırlamaktan kurtulacaktı. Ama genç adam için için anıların yine kafasına üşüşeceklerini biliyordu. O düşünceler kendisine rahat vermiyorlardı.

Yüksek Bakana gelince... Arkasına yepyeni, tiril tiril bir cüppe giymişti. Yüzünde ne telaş ne de kuşku vardı. Sanki bu çehre terlemeye bile yabancıydı.

Yüksek Bakanla Arkeolog gerçekten dostça konuştular. Arvardan, İmparatorluğun, ileri gelenlerinden bazılarının Arzlıiara en iyi dileklerini yolladıklarından özellikle söz etti. Yüksek Bakan da İmparatorluk Hükümetinin uygarlık ve cömertliğinin bütün Arzda büyük bir memnunluk uyandırdığını aynı dikkatle açıkladı.

Arvardan, Arkeolojinin İmparatorluk bakımından önemi üzerinde durdu. Bu ilmin Galaksideki insanların hangi gezegende yaşarlarsa yaşasınlar kardeş oldukları gibi önemli bir sonuca katkıda bulunduğunu açıkladı. Yüksek Bakan nezaketle bu görüşe katıldığını, zaten Arzın uzun bir süreden beri buna inandığını söyledi. «Galaksinin geri kalan bölümünün bu teoriyi gerçek haline sokacağı günün yakın olduğunu umarım,» dedi.

Bu sözleri duyan Arvardan hafifçe gülümsedi. «İşte ben de bu maksatla size başvuruyorum, Ekselans. Arzlılarla komşusu olan İmparatorluk Dominyonlarındaki insanların arasındaki farkın temel nedeni daha çek düşünce

tarzlarının değişik olması sanırım. Ancak, Arzlıların ırk bakımından Galaksinin diğer vatandaşlarından farklı olmadıkları kanıtlandığı takdirde sürtüşmelerin çoğu ortadan kalkar.»

«Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?»

«Bunu bir iki kelimeyle açıklamak zor, Ekselans. Bildiğiniz gibi şimdi iki Arkeoloji akımı var. Karışma Teorisi ve Yayılma teorisi.»

«Bu konuda meslekten olmayan her insan kadar bilgim var.»

«Güzel. 'Karışma teorisi' şöyle anlatılabilir: Çeşitli insan türleri ayrı ayrı dünyalarda ortaya çıktılar. Daha başlangıçta, pek de belgelenmemiş o ilkel yıldız yolculukları sırasında birbirleriyle evlendiler. Bütün insanların birbirlerine çok benzemelerini açıklayabilmek için böyle bir kavram gerekli.»

Yüksek Bakan alayla, «Evet,» diye mırıldandı, «Ve böyle bir teorinin

desteklenebilmesi için birkaç yüz hatta bin tür insana benzer yaratığın ortaya çıktığının da kabul edilmesi gerekiyor. Bu yaratıkların birbirleriyle evlenebilmeleri için kimya ve biyoloji bakımından birbirlerine çek yakın olmaları da şart.»

Arvardan memnun bir tavırla, «Doğru,» dedi. «Teorinin en zayıf noktasına parmağınızı bastınız. Ama Arkeologların çoğu buna aldırmıyr ve Karışma Terisini heyecanla savunuyorlar. Tabii o zaman ortaya başka bir olasılık daha çıkıyor. Galaksinin ıssız bölgelerinde oluşan insan türlerinin diğerlerine karışmadığı, onlarla evlenmediği...»

Yüksek Bakan onun sözünü kesti. «Arzı kasdediyorsunuz değil mi?»

«Arz, bir örnek sayılıyor. Diğer taraftan Yayılma Teorisi...»

«Hepimizin bir tek gezegende ortaya çıkan insanların torunu olduğumuzu kabul ediyor.»

«Evet, öyle.»

Yüksek Bakan, «Halkım, insanların iik kez Arzda oluştuklarına inanıyor,» dedi. «Bunun nedeni kendi tarihimizde açıklanan bazı kanıtlar ve Dışarlıklılara gösterilemeyecek kutsal yazılar.»

«Ben de buna inanıyorum. Bunun doğru olduğunu bütün Galaksiye kanıtlamak için bana yardım etmenizi istiyorum.»

«Çok iyimsersiniz. Bunu nasıl yapacaksınız?»

«Ekselans dünyanızın birçok bölgesinde ilkel eşya ve mimarı kalıntılar bulunduğuna inanıyorum. Ne yazık ki şimdi bunları radyoaktivite örtüyor. Eşyalardaki radyoaktif çürümenin yardımıyla bunların yaşı saptanabilir ve...»

Ama Yüksek Bakan başını sallamaya başlamıştı. «Bu imkânsız.»

Arvardan büyük bir hayretle kaşlarını çattı. «Neden?»

Yüksek Bakan uysal ama mantıklı bir tavırla, «Bir kere... bu çalışmayla ne başarabileceğinizi sanıyorsunuz? İddianızı kanıtlasanız ve diğer dünyalara kabul ettirseniz bile ne olur? Hepinizin milyar yıl önce Arzıı olmanız neyi değiştirir? Sonuçta milyar yıl önce hepimiz de maymunduk. Ama bugünkü maymunları akrabamız saymıyoruz.»

«Yapmayın, Ekselans. Bu mantığa uymayan bir benzetme.»

«Hiç de değil, efendim. Arzlılar uzun bir süreden beri diğer insanlardan ayrı yaşıyorlar. Belki de diğer yıldızlara göç eden akrabalarından daha başka biçimde geliştiler. Özellikle radyoakt-ivitenin etkisiyle. Bu yüzden artık Arzlılar tamamiyle ayrı bir ırk sayılamazlar mı? Bu mantıklıca bir düşünce değil mi?»

Arvardan alt dudağını ısırarak istemeye istemeye yanıt verdi. «Düşmanlarınızın adına iyi tartışıyorsunuz.»

«Çünkü ben kendi kendime, 'Düşmanlarım bu durumda ne derler?' diye soruyorum. İşte bu yüzden bir şey başaramayacaksınız, efendim. Belki de yalnızca bize duyulan nefreti büsbütün arttıracaksınız.»

Arvardan, «Ama bilginin artması, bilimin iieriemesi...» diyecek oldu.

Yüksek Bakan ağır ağır başını salladı. «Bilimin gelişmesine, bilginin artmasına engel olacağım için gerçekten özgünüm. Şu anda İmparatorluk vatandaşı iki centilmen gibi konuşuyoruz. Bu, yalnızca benim elimde olsaydı size memnunlukla yardım ederdim. Ama halkım inatçı ve katı insanlardır. Onlar yüzyıllar boyunca içlerine kapandılar. Bunun nedeni... Öhhö... Galaksinin esef edilecek tavrıydı. Halkımın bazı tabuları, bazı kökleşmiş Gelenekleri var. Onlara ben bile karşı gelemem.»

«Ve radyoaktif bölgeler...»

«En önemli tabulardandır. Size izin versem bile bu yalnızca ayaklanmalara ve kargaşalıklara

neden olur. Bu durumda yalnız sizin ve meslekdaşlarınızın hayatları tehlikeye girmekle kalmaz, eninde sonunda İmparatorluk Arzı disipline sokmaya da kalkışır. İstediğinize izin verdiğim takdirde hem mevkiime, hem de halkımın bana olan güvenine ihanet etmiş olurum.»

«Ama ben akıl sınırı içindeki bütün önlemleri almaya hazırım. Benimle birlikte gözlemciler göndermek isterseniz... Tabii vardığım sonuçları yayınlamadan önce sizden izin de alırım.»

Yüksek Bakan, «Beni neredeyse razı edeceksiniz,» dedi. «Sizinki çok ilginç bir proje. Ama gücümü fazla abartıyorsunuz. Halkı hesaba katmasam bile ben mutlak bir gücü olan bir hükümdar değilim. Hatta gücüm son derecede kısıtlı. Ve kesin karar verilmeden önce her plan ve projenin Kadimler Cemiyetine sunulması gerekiyor.»

Arvardan başını salladı. «Çok yazık... İmparatorluk Valisi güçlüklerle' karşılaşacağımı söyleyerek beni uyarmıştı. Ama ben yine de...

Kadimlerle ne zaman toplantı yapacaksınız. Ekselans?»

«Kadimler Cemiyeti Yönetim Kurulu üç gün sonra toplanacak. Ama benim gündemi değiştirecek gücüm yok. Teklifiniz bundan birkaç gün sonra ele alınacak. Bir hafta sonra diyelim.»

Arvardan dalgın dalgın başını salladı. «Öyleyse, bekleyeceğim... Aklıma gelmişken. Ekselans...»

«Evet?»

«Dünyanızda tanışmayı istediğim bir bilim adamı var. Chica'lı Dr. Shekt adında biri. Ben Chica'ya gittim ama fazla bir şey yapamadan kentten ayrıldım. Şimdi bu ihmaiimi telafi etmek istiyorum. Herhalde Dr. Shekt'in işi başından aşkındır. Acaba bana bir tavsiye mektubu vermek zahmetine katlanır mıydınız?»

Yüksek Bakan gözle görülecek bir biçimde irkilmiş, vücudu kaskatı kesilmişti. Çok uzun bir

süre bir şey söylemedi. Sonra, «Dr. Shekt'i neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?» dedi.

«Elbette. Onun geliştirdiği aygıtla ilgili bir yazı okudum. Dr. Shekt buna 'Sinapsis Makinesi' adını vermiş sanırım. Bu aygıt beynin sinir kimyasıyla ilgili. Benim başka bir projem bakımından ilginç olabilir. Ben insanları ensefalografik gruplara ayırmaya çalışıyorum. Yani beyin dalgalarına göre.»

«Hım... O makineden söz edildiğini duydum sanırım. Yanılmıyorsam aygıt başarılı olamamış.»

«Evet, olabilir. Ama Dr. Shekt bu bilim dalında uzman. Bana çok yardımı dokunabilir.»

«Anlıyorum. O halde sizin için hemen bir tanıtma mektubu hazırlatacağım. Tabii ona Yasak Bölgelerle ilgili planlarınızdan söz etmemelisiniz.»

«Tabii etmeyeceğim. Ekselans.» Arvardan ayağa kalktı. «Nezaketiniz ve anlayışınız için

teşekkür ederim. Kadimlerin projem konusunda anlayışla davranacaklarını da umarım.»

Arvardan çıktıktan sonra Sekreter içeri girdi. Her zamanki gibi dudaklarını germiş, soğuk ve vahşi bir tavırla gülümsüyordu. «Çok güzel... İşi iyi idare ettiniz. Ekselans.»

Yüksek Bakan onu ciddi bir tavırla süzdü. «Shekt'le ilgili sözleri ne anlama geliyor?»

«Buna şaştınız mı? Hiç şaşmayın. Her şey tam istediğimiz gibi gelişiyor. Farkındaysanız, isteğini red ettiğiniz zaman hiç de telaşlanmadı. Bir bilimadamı çok istediği bir şey elinden alınıverdiği zaman böyle mi tepki gösterirdi? Aslında onun tepkisi rol oynayan ve bu sona erdiği için rahatlayan bir insanınkine benzemiyor muydu?

«Ve işte yine acayip bir rastldntıyla karşı karşıyayız. Schwartz çiftlikten kaçıyor ve Chica'ya gidiyor. Hemen ertesi günü Arvardan

buraya geliyor. Arkeoloji kazılarıyla ilgili sudan sözlerden sonra kayıtsızca Chica'ya giderek Shekt'i göreceğini söylüyor.»

«Ama bundan neden söz etti, Balkis? Aslında bu tehlikeli ve budalaca bir şey.»

«Çünkü siz dosdoğru bir insansınız. Ama şimdi kendinizi Arvardan'ın yerine koyun. O hiçbir şeyden şüphelenmediğimizi sanıyor. Böyle bir durumda başarıyı sağlayacak olan tek şey cürettir. Shekt'i görmeye gidecek. İyi. Bundan açık açık söz ediyor. Hatta sizden bir tanıtma mektubu bile istiyor. Niyetinin dürüstçe ve safça olduğunu açıklamak için bundan daha iyi bir kanıt olabilir mi? Böylece bir başka noktaya geliyoruz. Belki Schwartz göz hapsinde olduğunu anlamıştı. Natter'i de belki bu yüzden o öldürdü. Ama **adam diğerlerini uyaracak zaman bulamadı.** Yoksa Arvardan böyle bir komedi oynamaya kalkışamazdı.» Seketer bu örümcek ağını örerken gözlerin yarı kapamıştı. «Schwartz'ın gözükmemesi yüzünden ne kadar süre sonra kuşkulanmaya başlayacaklar bunu bilemeyiz.

Ama Arvardan'ın Shekt'le buluşmasına izin vermeliyiz. Böylece onları bir arada yakalarız. O zaman inkar edecekleri şeyler de azalmış olur.»

Yüksek Bakan sordu. «Ne kadar zamanımız var?»

Balkis düşünceli bir tavırla başını kaldırdı. «Program kesin değil. Shekt'in vatan haini olduğunu öğrendiğimizden beri çalışmalar üç vardiya halinde sürdürülüyor. Her şey güzelce ilerliyor. Artık yalnızca gereken yörüngelerin matematikle hesaplanmasını bekliyoruz. Bu konudaki gecikmeye de kompüterlerimizin yetersizliği neden oluyor. Belki de birkaç gün sonra harekete geçeriz.»

«Birkaç gün sonra mı?» Yüksek Bakanın sesinde hem zafer ve hem de dehşet vardı.

Sekreter tekrarladı. «Birkaç gün sonra. Şunu da unutmayın... Biz harekete geçmeden iki saniye önce atılacak bir atom bombası bile bizi durdurmaya yeter. Saldırıdan sonraki bir ile altı aylık

süre içerisinde bile bize misilleme yapabilirler. Onun için henüz güvende değiliz.»

Birkaç gün! Ondan sonra Galaksi tarihindeki en inanılmayacak tek taraflı savaş başlayacaktı. Ve Arz, bütün Galaksiye saldıracaktı.

Yüksek Bakanın elleri titremeye başladı.

Arvardan yine stratosfer uçağına binmişti. Kafasından öfkeyle şiddetli düşünceler geçiyordu. Yüksek Bakanla psikopat uyrukları radyoaktif bölgelerin resmi bir biçimde incelenmesine hiçbir zaman izin vermeyecekler. Ama ben böyle olacağını biliyordum. Ancak buna da aldırdığım yok. Kazı yapmayı çok isteseydim daha başarılı bir biçimde tartışırdım.

Galaksi adına! Artık o bölgelere gizlice gireceğim. Gemimi silahla donatacağım ve gerektiği taktirde savaşacağım. Hatta savaşmak daha hoşuma gidecek.

Ahmaklar! Kendilerini ne sanıyorlar? Evet, evet, biliyorum... Onlar ilk insanlar olduklarına inanıyorlar. İnsanlığın ortaya çıktığı ilk gezegenin sakinleri olduklarına...

İşin kötüsü bu Arzlıların haklı olduklarını da biliyorum. Neyse...

Arvardan uçağın havalandığını hissetti. Yumuşak koltuğunda arkasına yaslanırken kendi kendine, bir saate kalmadan Chica'da olaca•ğım, dedi. Sonra telaşla ekledi. Chica'yı görmeye meraklı değilim Ama o Sinapsis makinesi önemli olabilir. Arza geldiğime göre bu fırsattan da yararlanmalıyım. Bu gezegenden ayrıldıktan sonra bir daha buraya dönecek de değilim.

Sıçan deliği! Ennius haklı!...

Ama bu Dr. Shekt denilen adam... Arvardan damgalar ve imzalar içindeki resmi tanıtma mektubuna dokundu.

Sonra da birdenbire dimdik doğruldu. Daha doğrusu doğrulmaya çalıştı. Arz hâlâ aşağıya

doğru kayar ve mavi gökyüzü koyu mora dönüşürken kendisini koltuğuna doğru bastıran süredurumla acı acı savaşmaya çalıştı.

Kızın adını hatırlamıştı. Pola **Shekt!**

Bu adı neden unuttum? Arvardan hem öfkelenmiş, hem de biri kendisini aldatmış gibi bir duyguya kapılmıştı. Kafam bana komplo kuruyor. Kızın soyadını ancak iş işten geçtikten sonra açıkladı.

Ama Arvardan için için memnundu yine de.

ON DÖRT

Dr. Shekt'in Sinapsis Makinesini Joseph Schwartz'a uyguladığı günden beri iki ay geçmişti. Fizikçi tamamiyle değişmişti bu sürede. Dış görünüşü bakımından fazla farklı olduğu pek söylenemezdi. Belki biraz daha zayıflamış ve omuzları da büsbütün düşmüştü ama işte o kadar. Değişmiş olan tavırlarıydı. Çok da dalgındı ve korkuyordu. İyice içine kapanmış, en yakın iş

arkadaşlarından bile uzaklaşmıştı. Diğerleriyle konuştuğu zaman bunu pek isteksizce yaptığı da öylesine belli oluyordu ki.

Shekt, ancak Pola'ya açılıyordu. Belki bunun nedeni genç kızın da iki aydan beri çok sessizleşmiş olmasıydı.

Shekt, «Beni gözetliyorlar,..» diyordu. «Bunu hissediyorum. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?... Son ay Enstitüde çalışanların çoğunu değiştirdiler. Buradan gönderdikleri de sevdiğim ve güvenebileceğimi düşündüğüm kimselerdi... Bir dakika bile yalnız kalamıyorum. Yanımda muhakkak biri oluyor. Rapor yazmama bile izin vermiyorlar.»

Pola kâh ona hak veriyor, kâh işi şakaya vurarak geçiştirmeye çalışıyordu. Tekrar tekrar, «Ama sana neden düşman olsunlar?» diye soruyordu. «Schwartz üzerinde deney yaptın ama bu büyük bir suç mu? Zaten suç işlediğini düşünselerdi seni hemen sorguya çekerlerdi.»

Yüzü iyice zayıflamış ve sararmış olan Fizikçi mırıldanıyordu. «Yaşamama izin vermeyecekler. Altmışıncı doğum günüm yaklaşıyor. Yaşamama izin vermeyecekler.»

«Bütün yaptıklarından sonra mı? Saçma!»

«Ben çok şey biliyorum. Pola. Artık bana güvenmiyorlar.»

«Ne hakkında çok şey biliyorsun, baba?»

Bir gece yine bu konuşma tekrarlandı. Shekt kendini o kadar yorgun hissediyordu ki. sırtındaki o ağır yükten kurtulmak istedi. Bu nedenle kızına açıldı. Pola önce babasının söylediklerine inanamadı. Sonra inandı ve donup kaldı.

Pola ertesi gün kentin diğer tarafındaki bir mahalleden Genel iletişim Dalgasıyla İmparatorluk Konağını aradı. Alıcının üzerine bir mendil örterek. Dr. Bel Arvardan'ı istedi.

Ama genç adam orada değildi. Arvardan'ın dokuz bin kilometre ötedeki Conair'de olduğunu

sanıyorlardı. Ama Dr. Arvardan programına pek sadık kalmıyordu. Evet, Arkeolog sonunda Chica'ya dönecekti ama bunu ne zaman yapacağını da bilmiyorlardı. «Lütfen adınızı verir misiniz? Dr. Arvardan'ın nerede olduğunu öğrenmeye çalışırız...»

Pola, bağlantıyı kesti. Sonra da yumuşak yanağını kulübenin camına dayadı. Camın soğukluğu hoşuna gidiyordu. Bakışlarından hayal kırıklığına uğramış olduğu belliydi. Gözleri akmayan yaşlar yüzünden daha parlak duruyordu.

Budalanın biriyim ben! Budala! O bana yardım etti. Ve ben kendisini acı duygularla yanımdan uzaklaştırdım. Küçük bir Arzlı kızın gururunu bir Dışarlıklıya karşı korumak için nöronik kamçıyı ve hatta daha da kötüsünü göze aldı. Ve ben yine de ona çattım.

Pola'nın olayın ertesi günü İmparatorluk Konağına yolladığı yüz kredi iade edilmişti. Ama buna ilişik bir pusula yoktu. Pola, Arvardan'la konuşup ondan özür dilemeyi istemişti. Ama

korkmuştu. İmparatorluk Konağına sadece Dışarlıklılar girebiliyordu Oraya girmeye nasıl kalkabilirdi? İmparatorluk Konağının nasıl bir yer olduğunu bile bilmiyordu. Orasını sadece uzaktan görmüştü.

Ama şimdi... şimdi kalkıp İmparatorluk Valisinin Sarayına bile gidebilirdi...

Bize artık Arvardan yardım edebilir. O bir Arzlıyla eşitmiş gibi konuşan tek Dışarlıklı. Arvardan bana gerçeği açıklayıncaya kadar onun Dışarlıklı olduğunu anlamadım bile. Ne kadar uzun boylu, davranışları ne kadar güvenliydi. Arvardan ne yapılması gerektiğini bilir.

Bu sırrın hemen birine açıklanması gerekiyor. Yoksa Galaksi mahvolacak.

Aslında Dışarlıkların çoğu böyle bir sonu hak ettiler. Ama hepsi de mi? Kadınlar, çocuklar, hastalar ve yaşlılar? İyi ve şefkatliler? Arvardan gibiler? Arzın adını bile duymamış olanlar? Onlar da insan. Böyle korkunç bir intikam Arzın

haklı yakınmalarının çürümüş et ve kandan oluşan bir denizde boğulup gitmesine yol açar.

Sonra bir gün birdenbire Dr. Arvardan kalkıp Enstitüye geldi. Dr. Shekt kızının önerisi üzerine başını sallayarak, «Ona durumu açıklayamam,» dedi.

Pola âdeta vahşice bir heyecanla, «Söylemek zorundasın,» diye bağırdı.

«Burada mı? Bu imkânsız! İkimiz de mahvoluruz.»

«O halde onu görmeyi red et. Gerisini bana bırak.»

Pola'nın kalbi delice bir şarkı tutturmuştu. Tabii bunun nedeni sayısız insanı kurtarma fırsatı çıktığı içindi. Pola, Arvardan'ın gülümseyişini, bembeyaz dişlerini hatırlıyordu, İmparatorun Özel Güçlerinden bir görevliyi sakin sakin kend-isinden özür dilemeye nasıl zorladığını da. Pola her şeye boyun eğmeye razıyken bunu sağlamıştı Arvardan. Hem de Arzlı bir kız için.

Bel Arvardan her şeyi başarabilirdi.

Arvardan'ın bütün bunlardan haberi yoktu doğal olarak. Shekt'in hareketini olduğu gibi kabul etti. Yani acayip bir sertlik ve kabalık olarak. Bu da zaten Arzda başına gelenlerin hepsine uyuyordu.

Herhangi bir özelliği olmayan büronun bekleme odasında kendisini hiç'de hoş karşılamadıklarını düşünerek sinirlendi. Sözlerini dikkatle seçerek, «Bir bilimadamı olarak Sinapsis makinenizle ilgilenmeseydim,» dedi. «Sizi, kalkıp buraya gelerek rahatsız etmeyi aklımdan bile geçirmezdim, Doktor. Bana birçok Arzlının aksine Galaksililere düşman olmadığınızda söylenmişti.»

Arvardan'ın seçtiği sözlerin yine de uygun olmadığı anlaşılıyordu. Çünkü Dr. Shekt hemen, «Size bu bilgiyi veren kimse,» diye başını salladı, «Yanılmış. Ben yabancılara karşı özel bir dostluk

beslemiyorum. Hoşlandığım ya da hoşlanmadığım şeyler yok. Ben bir Arzııyım...»

Arvardan, dudaklarını birbirine bastırarak yarı döndü.

Fizikçi telaşla fısıldadı. «Anlıyorsunuz, değil mi, Dr. Arvardan? Kabalık ettiğim için üzgünüm ama...»

Arkeolog soğuk soğuk, «Anlıyorum,» dedi. Ama aslında hiçbir şeyi anladığı yoktu. «İyi günler, efendim.»

Dr. Shekt bitkince gülümsedi. «İşlerimin ağırlığı...»

«Benim de çok işim var. Dr. Shekt.» Arvardan kapıya doğru döndü. İçin için bütün Arzlılara sövüp sayıyordu. Farkına varmadan kendi dünyasında pek rahatlıkla söylenilen o sözleri tekrarlamaya başlamıştı. Arzda nezaket, çölde su aramaya benzer. Bir Arzlı sana sadece hiçbir değeri olmayan, kimse tarafından istenmeyen bir şeyi memnunlukla verir.

Arvardan'ın eli ön kapıyı açan foto elektrik ısısını kestiği sırada genç adam birinin hızla yaklaştığını duydu. Bu insan usulca, «Hişş...» dedi. Arvardan'ın eline bir kâğıt sıkıştırdı. Arkeolog hızla döndü ama sadece kırmızılı birinin gözden kaybolduğunu farkedebildi.

Arvardan ancak kiraladığı taşıta bindikten sonra avcuna sıkıştırılan kağıdı açtı.

«Bu akşam saat sekizde Büyük Tiyatroya nasıl gideceğinizi soraıak öğrenin. Peşinize takılmamalarını sağlayın.»

Arvardan öfkeyle kaşlarını çatarak pusulayı beş kez okudu. Sonra da gözleri kağıtta sanki görünmez mürekkeple yazılmış yazıların ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi öylece oturdu. Düşünmeden arkaya baktı. Sokak boştu. Genç adam bu gülünç pusulayı pencereden atmak için elini yarı kaldırdı. Durakladı. Sonra kağıdı yeleğinin cebine tıktı.

Belki o gece Arvardan'ın başka işi olsaydı pusulada önerilen şeyi de yapamayacaktı. Ve o

zaman macera sona erecek ve belki de milyonlarca milyonlarca insan da ölecekti. Ama Arvardan boştu o gece.

Ayrıca Arvardan kendi kendini de bir soru sorup duruyordu. «Acaba bu notu gönderen?...»

Saat sekizde Dr. Arvardan, Büyük Tiyatroya gittikleri anlaşılan yer taşıtlarından oluşan sırada ağır ağır ilerliyordu. Yolu sadece bir kez sormuştu. Konuştuğu yaya ona şüpheyle uzun uzun bakmış sonra da sert sert, «Öbür arabaları izle,» demişti. Bu Arzlıların hiçbir zaman kuşkudan kurtulmadıkları anlaşılıyordu.

Bütün arabaların Tiyatroya gittikleri kesindi. Arvardan binaya eriştiği zaman taşıtların birer birer yer altındaki park yerinin kapısından girerek gözden kaybolduklarını gördü. Sıradan çıkarak ağır ağır Tiyatronun önünden geçti. Ne olduğunu bilmediği bir şeyi bekliyordu.

İnce biri yayalar rampasından koşarak indi ve arabanın kapısına doğru atıldı. Arvardan şaşırarak bir an ona hayretle baktı. Ama bu insan kapıyı çabucak açarak çevik bir hareketle taşıta bindi.

Arvardan, «Afedersiniz,» dedi. «Ama...»

«Hişş...» Yeni gelen kanepede iyice büzülmüştü. «Peşinize takıldılar mı?»

«Takılmaları mı gerekirdi?»

«Alayı bırakın şimdi... Doğru ilerleyin. Size söylediğim zaman saparsınız... Haydi, ne bekliyorsunuz?»

Arvardan bu sesi tanıyordu. Kızın kukuletası kaymış ve kestane rengi saçları ortaya çıkmıştı. Siyah gözleri ona bakıyordu.

Pola usulca, «Haydi, gidelim,» dedi.

İlerlediler. Pola, ondan sonraki on beş dakika hiç konuşmadı. Yalnızca zaman zaman genç adama sapmasını söyledi. Arvardan ise sık sık yan gözle kıza bakıyordu. Sonunda ani bir

memnunlukla, Pola hatırladığımdan da güzel, diye düşündü. İşin garibi artık hiç öfke duymuyordu.

Sonunda durdular. Daha doğrusu Arvardan kızın bir sözüyle taşıtı durdurdu. Fazla kalabalık olmayan bir semtte, bir köşe basındaydılar. Kız etrafa dikkatle baktıktan sonra Arvardan'a işaret etti. Bir bahçe yoluna girdiler ve bir rampadan özel bir garaja indiler.

Kapı arkalarından kapandı. Şimdi tek aydınlık kaynağı'arabadaki ışıktı.

Pola ciddi bir tavırla genç adama bakarak, «Dr. Arvardan,» dedi. «Sizinle özel olarak konuşabilmek için bu yola başvurdum. Üzgünüm. Ama benim için zaten iyi şeyler düşünmediğinizi yani gözünüzden düşmem tehlikesi olmadığını biliyorum.»

Arkeolog beceriksizce bir tavırla, «Böyle düşünmemelisiniz,» diye mırıldandı.

«Hayır, düşünmeliyim! O gece çok kinci, küçük bir insan gibi davrandığımın farkında olduğuma inanmalısınız. Sizden özür dilemek için uygun kelimeleri bulamıyorum...»

«Lütfen özür dilemeyin» Arvardan bakışlarını kızdan kaçırdı. «Ben de o gece biraz daha diplomatça davranabilirdim.»

«Şey...» Fazla heyecanlı olan Pola susarak biraz olsun kendisini toplamaya çalıştı. «Ama sizi onun için buraya getirmedim. İyi ve soylu bir insan gibi davranan ilk Dışarılıklı sizsiniz. Ve yardımınıza ihtiyacım var.»

Arvardan sanki buz kesildi bir an. Pola onu sadece bunun için mi çağırmıştı? Soğuk bir sesle, «Ya?» diyerek bu duygusunu açıkladı.

Kız da hemen, «Hayır!» diye bağırdı. «Yardım etmenizi istediğim ben değilim! Bütün Galaksi! Ben kendim için bir şey istemiyorum! Hiçbir şey!»

«Ne var?»

«Önce... bizi izlediklerini sanmıyorum, ama bir ses duyduğunuz takdirde acaba... acaba...» Pola başını eğdi. «Yani., bana sarılır ve yani...»

Arvardan başını sallayarak alayla, «Bu rolü hiç sıkıntı çekmeden oynayabilirim,» dedi. «Bunun için bir ses duymamızı beklememize gerek var mı?»

Pola kızardı. «Lütfen alay etmeyin! Ya da beni yanlış anlamayın. Öyle davrandığımız takdirde asıl maksadımızı gizler ve şüphe uyandırmayız. Onları ancak böyle bir şey inandırabilir.»

Arvardan usulca, «Durum bu kadar ciddi mi?» diye sordu. Merakla Polayı süzüyordu. O kadar genç ve öyle uysal bir görünüşü vardı ki. Genç adama bu haksızlıkmış gibi geldi. O güne kadar her zaman mantığıyla hareket etmişti. Bununla da gururlanıyordu. Güçlü duyguları olan bir erkekti. Ama onlarla her zaman savaşmış ve hislerini yenmişti. Şimdiyse bir kız çaresiz bir

tavır takındığı için onu korumayı istiyordu. Mantıksızca bir istekti bu.

Pola, «Evet, durum **bu kadar** ciddi,» dedi. «Size bir şey söyleyeceğim. Başlangıçta bana inanmayacağınızı biliyorum. Ama lütfen inanmaya çalışın. Özellikle benim doğruyu söylediğime inanın. Daha da önemlisi ben size durumu açıkladıktan sonra bizi terketmeyin. Bunları yapmaya çalışır mısınız? Size on beş dakika süre vereceğim. Bu sürenin sonunda bana güvenemeyeceğinize ya da uğraşmaya değmeyeceğime karar verirseniz, arabanızdan inip gideceğim. Böylece bu olay da sona erecek.»

«On beş dakika mı?» Arvardan'ın dudakları hafif bir gülüşle titredi. Arkeolog kol saatini çıkararak önüne koydu. «Pekâlâ!»

Pola kucağına bıraktığı ellerini birbirine kenetledi. Gözlerini arabanın ön camından görülen garajın duvarına dikti.

Arvardan düşünceli bir tavırla onu inceliyordu. Kızın kesin bir ifade vermeye çalıştığı

yumuşak hatlı çenesi, ince ve düzgün burnu, Arzlılara özgü o güzel cilt rengi... Kızın yan gözle kendisine baktığını farketti. Pola hemen bakışlarını kaçırdı.

Arvardan, «Ne var?» dedi.

Kız ona doğru dönerek dişlerini alt dudağına batırdı. «Size bakıyordum.»

«Evet, bunun farkındayım. Ne o? Burnuma kara mı sürülmüş?»

«Hayır.» Kız arabaya bindiğinden beri ilk kez hafifçe güldü.

Arvardan Pola'yla ilgili küçük ayrıntıları gülünç denilecek bir ilgiyle farkediyordu. Başını her sallayışında saçlarının dalgalanıp uçuşmasını örneğin.

Pola, «O... geceden beri merak ediyorum,» dedi. «Dışarılıklıysanız neden o kurşun içirilmiş elbiselerden giymiyorsunuz? Zaten o yüzden sizin Dışarılıklı olduğunu anlamadım. Onlar genellikle patates çuvalına benziyorlar.»

«Ben benzemiyor muyum?»

«Ah, hayır.» Pola'nın sesinde hafif bir heyecan vardı. «Siz... siz eski bir heykele benziyorsunuz. Ama canlı ve sıcaksınız. Özür dilerim.. Yine küstahlık ettim...»

«Yani şimdi benim, 'Bu Arzlı kız haddini bilmiyor,' diye düşündüğümü sanıyorsunuz. Hakkımda böyle düşünmekten vazgeçmelisiniz. Yoksa sizinle dost olamayız... Ben radyoaktiviteyle ilgili o batıl inanca aldıranlardan değilim. Arzın atmosferinin radyoaktivitesini ölçtüm. Hayvanlar üzerinde laboratuar deneyleri de yaptım. Olağan şartlarda radyoaktivitenin bana zarar vermeyeceğinden eminim. Ben buraya geleli iki ay oldu. Kendimi henüz hasta hissetmiyorum. Saçlarım dökülmüyor...» Arvardan saçlarını çekiştirdi. «Midemde spazm yok. Üreme gücümün tehlikeye düştüğünü de sanmıyorum.

Ama bu konuda basit bir önlem aldığımı da itiraf etmeliyim. Ancak kurşun içirilmiş şort pek

belli olmuyor.» Bu son sözleri çok ciddi bir tavırla söylemişti.

Kız tekrar gülümsedi. «Siz biraz kaçıksınız sanırım.»

«Öyle mi? Bunu bana kaç kişinin söylediğini duysaydınız şaşırırdınız. Ama o çok çok zeki ve ünlü Arkeologlar bu gerçeği açıklamak için pek uzun nutuklar çektiler.»

Pola birdenbire, «On beş dakika sona erdi,» dedi. «Beni dinleyecek misiniz?»

«Ne dersiniz?»

«Siz gerçekten kaçıksınız sanırım. Öyle olmasaydı hâlâ burada oturmazdınız. Üstelik o yaptıklarımdan sonra.»

Arvardan usulca, «Yanınızda oturmak için kendimi çok zorladığımı mı sanıyorsunuz?» diye mırıldandı. «Öyle düşünüyorsanız yanılıyorsunuz... Biliyor musunuz, Pola, sizin kadar güzel bir kız hiç görmedim sanırım. Hayır, görmediğimden eminim.»

Pola çabucak başını kaldırdı. Gözleri korku doluydu. «Lütfen böyle konuşmayın. Bana iltifat etmeniz için çabalamıyordum. Bana inanmıyor musunuz?»

«İnanıyorum, Pola. Anlatmak istediğiniz neyse onu bana açıklayın. Size inanacağım ve yardım edeceğim.» Arvardan bu sözlerine kendisi de inanıyordu. O anda İmparatoru tahtından indirmeye bile çalışabilirdi. O zamana kadar hiç aşık olmamıştı. Ve... Genç adam birdenbire durakladı, cşk kelimesini daha önce hiç kullanmamıştı.

Kendi kendine, aşk, dedi. Bir Arzlı kıza aşık olmak mı?

«Babamı gördünüz, Dr. Arvardan.»

«Dr. Shekt babanız mı?... Lütfen beni artık Bel diye çağır. Bu resmiyeti bırakalım. Ben zaten seni Pola diye çağırıyorum.»

«Bunu istiyorsan bir denerim. Herhalde babama çok kızdın.»

«Pek de nazik davranmadı.»

«Davranamazdı. Göz hapsinde o. Aslında daha önceden böyle yapmaya karar verdik. O seninle görüşemeyeceğini söyleyecek, ben de burada konuşmamızı sağlayacaktım. Burası bizim ev... Anlayacağın...» Pola'nın sesi hafifleyerek heyecanlı bir fısıltı halini aldı. «Arz, ayaklanacak.»

Arvardan dayanamayarak güldü. «Yapma! Bütün Arz mı ayaklanacak?»

Pola hemen öfkelendi. «Benimle alay etme! Beni dinleyeceğini, bana inanacağını söyledin. Arz ayaklanacak. Ve durum ciddi. Çünkü Arz bütün İmparatorluğu mahvedebilir.»

«Arz bunu başaracak demek?» Arvardan bir kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. Usulca, «Pola, Galaksi konusunda ne kadar bilgin var?» diye sordu.

«Herkes kadar, öğretmenim. Ama bunun konumuzla ne ilgisi var?»

«Şu ilgisi var, Pola. Galaksi, birkaç milyon ışık yılı küp hacminde. Orada insanların bulunduğu iki yüz milyon gezegen var. Ve yaklaşık milyon kere milyar insan yaşıyor Galakside. Öyle değil mi?»

«Herhalde... Sen öyle söylediğine göre...»

«Gerçekten öyle. Bana inan. Şimdi... Arz bir tek gezegen. Nüfusu yirmi milyon. Ayrıca hiçbir kaynağı da yok. Yani her Arzlıya yaklaşık yirmi beş milyar insan düşüyor. Oran yirmi beş milyara bir... Arz bu durumda Galaksiye nasıl zarar verebilir?»

Pola bir an kuşkuya kapıldı. Ama sonra kendisini topladı. «Bel, bu soruna ben yanıt verememem.» Sesi kesindi. «Ama babam verebilir. Bana önemli ayrıntıları açıklamadı. Bu yüzden hayatımın tehlikeye girebileceğini söyledi. Şimdi benimle gelirsen babam sana her şeyi anlatır. O bana Arzın, kendi dünyamız dışındaki bütün insanları ortadan kaldıracak bir yol bulduğunu açıkladı. Ve haklı sanırım. Bugüne kadar hiç

yanılmadı o.» Heyecandan yanakları kızarmıştı. Arvardan kızın yüzüne dokunmayı öyle istiyordu ki.

Genç adam, daha önce ona dokundum ve dehşete kapıldım mı, diye kendi kendisine sordu. Bana ne oluyor?

Pola, «Saat onu geçti mi?» dedi.

«Evet.»

«O halde babamın şimdi yukarıda olması gerekiyor. Tabii onu tutuklamadılarsa.» Pola etrafına bakınarak hafifçe titredi. «Garajdan doğruca eve girebiliriz. Benimle gelirsen...» Elini kapının tokmağına atmışken donmuş gibi kaldı. Boğuk bir sesle, «Biri geliyor,» diye fısıldadı. «Ah, çabuk...»

Sözlerinin gerisi duyulamadı. Kızın başlangıçtaki sözlerini hatırlamak Arvardan için hiç de zor olmadı. Genç kızı çabucak kendisine çekti. Onun sıcak ve yumuşak vücuduna sıkıca

sarıldı, Pola'nın dudakları titriyordu. Arvardan için bunlar tatlı, sonsuz bir deniz gibiydiler...

Genç adam on saniye kadar ilk ışıkları görmek ya da ayak seslerini duymak için gözlerini sağa sola çevirip durdu. Sonra müthiş bir heyecan seli onu kaparak sürükledi. Etrafta kayan yıldızlar gözlerini kamaştırdı. Kendi kalbinin çarpıntısı yüzünden âdeta sağırlaştı.

Pola, sonunda dudaklarını ondan kaçırdı. Ama Arvardan açık açık onları tekrar aradı ve buldu. Kızı sıkıca göğsüne bastırdı. Pola sanki Arvardan'ın kolları arasında eridi. Artık Pola'nın kalbi de Arvardan'ınkiyle aynı tempoda çarpıyor ve genç adamı sarsıyordu.

İki genç ancak çok uzun bir süre sonra birbirlerinden ayrıldılar. Bir an yanak yanağa öyle durdular.

Arvardan o zamana kadar hiç aşık olmamıştı. Ama artık 'aşk' sözcüğü onu şaşırtmıyordu. Genç adam, e, ne, olmuş diye düşündü. Pola, Arzlı ama

bütün Galakside onun gibi bir kız daha bulunamaz.

Arkeolog mutlu ve dalgın bir tavırla, «Herhalde duyduğun trafik gürültüsüydü,» dedi.

Pola, «Hayır, değildi,» diye fısıldadı. «Ben gürültü filan duymadım.»

Arvardan kızı omuzlarından tutarak hafifçe kendisinden uzaklaştırdı. Ama Pola gözlerini ondan kaçırmadı. «Seni şeytan! Ciddi misin?

Pola'nın gözleri ışıl ışıldı. «Beni öpmeni istedim. Pişman da değilim.»

«Benim pişman olduğumu mu sanıyorsun? Haydi, beni tekrar öp. Bunun bir nedeni de yok. Sadece beni öpmeni istiyorum.»

Yine uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Sonra Pola birdenbire genç adamdan uzaklaşarak saçlarını, elbisesinin yakasını ciddi bir tavırla düzeltti. «Artık eve girmemiz doğru olur. Arabanın ışıklarını söndür. Kalem fenerim var.»

Arvardan, kızın arkasından arabadan indi. Etrafı karanlıklar sarmıştı. Pola kalem fenerin ince ışığında belirsiz bir bölgeye benziyordu.

Kız, «En iyisi elimi tut,» dedi. «Çıkmamız gereken bir merdiven var.»

Arvardan usulca fısıldadı. «Seni seviyorum, Pola.» Bunu pek kolaylıkla söylemiş, bu açıklamayı çok da uygun bulmuştu. Tekrarladı. «Seni seviyorum, Pola.»

Kız, usulca, «Beni tanımıyorsun bile,» dedi.

«Hayır, tanıyorum. Seni doğduğum günden beri tanıyorum. Yemin ederim. Pola, şu iki ay sadece seni düşündüm ve hayaller kurdum. Yemin ederim.»

«Ben Arzlı bir kızım, efendim.»

«O halde ben de Arzlı bir erkek olurum. Bir dene.» Arvardan kızı durdurarak başını usulca eğdi. Sonunda kalem fenerin ışığı Pola'nın kızarmış, göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünü aydınlattı. «Neden ağlıyorsun?»

«Çünkü babam sana bütün bildiklerini açıkladığı zaman Arzlı bir kızı sevemeyeceğini anlayacaksın.»

«Bunu da bir dene.»

ON BEŞ

Arvardan'la Shekt ikinci kattaki camları iyice polarlaştırılarak buzlu hale getirilmiş, arkadaki bir odada konuştular. Pola, alt katta kaldı. Bir koltuğa yerleşmiş olan kız karanlık ve boş sokağı seyrediyordu.

Kamburu çıkmış Shekt'in tavırları on saat öncekinden farklıydı. Fizikçi hâlâ yorgun ve bitkindi. Ama Arvardan'ı ilk gördüğü zamanki o kararsızlığı ve korkusu kaybolmuştu. Bunun yerini hemen hemen çaresizce bir meydan okuma almıştı.

Shekt, kesin bir sesle, «Dr. Arvardan,» dedi. «Bu sabahki davranışlarım için özür dilemek istiyorum. Beni anlayacağınızı umuyordum...»

«Anlıyamadığımı itiraf etmeliyim, efendim Ama galiba artık anlıyorum.»

Shekt, masanın başına geçerek şarap şişesini işaret etti. Arvardan, içki istemediğini belirtmek için elini hafifçe salladı.

«Sizce bir sakıncası yoksa meyva yemek istiyorum... Bu nedir? Şimdiye kadar böyle bir meyva gördüğümü hiç hatırlamıyorum.»

Shekt, «Bu bir tür portakal,» dedi. «Arz dışında başka bir yerde yetiştiğini sanmıyorum. Kabuğu kolaylıkla soyuluyor.» Bir portakal alarak nasıl soyulduğunu gösterdi.

Arvardan meyvayı merakla kokladıktan sonra yumuşak bir dilimi ısırdı. Sonra, «Ah,» diye bağırdı. «Ama bu çok nefis, Dr. Shekt! Arz bu meyvaları ihraç etmeyi denemedi mi?»

Fizikçi haşince, «Kadimler,» diye yanıt verdi. «Dışarısıyla ticaret yapmaktan hoşlanmıyorlar. Uzaydaki komşularımız da bizimle alışveriş

yapmayı istemiyorlar. Bu Arzda karşılaştığımız güçlüklerden sadece bir tanesi.»

Arvardan birdenbire sinirlendi. «Bu çok aptalca bir şey! İnsanların kafalarından geçenleri anladığım zaman umutsuzluğa kapılıyorum. İnsanların zeki yaratıklar olduklarına inanamıyorum!»

Ömrü boyunca böyle şeylerle karşılaşmış olan Shekt hoşgörüyle omzunu silkti. «Korkarım bu hemen hemen çözümlenmesi imkânsız olan o Arz düşmanlığının bir parçası.»

Arkeolog, «Ama bu sorunun hemen hemen çözümlenemeyecek duruma gelmesinin nedeni belli,» diye bağırdı. «Anladığım kadarıyla kimse bu sorunun çözümlenmesini istemiyor! Arzlıların çoğu bu duruma Galaksideki bütün insanlardan hiçbir ayırım yapmadan nefret ederek tepki gösterdiler! Bu hemen hemen bütün Galaksiye yayılmış bir hastalık: nefrete karşı nefret. Arzlılar eşit olmayı, herkesin hoşgörüyle davranmasını

gerçekten istiyorlar mı? Hayır! Çoğu sadece Galaksideki en üstün güç olmayı düşlüyorlar.»

Shekt kederle, «Belki bu sözlerinizin çoğu doğru,» dedi. «Bunu inkar edemem. Ama bütün hikâye de bu kadar değil. Bize fırsat verildiği takdirde Arzdaki yeni kuşak olgunluk çağına eriştiği zaman bu peşin yargılardan kurtulmuş olur. Arza kapanıp kalmaz, bütün insanların aynı olduğuna içtenlikle inanır. Sağlıklı bir uzlaşmaya inanan, hoş görülü 'Asimülasyoncular' Arzda defalarca yöneticiliğe getirildiler. Ben de onlardanım. Daha doğrusu bir zamanlar öyleydim. Ama artık Arzı, Fanatikler yönetiyor. Onlar tam anlamıyla Arzcı. Geçmişteki üstünlüğümüzü düşünüyor, gelecekte de öyle olacağımızı hayal ediyorlar. İşte İmparatorluğun onlara karşı korunması gerekiyor.»

Arvardan kaşlarını çattı. «Pola'nın sözünü ettiği ayaklanmayı mı kasdediyorsunuz?»

Shekt, haşin bir tavırla, «Dr. Arvardan,» diye karşılık verdi. «Bir insanı Arzın Galaksiyi yenmesi gibi gülünç bir iddiaya inandırmak çok zor,

ama bu doğru. Ben fiziki bakımdan cesur bir insan değilim. Ve yaşamayı da çok istiyorum. Yerel Yönetimin gözleri bana dikili olduğu bir sırada vatan hainliği sayılacak bir şey yapmaya, böyle bir tehlikeyi göze almaya kalkışmamdan durumun ne denli korkunç olduğunu anlayabilirsiniz.»

Arvardan, «Pekâlâ,» dedi. «Madem durum bu kadar ciddi, size hemen şunu söylemem gerekiyor. Size elimden geldiği kadar yardım edeceğim. Ama bir Galaksi vatandaşı olarak, burada resmi bir yetkim yok. İmparatorluk Sarayında nüfuzlu ahbaplarım da olmadığı gibi. Hatta İmparatorluk Valisini bile etkileyeceğimi sanmıyorum. Ben göründüğüm gibi bir insanım. Bilimsel bir araştırma yapmak için Arza gelmiş bir Arkeolog. Madem vatan hainliği sayılacak bir davranışta bulunmayı göze aldınız, neden gidip İmparatorluk Valisini görmüyorsunuz? **O gerçekten** bir şeyler yapabilir.»

«İşte benim bunu yapmam imkânsız, Dr. Arvardan. Kadimler aslında Valiyle konuşmamam için beni gözhapsine aldılar. Bu sabah Enstitüye

geldiğiniz zaman ben bile sizi Valinin göndermiş olduğunu sandım. Bir aracı olarak. Ennius'un durumu sezmeye başladığını düşündüm.»

«Belki sezmeye başlamıştır. Ama ben bu konuda bir şey söyleyemem, aracı tia değilim. Çok üzgünüm. Sırlarınızı bana açmakta ısrar ederseniz ben de sizin adınıza Valiyi görebilirim. Söz veriyorum.»

«Teşekkür ederim. Benim bütün istediğim de bu. Bu ve... Arza çok sert bir misilleme yapmaya kalkıştıkları takdirde bizim adımıza araya gitmeniz.»

«Tabii, tabii.» Arvardan kaygılanmıştı. Karşımdaki yaşlı ve eksantrik bir paranoyak, diye düşünüyordu. Belki zararlı değil ama iyice kaçırmış. Fakat Pola'nın hatırı için... burada oturup onu dinlemek, kendisini yatıştırmaya çalışmak zorundayım.

Shekt, «Sinapsis Makinesini duymuşsunuz, Dr. Arvardan,» dedi. «Bu sabah bundan söz ettiniz.»

«Evet, duydum. Fizik Dergisinde çıkan yazınızı okudum. Bu aygıttan hem İmparatorluk Valisi ve hem de Yüksek Bakana söz ettim.»

«Yüksek Bakana mı?»

«Tabii. Görmek istemediğiniz o şeyi... tanıtma mektubunu aldığım zaman.»

«Buna üzüldüm. Ama keşke Yüksek Bakana Sinapsis Makinesinden söz etmeseydiniz... Aygıt konusunda ne biliyorsunuz?»

«Başarısızlığa uğrayan ilginç bir makine olduğunu biliyorum. Makine insanların öğrenme kapasitelerini arttırmak için yapılmış. Fareier üzerinde yaptığınız deneylerde bir dereceye kadar başarılı olmuşsunuz. Ama insanlar bakımındanbaşarısızlığa uğramışsınız.»

Shekt üzgündü. «Evet, o yazıyı okuyan herkes öyle düşünürdü. Makinenin başarısız olduğu ilan edildi. Ve son derecede başarılı sonuçlar saklandı, özellikle yapıldı bu.»

«Hıh. Bilimsel ahlâka uyma konusunda görülmemiş bir davranış.»

«Bunu ben de itiraf ediyorum. Ama ben elli beş yaşındayım efendim. Arz Gelenekleri konusunda bir fikriniz varsa, ,o zaman fazla yaşayamamayacağımı da anlarsınız.»

«Şu 'Altmış Kuralı'. Evet, ondan söz edildiğini duydum. Hatta hoşuma gitmeyecek kadar fazla!» Arvardan, Arz Stratosfer uçağında yaptığı ilk yolculuğu sıkıntıyla düşündü. «Ama bazı kimselere ayrıcalık tanınıyormuş. Bunların arasında bilimadamları da varmış.»

«Tabii. Ama bu konuda kararı Yüksek Bakanla Kadimler Kurulu veriyor. Onların kararlarını bozdurmak için başvurabileceğiniz bir yer de yok. İmparator bile bu işe karışamıyor. Bana Sinapsis Makinesi konusunda dilimi tuttuğum ve aygıtın başarılı olması için çalıştığım takdirde Altmış yaşından sonra yaşamama izin vereceklerini söylediler.» Shekt çaresiz bir tavırla ellerini

açtı. «O sırada sonucun ne olacağını, makineyi hangi amaçla kullanacaklarını bilebilir miydim?»

«Hangi amaçla?» Arvardan gömleğinin cebinden tabakasını çıkararak bir sigara aldı, Shekt'e de vermek istedi ama Fizikçi, istemem der gibi başını salladı.

«Biraz sabrederseniz... Deneylerim sonucu Sinapsis Makinesinin insanlara güvenle uygulanabileceğine karar verdim. Ve o zaman aygıt Arzdaki bazı biyoloji uzmanlarına uygulandı. Teker teker... Hepsi de Fanatiklerin tarafını tutan kimselerdi. Bunu çok iyi biliyordum. Aşırı Arzcılar. Deneyden sonra hepsi de yaşadı. Ama bir süre sonra bazı yan etkiler görülmedi değil. Sonunda içlerinden biri tedavi için tekrar bana getirildi. Onu kurtaramadım, ama ölmek üzere olan adamın sayıklamalarından gerçeği öğrendim.»

Gece yarısı yaklaşıyordu. Uzun bir gün geçirmişti, ama şimdi genç adamın ilgisi

uyanmaya başlıyordu. Sinirli sinirli, «Artık şu gerçeği açıklasanız,» dedi.

Shekt mırıldandı. «Biraz daha sabretmenizi rica edeceğim. Bana inanmamız için her şeyi etraflıca anlatmam gerekiyor. Tabii Arzın kendisine özgü çevresini... radyoaktiviteyi biliyorsunuz?..»

«Evet, bu konuda bilgim var.»

«Bu radyoaktivitenin Arzı ve ekonomisini nasıl etkilediğini de biliyor musunuz?»

«Evet.»

«O halde bu konuda uzun uzun bilgi vermeme gerek yok. Yalnızca Arzdaki mutasyon oranının Galaksinin geri kalan kısmından daha yüksek, olduğunu hatırlatacağım. Düşmanlarımızın Arzlıların farklı olduklarını düşünmeleri yine de fizik gerçeklere dayanıyor. Aslında bu değişmeler çok önemsiz. Hiçbirinin de yaşamayla ilgisi, bu bakımdan bir değeri yok. Arziılarda bir tek kalıcı mutasyon olduğunu belki söyleyebiliriz.

Bu da onların vücut içi kimyalarıyla ilgili. Arzlılar bu yüzden kendi çevrelerine karşı daha dayanıklılar. Radyasyon etkilerine karşı aaha dayanıklı oldukları kesin. Yanan dokuları da daha çabuk iyileşiyor...»

«Dr. Shekt, bu anlattıklarınızın hepsini de biliyorum.»

«O halde... bu değişikliklerin insanlar dışında Arzdaki diğer canlılarda da görüldüğünü biliyor musunuz?»

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Arvardan. «Doğrusu bunu şimdiye kadar hiç düşünmemiştim.» diye açıkladı. «Ama tabii bu da kaçınılmaz bir şey olmalı.»

«Öyle. Bu değişiklik görülüyor. Diğer dünyalara oranla Arzdaki evcil hayvan türleri çok fazla. Demin yediğiniz portakal da yine mutasyona uğramış bir cins. Arzdan başka hiçbir yerde de yok. Diğer nedenlerden başka bu mutasyon sorunu da portakalın ihracını engelliyor.

Dışarlıklılar bizden şüphelendikleri gibi, o meyvadan da şüpheleniyorlar. Biz de portakalı dünyamıza özgü bir meyva olarak kıskançlıkla saklıyoruz. Tabii hayvanlar ve bitkiler için geçerli olan bir şey mikroplar için de geçerlidir.»

İşte Arvardan o zaman gizli bir korkuyla sarsıldı, «Yani bakterileri mi kasdediyorsunuz?»

«Bütün ilkel canlıları kasdediyorum. Protozon, bakteriler ve bazı insanların virüs diye tanımladıkları kendi kendilerine üreyen proteinler.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Bunu anlamaya başladığınızı sanıyorum. Dr. Arvardan. Birdenbire sözlerimle ilgilenmeye başladınız. Sizin dünyanızdaki insanlar Arzlıların ölüm saçtıklarına inanıyorlar. Bir Arzlıyla dostluk etmenin ölümü çağırmak olduğunu düşünüyorlar. Arzlıların uğrsuzluk getirdiğini, âdeta nazar değdirdiklerini...»

«Ben bütün bunları biliyorum. Batıl inançlar bunlar.»

«Tamamiyle değil. İşin korkunç yanı da bu. Ne kadar boş bir inanç olursa olsun, çarpıtılmasına yozlaştırılmasına karşın halkın inandığı her şey gibi bunda da bir gerçek payı var. Anlayacağınız bazan bir Arzlı vücudunda mikroskopik bir asalağın mutasyon geçirmiş bir türünü taşıyor. Galakside başka hiçbir yerde görülmemiş bir durum bu. Ve bazan Dışarlıklılar bu asalağa karşı koyamıyorlar. Tabii bunu izleyen de sadece basit bir biyoloji olayı. Dr. Arvardan.»

Arkeolog bir şey söylemedi.

Shekt konuşmasını sürdürdü. «Tabii bazan biz, de hastalığa yakalanıyoruz. Yeni tür bir Pnikrop radyoaktif sislerin arasından çıkıyor ve o zaman bir salgın bütün gezegeni sarıyor. Ama her yeni tür mikrop ve virüse karşı, kuşaklar boyunca bağışıklık kazanıyoruz. Ve böylece yaşıyoruz. Dışarlıklıların ellerine böyle bir fırsat geçmiyor.»

Arvardan o zamana kadar hissetmediği bir duyguya kapılmıştı. Genç adam, «Yani,» diye fısıldadı. «Şimdi size dokunduğum için...» İskemlesini geri itti. O akşamki öpüşmeleri düşünüyordu.

Shekt başını salladı. «Ne münasebet! Hastalığı biz yaratmıyor, sadece taşıyoruz. Bu taşıma da pek ender görülüyor. Sizin Dünyanızda yaşasaydım, ben de ancak sizin kadar 'taşıyıcı' olurdum. Benim mikroplar bakımından özel bir **çekiciliğim** yok. Burada, Arzda bile sadece milyar kere milyar mikroptan sadece biri tehlikeli olabiliyor. Şu anda hastalığa yakalanma şansınız, bir meteoritin damı delerek size çarpması olasılığına eşit. **Tabii** o mikroplar özellikle aranıp bulunur, ayrılır ve yoğunlaştırırlarsa, o başka.»

Bu kez daha uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Arvardan acayip bir sesle, boğulurcasına, «Arzlılar bunu yaptılar mı?» diye sordu.

Shekt'in bir paranoyak olduğunu unutmuştu. Onun anlattıklarına inanmaya hazırdı.

«Evet. Ama başlangıçta masumca nedenlerle. Tabii bizim Biyoloji uzmanlarımız özellikle Arzdaki yaşamın ayrıntılarıyla ilgileniyorlar. Yıllar önce 'Genel Humma'nın virüsünü ayırmayı başardılar.»

«Genel Humma da nedir?»

«Arza özgü önemsiz bir hastalık. Yani her zaman tutulduğumuz bir şey. Arzlıların çoğu bu hastalığı çocukluklarında geçirirler. Belirtiler ciddi değildir. Hafif bir ateş, kırmızı döküntüler, dudaklar ve mafsallarda şişme, müthiş bir susuzluk. Bu ancak dört altı gün sürer ondan sonra da insan hastalığa karşı bağışıklık kazanır. Ben bu hastalığı geçirdim. Pola da öyle. Bazan aynı hastalığın daha şiddetli bir türü görülür. Herhalde buna biraz değişik bir virüs neden oluyor. O zaman bu hastalık 'Radyasyon Humması' diye tanımlanır.»

Arvardan, «Radyasyon Humması,» diye tekrarladı. «Ben bundan söz edildiğini duydum.»

«Sahi mi? Aslında hastalığın 'Radyasyon Humması' diye tanımlanması yanlış. Bu hataya herkesin hastalığa radyoaktif bölgelere girmenin neden olduğunu sanması yel açıyor. Aslında Radyoaktif alanlara girenlerde bu illet görülüyor gerçekten. Ama neden virüsün o bölgelerde daha kolaylıkla değişim geçirerek tehlikeli bir hal alması, Radyasyon Hummasına yakalanan bir insanda iki saat içersinde belirtiler gözüküyor. Dudaklar öyle berbat bir hal alıyor ki, hasta zorlukla konuşabiliyor. Ve çoğu zaman da birkaç gün içerisinde ölüyor.

«Dr. Arvardan, şimdi önemli noktaya geldik. Arzlıların, Genel Hummaya karşı bağışıklığı var. Dışarlıklıların yok. Bazan İmparatorluk Garnizonundan biri bu hastalığa yakalanıyor. Ve o zaman Radyasyon Hummasına yakalanmış bir insanınkine benzer belirtiler görülüyor. Hasta çoğunlukla on iki saat içerisinde ölüyor. Sonra cesedi yakıyorlar. Tabii bu işi Arzlılar yapıyor.

Çünkü hastaya yaklaşan diğer İmparatorluk görevlileri de ölüyorlar.

«Dediğim gibi bu virüsü on yıl önce ayırmayı başardılar. Bu, filtreden geçirilebilen bütün virüsler gibi bir nükleo protein. Ama olağanüstü özellikleri var. Virüste radyoaktif karbon, kükürt ve fosfor oranı çok yüksek. Bu organizmanın girdiği insan vücudunu zehirlemekten çok ona radyasyonla etki yaptığı sanılıyor. Tabii gamma radyasyonlarına alışık olan Arzlıların bu virüsten fazla etkilenmemeleri de mantıklı bir sonuç sayılabilir. Virüsle ilgili ilk araştırmalar sırasında önce bu canlının radyoaktif izotoplarını nasıl yoğunlaştırdığı konusu üzerinde duruldu. Bildiğiniz gibi izotoplar kimyasal bir işlemle kolay kolay ayrılamazlar. Bunu sağlamak için uzun ve sıkıcı işlemler gereklidir. Ayrıca bu virüsten başka bunu başarabilen bir canlı da tanımıyoruz.» Shekt bir an durdu.

«Ama günün birinde araştırmaların yönü değişti. Fazla konuşmayacağım. Dr. Arvardan. Durumu anladığınızı sanıyorum... Arzda

bulunmayan hayvanlar üzerinde deneyler yapılabiliyordu. Ama aynı şeyi Dışarlıklara uygulamak imkânsızdı. Arzda, pek az Dışarlıklı vardı ve bunlardan birkaçının kaybolması hemen dikkati çekecekti. Planların çok önceden farkedilmesi de her şeyi alt üst edebilirdi. İşte bu yüzden bir grup Biyoloji uzmanını bana yolladılar. Onlara Sinapsis Makinesini uygulamam için. Bu tedavi sonucu uzmanların anlayış ve kavrayış güçleri müthiş arttı. Yine onlar Protein kimyası ve bağışıklılık konularında yeni bir matematik yöntem yarattılar. Böylece virüsün yapay bir türünü yetiştirmeyi de başardılar. Bu virüs yalnızca Galaksideki insanları, yani Dışarlıklıları etkiliyor. Şimdi bu kristalleştirilmiş virüslerden tonlarca var.»

Arvardan'ın bütün gücü kesilmişti. Genç adam ter damlalarının ağır ağır şakaklarından ve yanaklarından kaydıklarını hissediyordu. İnler gibi, «Yani,» dedi. «Arz, bu virüsü Galaksiye salıverecek. Dev bir mikrop savaşı başlata-

«Bu, bizim kaybetmeyeceğimiz, sizinse kazanamayacağınız bir savaş. Evet. Salgın başladıktan sonra her gün milyonlarca insan ölecek ve hiçbir şey hastalığı önleyemeyecek. Uzayda telaşla kaçan mülteciler virüsü birlikte götürecekler. Bazı gezegenleri havaya uçurduğunuz takdirde, mikrop başka merkezlere gönderilecek. Bu felaketin Arzla bir ilişkisi olduğu kimsenin aklına gelmeyecek. Arzlıların hastalık ölmemeleri şüphe uyandırmaya başladığı sıradaysa çok kimse can vermiş olacak. Dışarlıklar da çaresizlikleri yüzünden bu konuyla ilgilenemeyecekler bile.»

«Ve herkes ölecek, öyle mi?» Arvardan'ın kafası o sarsıcı, dehşet verici felaketi almıyordu. Alamıyordu.

«Belki de herkes ölmeyecek. Yeni Biyoloji Bilimimiz iki taraflı çalışıyor. Bizde hastalığın acı da var. Bu antitoksin. Galaksi savaşın başında teslim olduğu takdirde kullanılacak sanırım. Tabii Galaksinin bazı ücra köşelerinde

yaşayanlar bu salgından belki kurtulabilirler. Ayrıca doğal bağışıklığı olan birkaç kişi de bulunabilir.»

Bu sözleri korkunç bir sessizlik izledi Arvardan artık duyduklarının hiçbirinden şüphelenmiyordu. Söylenenler gerçekti. Bir darbede bire karşı yirmibeş milyar oranı ortadan kaldırılacaktı. Gerçekti bu. Korkunç gerçek

Shekt'in sesi hafif ve yorgundu«Bunu yapacak olan Arz değil. Bu savası bir avuç insan başlatacak. Galaksiden uzak tutulmanın yol açtığı baskıların yozlaştırdığı kimseler. Onlar Galaksiye katılmalarını engelleyen insanlardan nefret ediyor, bedeli ne olursa olsun intikam almak istiyorlar. Çılgınca bir hırsla istiyorlar... Onlar savaşı başlattıktan sonra geri kalan Arzlılar da ister istemez bu çılgınlara uyacaklardır. Başka ne yapabilirler? Arz, korkunç bir suçluluk duygusunun altında ezilerek başladığını bitirmek zorunda kalacak. Galakside yeteri kadar insanın yaşaması ve sonradan cezalandırılmak tehlikesini hangi Arzlı göze alabilir?

«Ben Arzlıyım. Ama önce bir insanım. Birkaç milyon uğruna milyarlarca milyarlarca insan ölmeli mi? Bir Galaksiye yayılmış olan bir uygarlık bir gezegenin öfkesi yüzünden yıkılmadı mı? Bu öfke haklı bir duygu olsa bile? Bu savaştan sonra daha iyi durumda mı olacağız? Galakside güç yine gerekli kaynaklan olan gezegenlerin eline geçecektir. Bizim hiçbir kaynağımız yok. Belki Arzlılar bir kuşak boyunca Trantor'dan bütün Galaksi'yi yönetecekler. Ama çocukları Trantor'lu olacaktır. Ve onlar da yine Arzlıları aşağı göreceklerdir.

«Ayrıca... bir Galaksinin hükümranlığının yerine Arz hükümranlığının geçirilmesinin İnsanlığa ne yararı olacak? Hayır, hayır... Bütün insanlar için bir kurtuluş yolu olmalı. Adalet ve özgürlüğe giden bir yol.» Shekt, eklemleri çıkık ellerini suratına götürdü. Yüzünü avuçlarına gömerek başını sağa sola salladı.

Arvardan bütün bu sözleri uyuşmuş gibi dinlemişti. «Yaptığınız vatana ihanet sayılmaz, Dr. Shekt,» diye mırıldandı. «Hemen Everest'e

gideceğim. İmparatorluk Valisi bana inanacaktır. İnanmalı!»

Koşan birinin ayak sesleri duyuldu. Pola. korkuyla odaya daldı. Kapı arkasında aralık kaldı.

«Baba... bahçe yolundan adamlar geliyor.»

Dr. Shekt'in yüzü kül gibi oldu. «Çabuk, Dr. Arvardan, garajdan kaçın.» Genç adamı şiddetle itiyordu. «Pola'yı da alın. Benim için üzülmeyin. Ben onları oyalarım.»

Ama döndükleri zaman yeşil cüppeli bir adamla karşılaştılar. Adam hafifçe gülümsüyor, elindeki nöronik kamçıyı kayıtsızca sallıyordu. Ön kapıyı ise birileri yumrukluyorlardı. Sonra kapı kırıldı. Ve adamlar koşarak içeri girdi.er.

Arvardan, bu silahlı, yeşil cüppeli adama meydan okumaya çalıştı. «Siz de kim oluyorsunuz?» Pola'nın önüne geçmişti.

Yeşil cüppeli adam haşin bir tavırla, «Ben mi?» diye homurdandı. «Ben sadece Ekselans

Yüksek Bakanın önemsiz Sekreteriyim.» Odada ilerledi. «Sanırım biraz fazla bekledim. Yine de zamanında yetiştim. Hım... Bir de kız... Aptalca bir şey bu.»

Arvardan kelimelere basa basa, «Ben bir Galaksi vatandaşıyım,» dedi. «Beni alıkoymaya hakkınız yok. Hatta bu eve girme yetkiniz bile olduğunu sanmıyorum. Gerekli makamlardan izin almalıydınız.»

«Ben...» Sekreter diğer eliyle usulca göğsüne vurdu. «Ben bu gezegendeki tek yetkili ve güçlü insanım. Kısa bir süre sonra da bütün Galaksinin tek yetkili ve güçlü insanı olacağım. Hepiniz elimdesiniz artık. Schwartz'ı bile yakaladık.»

Shekt'le Pola hemen hemen aynı anda, «Schwartz'ı mı?» diye bağırdılar.

«Şaşırdınız mı? Haydi gelin. Sizi ona götüreceğim.»

Arvardan'ın son hatırladığı Sekreterin giderek yayılan tebessümü ve kamçıdan çıkan

ışın oldu. Vücudunu sancıdan oluşan kızıl bir ağ sararken kendinden geçerek yere yığıldı.

ON ALTI

Schwartz o sırada Chica'daki 'Düzeltme Sarayı'nın bodrumundaki küçük bir odada sert bir banka korkuyla uzanmış dinleniyordu.

Saray diye tanımlanan yer Yüksek Bakan ve etrafındakilerin gücünün yerel bir simgesiydi. Bu dimdik kasvetli, kaya yığınına benzeyen bina, gerideki İmparatorluk Garnizonunu gölgede bırakıyordu. Arzlı bir suçlu üzerindeki etkisi de Garnizonunkinden çok daha fazlaydı.

Bu duvarların içinde yüzyıllar boyunca birçok Arzlı üretim kotasını dolduramadığı ya da bunu hileyle değiştirdiği, Altmışından sonra yaşamayı sürdürdüğü veya bir başkasının aynı suçu işlemesine yardım ettiği ya da yerel hükümete karşı geldiği için hakkında karar verilmesini beklemişti. Bazan, Arz adaletinin önemsiz peşin

yargıları o zamanın genellikle tecrübeli ve olgun İmparatorluk Hükümetine pek anlamsız geldiği için Vali ölüm cezasını onaylamamıştı. Ama o zaman da ayaklanmalar ya da vahşice isyanlar olmuştu.

Genellikle Kadimler Kurulu ölüm cezası istediği zaman İmparatorluk Valisi de buna boyun eğiyordu. Ne de olsa zarar gören yine Arzlılardı...

Tabii Joseph Schwartz'ın bütün bunlardan hiç haberi yoktu. O yalnızca küçük bir odada olduğunu, duvarlardan sönük bir ışık fışkırdığını, içeride iki sert bankla bir masa bulunduğunu biliyordu. Küçük bir bölmede tuvalet ve musluk vardı. Pencere de olmadığı için gökyüzü gözükmüyordu. Duvardaki mazgaldan içeriye pek hafif hava giriyordu.

Schwartz, çıplak kafasını çevreleyen saçlarını kaşıyarak, üzüntüyle doğrulup oturdu. Kaçma çabası hem kısa sürmüş hem de, hiç hoş geçmemişti. Sonunda kendisini burada bulmuştu.

Zaten kaçmak istediği yer de belli değildi. Arzda nerede güvende olabilirdi?

Neyse ki oyalanmak için Kafa Dokunuşu vardı. Ama bu kötü bir şey miydi, yoksa iyi mi?

Schwartz çiftlikteyken bunu acayip sarsıcr bir yetenek .olarak görmüştü. Bunun ne gibi bir şey olduğunu bilmiyordu. Bu güçle neler yapılabileceğini de düşündüğü yoktu. Ama şimdi bu yeteneği incelenmesi gereken bir armağan sayıyordu.

Yirmi dört saat hiçbir şey yapmadan .oturarak hapsedildiğini düşünmüştü. Bu yüzden çıldırabilirdi. Ama neyseki gardiyanlar odanın önünden geçerlerken onlara Dokunmuştu. Yakındaki koridorlarda bekleyen muhafızların kafalarına da öyle. Hatta kafasının gizli tellerini Düzeltme Sarayındaki Görevlinin epey ötedeki odasına kadar uzatmayı da başarmıştı.

O kafaları usul usul, dikkatle incelemişti. Ve bunlar ceviz gibi ikiye ayrılıvermişlerdi. Bu kuru

kabukların arasından hışırtılı bir yağmur gibi duygular ve fikirler dökülmüşlerdi.

Schwartz böylece Arz ve İmparatorluk konusunda çiftlikte kaldığı iki ay süresince öğrendiklerinden çok fazia şeyi de kavramıştı.

Tabii öğrendiği ve sık sık tekrarlandığını fark ettiği bir şey de vardı:

'Onu ölüme mahkum etmişlerdi!'

Kaçması imkânsızdı. Karar kesindi. Yanılmış olamazdı.

Belki bugün gelip onu alacaklardı, belki de yarın. Ama ölecekti.

Sonunda Schwartz kararı iyice kavradı. Ve bunu âdeta minnetle kabul etti.

Kapı açıldı ve korkuyla bütün kasları gerilen Schwartz ayağa fırladı. İnsan ölümü, bilincinin her yanıyla, mantıklıca bir tavırla kabul

edebilirdi. Ama vücut, mantıktan anlamayan vahşi bir hayvan gibiydi. İşte ölüm anı gelmişti.

Hayır, hayır, gelmemişti. İçeri giren Kafa Dokunuşunda ölümle ilgili hiçbir şey yoktu. Gelen bir muhafızdı ve elinde de maden bir çubuk vardı. Schwartz o çubuğun ne olduğunu biliyordu.

Adam sert sert, «Benimle gel,» diye buyurdu.

Schwartz, muhafızın peşinden gitti. Hâlâ kendi acayip gücünü düşünüyordu. Muhafız silahını kullanamadan, hatta kullanması gerektiğini daha düşünemeden çok önce onu sessizce yere devirebilirim. Hem de hiç beklemeden. Kafam manevi ellerimde. Hafif bir sıkma, her şeyi olur biter. Ama neden? Daha bir sürü gardiyan ve muhafız var. Bir anda kaç kişiyle başa çıkabilirim? Kafamın kaç eli olabilir?

Muhafızın peşinden uysalca yürüdü.

Sonunda onu büyük, çok büyük bir odaya soktular. Burada iki adamla bir kız vardı. Üçü de

pek yüksek banklara birer ceset gibi yatırılmışlardı. Ama ölü değillerdi, kafalarının çalıştığı belliydi.

Felce uğramışlar... Tanıdık geliyorlar... Onlar tanıdığım birileri mi? Schwartz bakmak için durakladı.

Ama muhafız onu omzundan tuttu. «Yürü.»

İleride dördüncü bir bank vardı. Boştu bu. Muhafızın kafasında ölümle ilgili hiçbir düşünce olmadığını bilen Schwartz, buna uzandı. Olacakların farkındaydı.

Muhafız elindeki çeliğe benzer çubukla Schwartz'ın bacaklarına ve kollarına teker teker dokundu. Hepsi de karıncalandılar. Ve sonra uyuştular. Schwartz'a kol ve bacakları kaybolmuş gibi geldi. Şimdi hiç diye tanımlanabilecek bir yerde uçuşan bir kafadan ibaretti.

Adam başını çevirdi. Sonra da, «Pola!» diye bağırdı. «Sen Pola'sın değil mi? Hani şu...»

Kız başını salladı. Schwartz, Kafa Dokunuşunu tanımamıştı. Ama tabii iki ay önce bu Dokunuşun farkında bile değildi. O sırada kafa gücü sadece 'atmosfere' karşı duyarlı olmasını sağlayacak kadar gelişmişti. Schwartz artık bunu ç.ok iyi anlıyordu.

Ama Pola'nın kafasından öğrenebileceği çok şey vardı. Kızın öbür tarafında yatan adam Dr. Shekt'ti. Daha uzaktakiyse Dr. Eei Arvardan. Schwartz onların adlarını okuyor, çaresizliklerini anlıyordu. Genç kızın korku ve dehşet içinde olduğu belliydi.

Schwartz bir an bu üç kişiye acıdı. Sonra onların kim ve ne olduklarını hatırladı. Kalbi birdenbire katılaşıverdi.

Ölürlerse ölsünler!

Arvardan, Pola ve Shekt hemen hemen bir saatten beri oradaydılar. Getirildikleri odanın aslında yüzlerce kişinin toplandığı bir salon olduğu

anlaşılıyordu. Odanın büyüklüğü yüzünden mahkumlar kendilerini çok yalnız ve kaybolmuş gibi hissediyorlardı. Artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Arvardan'ın boğazı kurumuş, alev alev yanıyordu. Çaresizlikten doğan bir hırsla başını sağa sola çevirip duruyordu. Vücudunun hareket ettirebildiği tek yeri kafasıydı.

Shekt'in gözleri kapalıydı. Dudakları incelmiş, bembeyaz kesilmişti.

Arvardan, hızla, «Shekt,» diye fısıldadı. «Shekt!»

Fizikçi bitkin, «Ne?...» dedi, «Ne?...»

«Ne yapıyorsunuz? Uyuyacak mısınız? Düşünün, düşünün!»

«Neden? Düşünecek ne kaldı ki?»

«Bu Joseph Schwartz denilen adam da kim?»

Bu soruyu Pola cevapladı. Sesi ince ve yorgundu. «Unutun mu, Bel? Uzun haftalar önce, seninle ilk karşılaştığımız zaman... mağazada...»

Arvardan deli gibi çırpındı ve sonunda bütün can acısına rağmen başını beş santim kaldırabildi. Artık Pola'nın yüzünün bir kısmını olsun görebiliyordu. «Pola! Pola!»

Genç adam, ona doğru gidebilsem, diye düşündü. İki ay boyunca bunu kolaylıkla yapabilirdim. Ama yapmadım. Pola, Arvardan'a bakıyor ve bitkin bitkin gülümsüyordu. Görenler kızın bir heykel olduğunu sanabilirdi. Arvardan,. «Yine de biz kazanacağız,» dedi. «Bak, göreceksin.»

Ama, Pola, hayır der gibi başını salladı.

Arvardan'ın boyun kasları âdeta azapla haykırıyorlardı. Genç adamın başı banka düştü. Ama yine, «Shekt,» dedi. «Beni dinle. Bu Schwartz'la nasıl tanıştınız? O sizin hastalarınızdan mıydı?»

«Sinapsis Makinesi. O gönüllü olarak geldi.»

«Onu tedavi ettiniz mi?»

«Evet.»

Arvardan bir an bunu düşündü. «Neden size geldi?»

«Bilmiyorum.»

«Ama öyleyse... Ah, belki de o İmparatorluk ajanlarındandır.»

Bu sözleri dikkatle dinleyen Schwartz için için güldü. O ana kadar hiçbir şey söylememişti. Söylemek niyetinde de değildi.

Shekt başını kımıldattı. «İmparatorluk Ajanı mı? Yani Yüksek Bakanın Sekreteri öyle söyledi diye mi? Ah, saçma! Sonra... bu neyi değiştirir ki? O da bizim kadar çaresiz durumda. Dinleyin Arvardan. Belki ağız birliği eder ve bir öykü uydurursak bir süre beklerler. Sonunda da biz...»

Arkeolog hafifçe, acı acı güldü. Bu yüzden boğazının yanması da büsbütün arttı «... Sağ kalırız, demek istiyorsunuz sanırım. Ölmüş bir Galakside, mahvolmuş bir uygarlıkta mı? Yaşamak mı? Ölmeyi yeğlerim.»

Shekt mırıldandı. «Ben Pola'yı düşünüyorum.»

Genç adam, «Ben de öyle,» dedi. «Ona soralım... Pola, teslim olalım mı? Yaşamaya çalışalım mı?»

«Ben tarafımı seçtim.» Pola'nın sesi kesindi. «Ben ölmek istemiyorum. Ama desteklediğim taraf ölürse, ben de onu izlerim.»

Nedense Arvardan bir zafer kazanmış gibi hissetti kendisini. Onu Sirius'e götürdüğüm zaman, diye düşündü. Pola için 'Arzlı kız' derler belki. Ama o hepsiyle de eşit. Ve Pola'ya laf söylemeyi kalkacakların dişlerini döküp, memnunlukla yutturacağım...

Arvardan birdenbire Pola'yı Sirius'e götüremeyeceğini hatırladı. Kimseyi götüremeyecekti oraya. Hatta... Sirius bile kalmayacaktı.

Sonra bu düşünceden kaçmak ister gibi,

«Sen!» diye haykırdı. «Adın neydi? Schwartz!»

Schwartz bir an başını kaldırarak Arkeloga bir göz attı. Yine de bir şey söylemeai.

Arvardan sordu. «Kimsin sen? Bu işe nasıl karıştın .’’ Bu olaydaki roıun nedir?»

Bu soru Schvvartz’ın karşılaştığı bütün haksızlık,arm bir çığ gibi kafasını ezmesine neden oldu. Adam zararsız geçmişini ve bugünkü dehşet verici durumu düşündü. Bu yüzden de öfkeyle, «Ben mi?» dedi. «Bu işe nasıl mı karıştım? O halde dinle. Bir zamanlar bir hiçtim ben. Dürüst, durmadan çalışan bir terzi. Kimseye bir zararım yoktu. Hiç kimsenin canını sıkmıyordum. Ailemi geçindirmeye çalışıyordum. Sonra... durup dururken, hiçbir neden yokken... buraya geldim.»

Onun ne demek istediğini pek anlıyamayan. Arvardan, «Chica’ya mı?» diye seslendi.

Schwartz çılgınca bir alayla haykırdı. «Hayır, Chica'ya değil. Bu çılgın dünyaya... Ah, ister inan ister inanma, bu bana vız gelir. Benim dünyam geçmişte kaldı. Benim dünyamda topraklar, yiyecekler ve iki milyar insan vardı. Tek dünyaydı o.»

Arvardan, sözlerle yapılan bu saldırı yüzünden sustu. Sonra Shekt'e döndü. «Ne demek istediğini anladınız mı?»

Shekt, cılız bir sesle, «Onun on santim boyunda, barsağa bağlı ucu açık apandisi olduğunun farkında mısınız?» dedi. «Hatırlıyor musun Pola? Schwartz'ın yirmi yaş dişleri var. Yüzü de sakallıydı.»

Schwartz meydan okuyarak, «Evet, evet,» diye bağırdı. «Keşke bir kuyruğum olsaydı da onu da size gösterebilseydim! Ben geçmişten geldim! Zamanda yolculuk yaptım! Ama bunun nasıl olduğunu, nedenini bilmiyorum. Artık yakamı bırakın.» Bir an durdu sonra da birdenbire ekledi. «Biraz sonra buraya gelecekler. Şimdi

sinirlerimizin bozulması, umutsuzluğa kapılmamız için özellikle bekliyorlar.»

Arvardan çabucak atıldı. «Bunu gerçekten biliyor musun? Sana kim söyledi?»

Schwartz yanıt vermedi.

Genç adam ısrar etti. «Sekreter mi söyledi? Şu küt burunlu tıknaz adam?»

Schwartz'ın kafasıyla Dokunduğu kimselerin görünüşlerini bilmesi imkânsızdı. Ama sekreter? Schwartz bir an adamın Kafa Dokunuşunu sezmişti. Bu gücü olan bir adamın yine güçlü bir dokunuşuydu. Ve galiba o Sekreterdi.

Schwartz merakla, «Balkis mi?» diye sordu.

Arvardan, «Ne?» dedi.

Ama Shekt onun konuşmasını yarıda kesti. «Sekreterin adı bu»

«Ah... O ne dedi?»

Schwartz, «Hiçbir şey söylemedi,» diye açıkladı. «Ben ne olacağını **biliyorum.** Hepimiz de öleceğiz. Kurtuluş çaresi de yok.»

Arvardan sesini alçalttı. «Bu Schwartz deli mi, Dr. Shekt?»

«Acaba... Kafatasındaki fisürler... Onlar ilkeldi, çok ilkel.»

Arvardan fena halde şaşırdı. «Yani... Ah, yapmayın! Bu imkânsız.»

«Ben de her zaman öyle düşündüm.» Shekt'in sesi normal zamankinin zayıf bir taklidi gibiydi. Sanki bilimsel bir problem kafasının kişisel dertlerin kaybolduğu o tarafsız ve nesnel yola girmesini sağlamıştı. «Maddenin zaman ekseni üzerinde yer değiştirmesini sağlamak için gereken enerji hesaplandı. Sonuç sonsuzdan daha büyük bir değerdi. Bu yüzden bu projeye her zaman imkânsız bir hayal gözüyle bakıldı. Oysa başkaları 'zaman çatlakları' olabileceğinden söz ettiler. Yani jeolojik çatlaklara benzer şeyler. Bu konuda uzak geçmişte yaşamış Hor Dewallow

adlı biri de örnek olarak gösterildi. Adam bir gün evine girmiş ve bir daha dışarı da çıkmamıştı. Evin içinde de değildi... Ayrıca geçen yüzyılın Galaktografi kitaplarında da buna benzer bir olaydan söz ediliyor. Üç grup bir gezegene ayrı ayrı inmişler. Dönüşlerinde gezegeni ayrıntılarıyla anlatmışlar. Ama bu dünya sonra birdenbire ortadan kaybolmuş. Nükleer kimya alanındaki bazı gelişmeleri de unutmayalım. Bunlar kitle enerjinin sonsuz kalması yasalarını sanki red ediyorlar. Uzmanlar bunu kitlenin bir bölümünün zaman ekseni üzerinden kaçmasıyla izah etmeye çalışıyorlar. Örneğin uranyum çekirdekleri çok küçük ama kesin oranlarda bakır ve baryumla karıştırıldığı ve buna hafif gamma radyasyonu uygulandığı...»

Pola, «Baba,» dedi. «Lütfen. Bunun hiç yararı yok.»

Arvardan âdeta sert bir tavırla kızı susturdu. «Bir dakika! Durun da düşüneyim. Bu problemi ancak ben çözümleyebilirim. Bunu başka kim

başarabilir? Şimdi ona birkaç soru sormak istiyorum... Dinle Schwartz.»

Schwartz tekrar başını kaldırdı. Arvardan, «Seninki Galaksideki tek dünya mıydı?» dedi.

Schwartz başını salladı sonra da ifadesiz bir sesle mırıldandı. «Evet.»

«Ama siz öyle düşünüyordunuz. Yani sen ve dünyada yaşayanlar. Uzay yolculuğu başlamamıştı. Onun için Galakside başka insanların olup olmadığını anlayamazdınız. Belki insanların yaşadığı başka birçok dünya vardı.»

«Bunu bilemem.»

«Evet, tabii. Yazık. Atom gücünüz var mıydı?»

«Atom bombası yaptık. Uranyum ve plütonyum... Herhalde bu dünyayı böyle radyoaktif hale sokan da bu oldu. Sonunda bir savaş daha çıktı anlaşılan. Ben oradan ayrıldıktan sonra Üçüncü Dünya Savaşı. Atom bombaları...» Schwartz sanki birdenbire Chicago'ya, kendi eski

dünyasına, bombalar atılmadan önceki Arza döndü. Çok üzgündü. Ama kendisi değil, o güzel dünya için üzülüyordu.

Arvardan kendi kendine mırıldanıyordu. Sonra, «Pekala,» dedi. «Tabii bir dil vardı.»

«Arzda mı? Sürüyle.»

«Ya senin dilin?»

«Delikanlılık çağından sonra' İngilizce konuşmaya başladım.»

«İyi ya, bize İngilizce bir şeyler söyle.»

Schwartz iki ay ya da daha uzun bir süreden beri hiç İngilizce konuşmamıştı. Sevgiyle ağır ağır, «Kendi dünyama dönmek ve çağımın insanlarıyla beraber olmak istiyorum,» dedi.

Arvardan, Shekt'e, «Ona Sinapsis uygulandığı zaman bu dilde mi konuşuyordu?»

Shekt şaşırmıştı. «Bunu bilemiyorum. O zaman bana acayip sesler çıkarıyormuş gibi

gelmişti. Şimdi de öyle. Onları nasıl bir dile benzetebilirim.»

«Neyse, bu önemli değil... Schwartz, senin dilinde 'cınne' nasıl söyleniyor?»

Schvartz bunu söyledi.

«Hım ...Ya 'baba...' 'kardeş... bir' —yani rakkam... 'iki' ...'üç', ...'ev' ...'erkek'...'eş'...» Bu sınav uzun süre devam etti. Arvardan soluk almak için durakladığı zaman yüzünde huşuya benzer bir ifade vardı. Genç adam, «Shekt,» dedi. «Ya bu adam gerçekten geçmişten geldi, ya da aklın alamayacağı kadar korkunç bir kâbusun kurbanıyım. Schwartz, Sirius, Arcturus, Alpha Centauri ve diğer yirmi dünyada elli bin yıllık tabakada bulunan kitabelerdeki dilin hemen hemen benzerini konuşuyor. O bu dili **konuşuyor!** Oysa bu dil ancak geçen kuşak tarafından çözülebildi. Galaksi de benden başka bu dili anlayabilen ancak on bir, on iki kişi var. Ve bu adam bu dili konuşuyor!»

«Bundan emin misiniz?»

«Emin miyim? Tabii eminim. Ben bir Arkeoloğum. Böyle şeyleri bilmek de benim işim.»

Schwartz, bir an büründüğü o soğukluk zırhının yer yer çatlayacak gibi olduğunu farketti. O olaydan beri ilk defa kaybettiği kişiliğine kavuşuyordu. Sırrı ortaya çıkmıştı. **Ben geçmişten gelen bir insanım. Ve onlar da artık buru kabul ettiler.** Böylece deli olmadığını anlamış, yakasını bırakmayan o kuşkudan kurtulmuştu. Büyük bir minnet duyuyordu Schwartz Ama bu insanlarla dost olmak niyetinde değildi.

«Onu bana vermelisiniz.» Konuşan yine Arvardan'dı. Genç adam meslek aşkıyla tutuşuyordu âdeta. «Shekt, bu adamın Arkeoloji bilimi için ne demek olduğunu bilemezsiniz. O geçmişten gelmiş bir insan... Ah, Uzay adına!... Dinleyin, sizinle bir anlaşma yapabiliriz, Arzın aradığı kanıt Schwartz işte. Arzlılar onunla...»

Schwartz alayla genç adamın sözünü kesti. «Ne düşündüğünüzü biliyorum. Arzın, benim

sayemde uygarlığın kaynağı olduğunu kanıtlayacağını ve bu yüzden de ö adamların büyük bir minnet duyacaklarım sanıyorsunuz. Bu imkânsız! Bunu ben de düşündüm. Onlarla pazarlık ederek canımı kurtaracaktım. Ama o adamlar bana inanmazlar, size de.»

«Ama kesin kanıt var.»

«Sizi dinlemezler bile. Niye biliyor musunuz? Çünkü onların geçmiş konusunda bazı yerleşmiş fikirleri var. Herhangi bir değişikliği —bu gerçek olsa bile— günah ve küfür sayacaklar. Onlar gerçeği istemiyorlar. Bütün istedikleri 'Gelenekleri.'»

Pola mırıldandı. «Bel, Schwartz haklı.»

Arvardan dişlerini sıktı. «Şansımızı deneyebiliriz.» '

Schwartz, «Başarısızlığa uğrarız,» diye ısrar etti.

«Bunu nasıl bilebilirsin?»

«Biliyorum!» Schwartz bu sözleri bir kahin tavrıyla ve öyle ısrarla söylemişti ki Arkeolog sustu.

Bu kez Shekt, Schwartz'a bakıyordu. Yorgun gözlerinde acayip bir pırıltı belirmişti. «Sinapsis tedavisi yüzünden rahatsız oldun mu?»

Schwartz bu kelimenin anlamını bilmiyordu ama Fizikçinin de demek istediğini anladı. Ah, diye düşündü. Beni ameliyat etmişler. Kafamı! Ne çok şey öğrenmeye başladım! Sonra, «Hayır,» dedi. «Rahatsız olmadım.»

«Dilimizi çok çabuk öğrenmiş olduğunu görüyorum. Çok iyi konuşuyorsun. Hatta seni duyan Arzlı olduğunu sanır. Bu seni şaşırtıyor mu?»

Schwartz soğuk soğuk cevap verdi. «Belleğim her zaman güçlüydü.»

«Yani şimdiki durumunla tedaviden önceki halin arasında bir fark görmüyorsun?»

«Evet, öyle.»

Dr. Shekt'in bakışları sertleşti. «Neden bu zahmete katlanıyorsun? Ne düşündüğümü kesinlikle bildiğinden eminim.»

Shcwartz hafif bir kahkaha attı. «Kafaların içini okuduğumu mu söylüyorsunuz? E, ne olmuş?»

Ama Shekt artık onunla ilgilenmiyordu. Fizikçi bembeyaz kesilmiş, yüzünü çaresizce Arvardan'a doğru çevirdi. «O kafaların içini sezebiliyor, Arvardan. Ah, onunla neler başarabilirdim! Ama şimdi burada ve çaresiz durumdayım...»

Arvardan deli gibi bağırdı. «Ne... ne... ne?»

Pola'nın yüzünde bile ilgi dolu hafif bir şaşkınlık belirmişti. Schwartz'a. «Gerçekten bunu yapabiliyor musun?» diye sordu.

Adam kıza bakarak, evet der gibi başını salladı. Ne de olsa Pola ona bakmıştı ve kızı öldüreceklerdi. Ama... o da bir vatan haniydi.

Shekt, «Arvardan,» diyordu. «Size bir bakteriyoloji uzmanından söz ettiğimi

hatırlayacaksınız. Sinapsis tedavisinin etkileri yüzünden ölen o uzmandan? Adamın kafasındaki bozukluğun ilk işareti neydi biliyor musunuz? Başkalarının akıllarından geçenleri okuduğunu iddia etmesi. Ve bunu gerçekten de başarıyordu. Ben bunu uzman ölmeden önce anladım ve bir sır olarak sakladım. Bundan hiç k mseye söz etmedim. Ama bu mümkün, Arvardan, mümkün! Anlayacağınız, beyin hücresinin direncini azalttığınız zaman kafa, başkalarının düşünce mikro dalgalarının yarattığı manyetik alanları algılayabilir ve bunları aynı tür titreşimlere dönüştürebilir Burada prensip sıradan bir kayıt makinesininkinin aynıdır. Yani bu her bakımdan 'telepati' sayılır!»

Arvardan ağır ağır kendisine doğru dönerken Schwartz inatçı ve düşmanca sessizliğini bozmadı. «Shekt, bu doğruysa Schwartz'dan yararlanabiliriz.» Arkeoloğun kafası hızla çalışıyor, imkânsız bazı şeyleri çözümlemek için çabalıyordu. «Belki de kurtulmamızın bir yolu var. Bizim ve Galaksinin kurtulması için.»

Ama Schwartz çok iyi sezdiği Kafa Dokunuşundaki fırtınaya karşı kayıtsız kaldı, «Yani onların kafalarını okuyarak mı? Bunun ne yararı olabilir? Tabii düşünceleri okumaktan başka marifetlerim de var. Şuna ne dersiniz?»

Schwartz kafasıyla hafifçe bir baskı yapmıştı ama Arvardan ani bir acıyla bağırdı.

Schwartz, «Bunu ben yaptım,» diye açıkladı. «Daha ister misiniz?»

Arvardan inledi. «Bunu muhafızlara da yapabilir misin? Sekretere? Onların seni buraya getirmelerine neden izin verdin? Galiksi adına, Shekt! Bıı iş kolaylaşıyor. Şimdi beni dinle, Schwartz...»

Schwartz, «Hayır,» dedi. «Siz beni dinleyin! Kaçmayı **neden** isteyeyim? Kaçtığım takdirde nerede olacağım? Yine bu ölü dünyada. Ben evime, kendi dünyama gitmek **istiyorum.** Ama evime gitmem imkânsız. Bana benzeyen insanların arasında, kendi dünyamda olmayı

arzuluyorum. Ama bu isteğim hiçbir zaman olamayacak. Ve ben ölmeyi istiyorum.»

«Ama bu durum bütün Galaksiyi ilgilendiriyor, Schwartz. Sadece kendini düşünemezsin.»

«Düşünemez miyim? Neden düşünmeyeyim? Galaksinizin çürüyüp, gebermesini dilerim. Arzın ne yapmayı planladığını biliyor, bu yüzden de seviniyorum. Bu küçük hanım biraz önce tutacağı tarafı seçtiğini öyledi. Eh, ben de Arzı seçtim.»

«Ne?»

«Neden olmasın. Ben de Arzlıyım.»

ON YEDİ

Arvardan'ın baygınlıktan ağır ağır kurtulmasından ve kendisini satırı bekleyen sığır eti gibi masaya bağlamış olduklarını anlamasından beri bir saat geçmişti. Ve o sürede hiçbir şey olmamıştı. Yalnızca bu telaşlı, sonuç alınamayan konuşma dayanılmayacak zamanın geçmesini sağlamıştı.

Arvardan, Sekreterin bütün bunları belli bir amaçla yaptırdığını biliyordu. Çaresiz bir durumda sırt üstü yatıyorlardı. Başlarına bir muhafız dikerek durumlarını daha onurlu bir hale de

sokmamışlardı. Yani böylece onların bir tehlike kaynağı olmadıklarını açıklıyorlardı. Tabii bu yüzden hepsi de zayıf ve çaresiz durumda olduklarına inanmaya başlayacaklardı.

Arvardan sessizliği bozmak ihtiyacını duydu. «Herhalde bu salonda Casus Dalgası var. Keşke daha az konuşsaydık.»

Schwartz kesin bir tavırla, «Öyle bir şey yok,: dedi. «Kimse bizi dinlemiyor.»

Arkeolog az kalsın yine, ‘Nereden biliyorsun,’ diye soracaktı ama kendisini tuttu. Kendi kendine, böyle bir gücün var olması... dedi. Bu güç bana değil geçmişten gelen bir adama verildi! Arzlı olduğunu söyleyen ve ölmek isteyen birine.

Arvardan yukarıya doğru baktığı zaman sadece tavanın bir kısmını görebiliyordu, başını sağa çevirdiği zaman Shekt’in keskin hatıı profilini. Soldaysa duvar vardı. Başını kaldırınca da Pola’nın yorgun ve solgun yüzünü bir an farkedebiliycrdu.

Arvardan zaman zaman öfkeyle, ben İmparatorluğun bir vatandaşıyım, diye düşünüyordu. **İmparatorluğun!** Yıldızlar adına! Galaksidenim. Beni hapsetmeleri hem haksızlık, hem de iğrenç! Arzlıların bana bunu yapmalarına izin verdiğim için kendimi kirlenmiş gibi hissediyorum.

Sonra bu öfke de geçti. Keşke beni Pola'nın yanına yatırsalardı. Hayır, böylesi daha iyi. İçaçıcı bir halde olduğumu sanmıyorum.

«Bel?» Bu titrek ses Arvardan'a garip bir biçimde çok tatlı geldi. Üstelik yaklaşan ölüm girdabının derinliklerinden yükselmiş gibiydi.

«Efendim, Pola?»

«Bizi daha bekletecekler mi dersin?»

«Belki de fazla bekletmezler, sevgilim... Çok yazık... İki ay kaybettik değil mi?»

Kız, «Benim yüzümden,» diye fısıldadı. «Benim yüzümden. Ama şu son dakikaları başbaşa geçirebilirdik. Bütün bunlar... o kadar gereksiz ki!»

Arvardan yanıt veremedi. Kafasında düşünceler daireler çiziyorlardı. Bana mı öyle geliyor yoksa üzerinde yattığım sert plastiği hissetmeye mi başladım? Vücudum hâlâ kaskatı. Bu felç ne kadar sürecek?... Schwartz'ı bize yardıma zorlamalıyız. Genç adam düşüncelerini gizlemeye çalıştı ama bunun bir işe yaramayacağını da biliyordu.

Schwartz da diğerleri gibi çaresiz bir durumda yatıyordu. Ama acısına akla gelmeyen bir şey daha katılmıştı. Adamın kafasında şimdi dört beyin vardı sanki.

Schwartz yalnız olsaydı ölümün o sonsuz huzur ve sükûnetine karşı duyduğu isteğin azalmamasını sağlayabilecekti. Daha iki, yoksa üç mii, gün önce çiftlikten sendeleyerek kaçmasına neden olan o yaşama sevgisinin son kırıntılarını da baskı altında tutabilecekti. Ama şimdi bunu nasıl başarabilirdi? Shekt'in o zavallı, cılız ölüm korkusu bir kefenden farksızdı. Arvardan'ın canlı ve haşin kafası müthiş bir isyan ve keder

doluydu. Genç kız içe dokunan, büyük bir hayal kırıklığı duyuyordu.

Schwartz, kafamı kapamalıydım, diye düşündü. Başkalarının acılarını öğrenmeme gerek var mı? Kendi hayatımı yaşadım. Kendi ölümümle de öleceğim.

Ama diğerleri usulca, durmadan onu zorluyorlardı. Beyninin derinliklerine, kafasının gizli köşelerine girmeye çalışıyorlardı.

Arvardan, «Schwartz,» dedi.

Adam o zaman diğerlerinin onları kurtarmasını istediklerini anladı, neden kurtarayım, dedi kendi kendine. Neden kurtarayım?

Arvardan etkileyici bir sesle, «Schwartz,» diye tekrarladı. «Bir kahraman gibi yaşayabilirsin. Burada uğrunda ölebileceğin hiçbir şey yok. Dışarıdaki o adamlar için ölmeyi isteyemezsin!»

Ama Schwartz kendi gençliğini hatırlıyordu. Kararsızlaşan kafasıyla o anılara çaresizce sarılmaya çalışıyordu. Geçmişle şimdinin böyle

acayip bir biçimde birbirlerine karışmaları adamın sonunda öfkelenmesine neden oldu.

Yine de kendisine hakim olarak sakin sakin könuştu. «Evet, bir kahraman gibi yaşayabilirim. Ve bir vatan haini olarak da. Dışarıdaki bütün o adamlar beni öldürmek istiyorlar. Siz onlardan 'insanlar' diye söz ediyorsunuz! Ama bunu dilinizle söylüyorsunuz. Kafanızsa o insanları başka bir isimle tanımlıyor. Bunun ne olduğunu anlayamadım. Ama bunun pek pis bir şey olduğunu sezdim. Bunun nedeni dışarıdaki o insanların iğrenç olmaları da değil. Hayır, tek neden Arzlı olmaları.»

Arvardan öfkeyle bağırdı. «Yalan bu!»

Schwartz yine öfkeyle, Hiç de değil!» dedi. «Ve burada herkes bunu biliyor! Evet, onlar beni öldürmek istiyorlar. Ama bunun nedeni sizin gibi bir insan olduğumu sanmaları... Bütün bir gezegeni bir sözle mahkum eden, horgörüp aşağılayan, dayanılamayacak üstünlüğüyle ağır ağır boğan biri olduğumu sanmaları. Eh, sizler de

Tanrı benzeri efendilerini tehdit eden o solucanlara ve böceklere karşı kendinizi koruyun. O böceklerin birinden yardım istemeyin.»

Arvardan şaşırdı. «Bir Fanatik gibi konuşuyorsun! Neden? **Sen** ıstırap çektin mi? Büyük ve bağımsız bir dünyanın insanlarından olduğunu söylüyorsun! Canlıların yaşadığı tek gezegenin Arz olduğu çağlarda sen de Arzlıymışsın. Yani sen de bizlerdensin!... Yöneticilerden.

Neden kendini o çaresiz kalıntılardan sayıyorsun? Bu artık bildiğin Arz değil ki. Benim gezegenim bu hasta dünyadan daha çok eski Arza benziyor.»

Schwartz güldü. «Demek ben de yöneticilerdenim? Neyse... Bunu tartışmayalım. Sorunu size anlattığıma değmez. Onun yerine sizi alalım. Siz Galaksinin bize gönderdiği insanların güzel bir örneğisiniz. Hoşgörülü ve oldukça da cömertsiniz. Dr. Shekt'e sanki sizin eşitinizmiş gibi davrandığınız için kendi kendinize karşı hayranlık duyuyorsunuz. Ama yüzeyin hemen altına

inildiği zaman... Shekt'in yanında rahatsız olduğunuz anlaşılıyor. Bu duygu pek derinlerde değil. Onun için de bu duygunuzu açık açık göre-biliyorum. Siz Dr. Shekt'in görünüşünden de, konuşma tarzından da hoşlanmıyorsunuz. Hatta. Arza ihanete razı olmasına karşın ondan hoşlan-mıyorsunuz bile... Evet, kısa bir süre önce de Arzlı bir kızı öpmüşsünüz. Şimdi bunu 'bir za-yıflık' olarak kabul ediyor, bundan utanıyorsunuz...»

«Yıldızlar adına! Utandığım yok!» Arvardan umutsuzca sesini yükseltti. «Pola... ona inanma! Dinleme onu!»

Pola usulca, «Bunu inkar etme, Bel,» dedi. «Ya da bu seni mutsuz etmesin. Schwartz, ka-fanın derinliklerine, çocukluk çağından kalan tor-tulara bakıyor. Benim kafamın içine baktığı tak-dirde de aynı şeyleri görecek. Bir centilmene yakışmayacak bir biçimde kafalarımızı inceliyor. Kendi kafasının derinlerine baktığı zaman da benzeri şeyler görecek aslında.»

Pola, sesini yükseltmeden, heyecanlanmadan ona, «Schwartz,» dedi. «Madem kafaları okuyabiliyorsun, o halde benim beynimi incele. Dünyama ihanet etmek isteyip istemediğimi bana söyle. Babamınkine bak. O bütün Galaksiyi mahvedecek olan çılgınlarla işbirliği yapsaydı, Altmış Kuralı'ndan da kolaylıkla kurtulurdu. Bu iddiamın doğru olup olmadığını anla. Babam dünyaya ihanet etti de eline ne geçti?... Kafalarımıza iyice bak. Arz ya da Arzlılara bir kötülük etmek isteyip istemediğimizi iyice anlamaya çalış. Balkis'in kafasının içini bir an görebildiğini söyledin. Bilmiyorum, o kafadaki tortuları karıştırma fırsatını bulabildin mi? O buraya geldiği zaman düşüncelerini ele, teker teker bak onlara. O sırada artık çok geç kalmış olacaksın, o da başka... Ama onun bir deli olduğunu iyice anla... ve sonra da öl!»

Schwartz sesini çıkarmadı.

Arvardan telaşla söze karıştı. «Pekâlâ, Schwartz, haydi benim kafamı incele. İstediğin kadar derinlere in. Ben Sirius Sektöründe Baronn

gezegeninde doğdum. Gelişme çağlarımda Arzlılara duyulan düşmanlıkla dolu bir atmosferde yaşadım. Bu yüzden bilinçaltının derinliklerindeki kusurlardan, aptallıklardan sorumlu sayılamam. Ama yüzeye bak ve bana olgunluk çağlarında bağnazlıkla durmadan savaşıp savaşmadığımı söyle. Başkalarının bağnazlığıyla değil. Bu çok kolay olurdu. Kendi bağnazlığımla savaştım ben. Hem de olanca gücümle.

«Sen, tarihimizi bilmiyorsun Schwartz. İnsanların Galaksiye yayıldıkları o binlerce, on binlerce yıl boyunca neler olduğundan haberin yok. Savaşlardan ve çekilen acılardan! İmparatorluğun ilk yüzyılları konusunda bilgin olduğunu da sanmıyorum. O çağlarda kâh despotluk, kâh karmaşa görülüyordu. Galaksi Hükümeti ancak şu son iki yüz yılda bütün gezegenleri temsil eden bir güç durumuna geldi. Artık çeşitli dünyalar kültür bakımından bağımsızlar. Onların kendi kendilerini yönetmelerine izin veriliyor, Genel Yönetim konusunda da seslerini duyurabiliyorlar.

«İnsanlık tarihinde ilk kez böyle bir çağ yaşanıyor. Savaş ve açlık olmayan bir çağ. Galaksi ekonomisi hiçbir zaman böyle akıllıca ayarlanmamıştı. Gelecek hiçbir zaman bu kadar parlak değildi. Şimdi bütün bunların yokedilmesine ve her şeye yeniden başlanılmasına razı mı olacaksın? Galaksiyi kim yönetecek? Sağlıksız bir şüphe ve nefretten oluşan despotça bir teokrasi!

«Arz yakınmakta haklı. Bu problemler de günün birinde çözümlenecek. Galaksi yaşadığı takdirde tabii... Oysa bu adamların yapmak istedikleri şey çözüm yolu değil. Onların ne yapmaya hazırlandıklarını biliyor musun?»

Arvardan'da Schwartz'ın yeni edindiği o yetenek olsaydı, adamın kafasındaki savaşı farkederdi. Genç adam bir an susması gerektiğini yine de sezmişti.

Bu konuşma Schwartz'ı etkilemişti. Bütün o dünyalar ölecekti... Korkunç bir hastalık yüzünden çürüyüp, yok olacaktı... Acaba ben

gerçekten bir Arzlı mıyım, diye düşünüyordu - şimdi. Basit bir Arzlı? Gençliğimde Avrupadan Amerikaya göç ettim. Buna rağmen yine aynı insan değil miydim? Ben geleceğe düştükten sonra yaralanmış, mahvolmuş bir Arzı bırakarak gökyüzündeki dünyalara giden insanlar da yine Arzlı sayılmıyorlar mıydı? Bütün Galaksi benim değil mi? Bütün ,o insanlar benim ve kardeşlerimin soyundan gelmediler mi?

Schwartz ağır ağır, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Size katılıyorum...»

Arvardan sanki onun son anda fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi hemen, heyecanla sordu. «Kafa gücünün sınırı nedir? Nereye kadar uzanabiliyorsun?»

«Bilmiyorum! Dışarıda bazı kafalar var. Onlar muhafız sanırım. Sokağa kadar uzanabiliyorum, sanırım. Ama uzaklık arttıkça düşünceler de belirsizleşiyor.»

Arvardan, «Tabii,» dedi. «Ama ya Sekreter? Onun kafasını tanıyabilir misin?»

Schwartz içini çekti. «Bilmiyorum...»

Bir sessizlik oldu. Dakikalar dayanılamayacak kadar uzadı.

Schwartz, «Kafalarınız bana engel olüyor,» diye açıkladı. «Beni izlemeyin. Başka şeyler düşünün.»

Diğerleri bunu yapmaya çalıştılar. Yine bir sessizlik oldu. Sonra Schwartz âdeta inledi. «Hayır... Yapamıyorum... Yapamıyorum...»

Arvardan ani bir sevinçle, «Biraz kımıldayabiliyorum!» diye bağırdı. «Galaksi adına! Ayaklarımı oynatmayı başardım... Ah!» Her hareketiyle kasları bükülüyordu sanki. Sonra, «Schwartz,» diye ekledi. «Birine ne dereceye kadar zarar verebilirsin? Az önce canımı yaktın. Bunu daha arttırabilir misin?»

«Birini böyle öldürdüm.»

«Öyle mi? Nasıl yaptın bunu?»

«Bilmiyorum. Oldu işte. Bu... bu...» Sözle anlatılamayacak bir şeyi sözlerle açıklamaya çalışan Schwartz'ın tavrı âdeta gülünçtü.

«Aynı anda birkaç kişiyle birden baş edebilir misin?»

«Bunu hiç denemedim, ama sanmam. Aynı anda iki kafanın içini birden göremiyorum.»

Pola söze karıştı. «Ondan Sekreteri öldürmesini isteme, Bel. Bu işe yaramaz »

«Niçin?»

«O zaman nasıl buradan kaçarız? Sekreteri yalnız başına yakalayıp öldürsek bile dışarıdaki yüzlerce insan bizi yakalar. Bunu anlıyabiliyor musun?»

Schwartz boğuk bir sesle kızın sözlerini yarıda kesti. «Onu yakaladım.»

Üçü birden, «Kimi?» diye bağırdılar. Shekt bile çıldırmış gibi Schwartz'a bakıyordu.

«Sekreteri. Sezdiğimin onun Kafa Dokunuşu olduğunu sanıyorum.»

«Sakın bırakma!» Arvardan o telaşı arasında iyice yan döndü ve masadan aşağıya inmeye çalışırken yuvarlandı. Yarı felçli ayağını yere vurarak, bunu vücudunun altına sokmaya ve böylece kalkmaya çabaladı. Ama boşuna.

Pola haykırdı. «Yaralandın mı?» Kolunu kaldırmaya çalışırken dirseğini fazla zorlamasına gerek kalmadı.

«Huyır, hayır, bir şeyim yok. Sekreterin kafasındaki her şeyi öğren, Schwartz. Mümkün olduğu kadar bilgi edinmeye çalış.»

Schwartz, başı ağrıyıncaya kadar uzandı, uzandı. Kafasının kollarıyla körcesine, beceriksizcesine sarıldı, didikledi. Tıpkı parmaklarını kullanmasını henüz bilmeyen bir bebeğin erişemeyeceği bir şeyi almaya çalışmasına benziyordu bu. Schwartz o zamana kadar bulduklarını okumuştu. Ama şimdi arıyor... arıyordu.

Azapla bir iki düşünceyi yakalayabildi. «Zafer! Sekreter sonuçtan emin... Sonra... uzay kurşunlarıyla ilgili bir şey de var. Onları çalıştırmış... Hayır, hayır, çalıştırmamış... Bu başka bir şey... Evet, onları çalıştırmaya başlayacak...»

Shekt inledi. «Onlar virüsleri taşıyacak olan otomatik füzeler, Arvardan. Çeşitli gezegenlere doğru yönlendirildiler.»

Arvardan ısrar etti. «Ama onları nerede saklıyorlar, Schwartz? Ara! Bak...»

«Bir bina var... İyice göremiyorum... Beş köşe... Belki bir yıldız... Sonra, bir isim... Sloo gibi bir şey.»

Shekt tekrar söze karıştı. «Tamam! Galaksideki tüm yıldızlar adına! Buldun, Schwartz! O bina Senloo'daki Tapınak! Etrafındaki topraklar radyoaktif. Oraya Kadimlerden başka hiç kimse gitmiyor. Bina, iki büyük nehrin birleştiği yerde mi, Schwartz?»

«Göremiyorum... Ah, evet... evet... evet.»

«Ne zaman Schwartz, ne zaman? Füzeleri ne zaman yollayacaklar?»

«Günü göremiyorum... Ama yakında çok yakında. Sekreterin kafası bu düşünce yüzünden neredeyse patlayacak... Pek yakında.» Harcadığı çaba yüzünden Scwartz'a kendi kafası da patlamak üzereymiş gibi geliyordu.

Arvardan sonunda ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmayı başardı. Ama bacakları titredi, dizleri büküldü. Genç adam telaşından çıldırmış gibiydi. «O mu geliyor?»

«Evet. Şimdi kapıda.» Kapı açılırken Sehwartz'in sesi de hafifledi ve sonunda duyulmaz oldu.

Balkis'in girişiyle odaya sanki başarı ve zafer doldu. Sekreterin sesi soğuk ve alaylıydı. «Ah, Dr. Arvardan! Yerinize dönmeniz daha iyi olmaz mı?»

Arvardan başını kaldırarak Balkis'e baktı. Ne kadar aşağılayıcı bir durumda olduğunun farkındaydı. Zalimce bir horgörüydü bu, ama Balkis'e verilecek yanıt da yoktu. Arkeolog bu yüzden sesini çıkarmadı. Sızlayan kol ve bacaklarının altında bükülmelerine izin verdi ve yere yığıldı. Derin derin alıyor, öylece bekliyordu. «Kol ve bacaklarım biraz daha canlanırsa... Son bir kez saldırabilirsem... Balkis'in silahını kapabilirsem...»

Sekreterin cübbesinin beline taktığı düzgün ve parlak plastik kemerden sallanan şey bir nöronik kamçı değildi. Bu, saniyenin binde biri kadar bir süre içerisinde bir insanı atomlarına ayıracak bir silahtı.

Sekreter karşısındaki dört mahkuma vahşice bir memnunlukla bakıyordu. Kıza pek aldırdığı yoktu ama işte komplocuların hepsini de yakalamıştı. Arzlı vatan haini, İmparatorluk Ajanı ve iki aydan beri gözetledikleri o esrarlı yaratık. Acaba grubun başka üyeleri de var mıydı?

Balkis, Ennius'la İmparatorluğu da unutmamalıyım, diye düşündü. Onların kolları olan bu casuslarla vatan hainlerini yakaladık. Yine de bir yerde durmadan çalışan bir beyin olmalı. Belki de o başka ajanlar da yollayacaktır.

Sekreter rahat bir tavırla ayakta duruyordu. Silahını çabucak çekmesine gerek olmadığını belirtmek için aşağılayıcı bir tavırla ellerini kavuşturmuştu. Sakin ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. «Bir şeyin iyice anlaşılması gerekiyor artık. Arzla Galaksi arasında savaş var. Henüz ilan edilmedi, ama yine de savaş bu. Siz esirimizsiniz. Bu şartlar altında da size gerektiği gibi davranılacak. Bildiğiniz gibi casuslar ve vatan hainleri ölüm cezasına çarptırılırlar...»

Arvardan öfkeyle onun sözünü kesti. «Bu ancak ilan edilmiş, meşru bir savaş için geçerlidir.»

Sekreter onu aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, «Meşru savaş mı?» diye mırıldandı. «Meşru savaş da neymiş? Arz, Galaksiyle her zaman savaş halindeydi. Bu gerçekten ister nazik

nazik söz edilsin, isterse edilmesin, savaş her zaman sürüyordu.»

Pola Arvardan'a usulca, «Onunla uğraşmaya değmez,» dedi. «Bırak ne istiyorsa söylesin de bu iş bitsin.»

Arvardan kıza doğru bakarak gülümsedi. Ama acayip, hafif bir tebessümdü bu. Çünkü genç adam o sırada kendisini müthiş zorlayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sendeledi, soluk soluğa kaldı ama bunu başardı.

Balkis hafifçe güldü. Ağır ağır yürüyerek Sirius'lu Arkeoloğa yaklaştı. Yine hiç acele etmeden yumuşak elini genç adamın geniş göğsüne koyarak onu birdenbire itti.

Arvardan'ın bu hareketi önlemek için verdiği emirleri dinlemeyen kolları sanki kırılmış gibi sancıdılar. Vücut dengesini ancak bir sümüklüböcek hızıyla ayarlayabilen gövde kasları da işe yaramadı. Ve genç adam yere devrildi.

Pole inledi. Kendi asi kaslarıyla kanını zorlayarak masadan ağır ağır indi. Cok ağır ağır indi.

Balkis, kızın sürünerek Arvardan'a doğru gitmesine izin verdi. «İşte aşığın! Güçlü Dışarlıklı aşığın! Koş, ona budala! Neden bekliyorsun? Kahramanına sıkıca sarıl. Onun kollarında haksızlığa uğamış milyarlarca Arzlının kanlarını unut. İşte bak orada yatıyor. Cesur ve gözüpek. Ve bir Arzlı onu hafif bir itişle yere devirdi.»

Pola, Arvardan'ın yanında diz çökmüş parmaklarıyla saçlarının dibini arıyordu. Parmaklarının ezilmiş kemiğin işaretçisi olan o öldürücü yumuşaklıkla karşılaşmasından korkuyordu.

Arvardan gözlerini ağır ağır açtı ve usulca dudaklarını oynatarak, «Aldırma,» dedi.

Pola, «Korkağın biri o!» diye bağırdı. «Felce uğramış bir adamı itiyor ve sonra da kazandığı zaferden söz ederek öğünüyor. İnan bana,

hayatım, bütün Arzda ona benzeyen ancak birkaç kişi bulunur.»

«Bunu biliyorum. Yoksa sen Arzi̇ı bir kız olmazdın.»

Sekreter dikleşti. «Demin de söylediğim gibi bu odadakilerin hepsi ölecek. Yine de hayatlarınızı satın alabilirsiniz. Bunun bedeli sizi ilgilendiriyor mu?»

Pola gururla, «Bizim yerimizde olsaydın bu seni ilgilendirirdi,» diye söylendi. «Bundan eminim.»

«Hişş, Pola.» Arvardan henüz, kendisini tam anlamıyla toplayamamıştı. «Ne öneriyorsun?»

Baikis, «Ah,» dedi. «Kendini satmaya hazır mısın? Benim gibi, iğrenç bir Arzlı gibi?»

Arvardan, «Ne olduğunu sen kendin daha iyi bilirsin,» diye homurdandı. «Geri kalanına gelince. Ben kendimi satmayacağım. Pola'yı satın alacağım.» karşı çıktı.

Sekreter, «Çok dokunaklı,» diye alay etti «Bu adam bizim kadınlarımıza tenezzül ediyor. Bizim Arzlı dişi köpeklere. Ve sonra da fedakarlık rolüne çıkıyor.»

«Teklifini söyle!»

«Planlarımızla ilgili haberlerin dışarı sızdığı anlaşılıyor. Dr. Shekt'in durumu nasıl öğrendiğini anlamak kolay. Ama İmparatorun bunu nasıl haber aldığı beni şaşırtıyor. Onun için İmparatorluğun bildiklerini öğrenmek istiyoruz. Senin öğrendiklerini değil, Arvardan, İmparatorluğun bildiklerini.»

Arvardan sert sert, «Ben casus değil, bir Arkeoloji uzmanıyım,» dedi. «İmparatorluğun bildiklerinden de hiç haberim yok. Ama çok şeyi öğrenmiş olduğunu umarım.»

«Ah, tabii. Ama belki düşünceni değiştirirsin... Hepiniz de iyi düşünün.»

Bu sürede Schwartz konuşmaya hiç karışmamış ve Sekretere bakmamıştı.

Sekreter bir süre bekledi sonra da hiddetle, «O halde hepinize de benimle işbirliği yapmamanın bedelini açıklayacağım,» dedi. «Sizinki basit bir ölüm olmayacak. Hepinizin de ,o kaçınılmaz ve kötü sona hazırlıklı olduğunuzdan eminim. Dr. Shekt ve bu işe tehlikeli biçimde karışan kızı Arz vatandaşı. Bu yüzden ikisine de Sinapsis Makinesinin uygulanması çok iyi olacak. Uygun bir ceza bu. Anlıyor musunuz, Dr. Shekt?»

Fizikçinin gözleri dehşet doluydu.

Balkis homurdandı. «Evet, anladığın belli. Tabii Sinapsis Makinesinin beyin dokularına yeteri kadar zarar vermesi sağlanabilir. Böylece insan bir ahmak olup çıkar. İğrenç bir durum bu. Böyle bir yaratığa yemek yedirilmesi gerekir yoksa açlıktan ölür. Temizlenmesi gerekir yoksa pislik içinde yaşar. Bir yere kapatılması gerekir yoksa onu her gören dehşetle titrer. Tabii bu yaratık yaklaşan o büyük günde başkaları için bir ders olabilir.

«Sana...» Balkis, Arvardan'a döndü. «... Ve dostun Schwartz'a gelince. Siz ikiniz de İmparatorluk vatandaşısınız. Onun için de ilginç bir deney için çok uygunsunuz. Yoğun Humma virüsümüzü siz Galaksi köpeklerinin üzerinde hiç denemedik. Hesaplarımızın doğruluğunu bu yoldan kanıtlamak ilginç olur. Tabii hemen ölmemeniz için size az bir doz veririz. Virüsü gerektiği kadar hafifletirsek ancak bir hafta sonra ölürsünüz. Tabii o arada çok da acı çekersiniz.» Susarak kısılmış gözlerle düşmanlarını süzdü. «Evet, ya şimdi birkaç kelimeyle bana istediğimi açıklarsınız, ya da anlattığım biçimde ölürsünüz. İmparatorluk planın ne kadarını biliyor? Şu anda burada faaliyet gösteren başka ajanları var mı? Bize karşı koymak için bir plan hazırlandı mı? Bu nasıl bir şey?»

Dr. Shekt, «İstediklerini öğrendikten sonra bizi yine de öldürtmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz?» diye mırıldandı.

«Size söz veriyorum. İstediğimi yapmazsanız korkunç bir biçimde kıvranarak öleceksiniz.

Kurtuluş konusundaysa kumar oynamanız gerekiyor. Ne diyorsunuz?»

«Biraz zaman vermelisin bize.»

«Benim de yaptığım bu değil mi? Bu odaya gireli on dakika oldu ve ben hâlâ sizi dinliyorum... E, söyleyecek bir şeyiniz var mı? Ne, yok mu? Sonsuza kadar beklemeyeceğimi bilmeniz gerekir. Arvardan, hâlâ kaslarını şişirip duruyorsun. Ben silahımı çekemeden bana erişebileceğini düşünüyorsun sanırım. Erişirsen ne olur? Dışarıda yüzlerce kişi bekliyor. Ben olmasam bile planlarım yine de uygulanacak. Ben ölsem de hepiniz anlattığım biçimde ayrı ayrı cezalandırılacaksınız. Ah, belki de bu işi sen yapmayı düşünüyorsun, Schwartz. Ajanımızı öldürdün. Bu işi sen yaptın değil mi? Belki beni de öldürebileceğini sanıyorsun.»

Schwartz ilk kez o zaman Balkis'e bakarak buz gibi bir sesle, «Seni kolaylıkla öldürebilirim,» dedi. «Ama öldürmeyeceğim.»

«Ah, çok iyisin.»

«Hiç de değil. Çok zalimim. Demin basit bir ölümden çok daha korkunç şeyler olduğunu söylüyordun.»

Arvardan birdenbire müthiş bir umutla Schwartz'a baktığını farketti.

ON SEKİZ

Schwartz'ın başı dönüyordu. Telaşlı ama yine de sakindi. İçinde bir şey duruma tümüyle egemen olmuş gibiydi. Benliğinin önemli bir bölümüyse buna inanamıyordu. Onu, diğerlerinden daha sonra felce uğratmışlardı. Dr. Shekt bile doğrulup oturmuştu artık. Oysa kendisi sadece kollarını hafifçe oynatabiliyordu .

Ve Schwartz Sekreterin inanılmayacak kadar kötü, inanılmayacak kadar iğrenç kafasına bakarak düelloya başladı.

«Başlangıçta senin tarafındandım,» diye açıkiadı. «Hatta beni öldürmeye hazırlanmana rağmen. Duygularını ve maksatlarını anladığımı

sanıyordum... Oysa bu odadakilerin kafaları oldukça saf ve temiz. Seninkiyse anlatılamayacak kadar tiksinti verici. Aslında sen Arzlılar için bile savaşmayacaksın. Sen yalnızca kendi çıkarlarını düşünerek, çok güçlü olmayı istiyorsun. Kafanda özgür Arzla ilgili tek bir hayal bile yok. Tersine tekrar esir edilmiş bir Arzı görüyorum. İmparatorluğun gücünü kırmak için sabırsızlanıyorsun. Ve bunun yerine de diktatörlüğü geçireceksin. Kendi diktatörlüğünü.»

Balkis, «Demek bütün bunları görüyorsun?» diye homurdandı. «Eh, istediğini gör. Sonuç olarak senin vereceğin bilgiye ihtiyacım da yok. Hele küstahlığına katlanacak kadar hiç yok! Saldırı saatini öne aldık. **Bunu** bekliyor muydun? Biraz baskının başarılar yaratması çok şaşılacak bir şey. Bu artık daha fazla hızlanamayacaklarını söyleyenleri bile etkiliyor. Bunu da gördün mü benim dramatik kafa okuyucum?»

Schwartz, «Görmedim,» dedi. «Onu aramıyordum. Bu yüzden de farketmedim... Ama onu şimdi bulabilirim. İki gün... hayır, daha az... Dur

bakalım... Salı günü, Chica saatiyle sabah altıda...»

Sonunda Sekreter silahını çekti. Hızlı adımlarla hâlâ masada yatan Schwartz'a yaklaştı. **«Bunu kimden öğrendin?»**

Schwartz kaskatı kesildi. Beyninin kolları uzanıp bir şeyleri yakaladılar. Adam, dişlerini iyice sıktı, kaşlarını çattı. Ama bunların önemi yoktu. Gerçek çabayla birlikte görülen tepkilerdi bunlar. Schwartz'ın başının içindeki bir şey uzandı ve Balkis'in Kafa Dokunuşu'nu sıkıca kavradı.

Arvardan için bu sessizliğin hiçbir anlamı yoktu. O çok değerli saniyelerin ziyan olduğunu düşünüyordu. Sekreterin birdenbire sessiz ve hareketsiz kalmasına da önem vermemişti.

Schwartz soluk soluğa, «Onu yakaladım...» diye mırıldandı. «Silahını alın. Fazla tutamayacağım...» Gargara yaparmış gibi bir ses çıkararak sustu.

Arvardan o zaman durumu anladı. Sarsılarak elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu. Sonra ağır ağır, can acısıyla titreyerek kendisini korkunç bir biçimde zorlayarak tekrar ayağa kalktı. Hafifçe yalpalıyordu ama ayaktaydı artık. Polia da onunla birlikte kalkmaya çabaladıysa da bunu pek başaramadı. Shekt, masadan kaydı ve diz üstü çöktü. Schwartz, hâlâ masada yatıyor, yüz kasları seyirip duruyordu.

Sekreter sanki Medusa'yla gözgöze gelmiş ve taşlaşmıştı. Düzgün, çizgisiz alnında ağır ağır ter taneleri oluşuyordu. İfadesiz yüzünden neler hissettiği anlaşılmıyordu. Yalnızca atom tabancasını tutan sağ eli canlı gibiydi. Buna dikkatle bakıldığında elin hafifçe titrediğini, kontak düğmesine uzanmış olan parmağın sanki baskı yapıyormuş gibi durduğu farkedilebilirdi. Bu zarar vermeyecek kadar hafif bir baskıydı.

Arvardan vahşi bir sevinçle, boğuk boğuk, «Onu sıkı tut,» dedi. Bir iskemlenin arkalığına tutunarak düzgünce soluk almaya çalıştı. «Ona erişebilsem…» Ayaklarını sürükmeye başladı.

Bir kabustu bu. Sanki balda yüzüyor, katranda ilerlemeye çalışıyordu. Lifleri kopmuş gibi hissettiği kaslarını zorlayarak ağır ağır. pek ağır ağır ilerliyordu.

Onünde yapılan korkunç düellodan haberi yoktu. Olamazdı da.

Sekreterin tek bir gayesi vardı. Başparmağını biraz bastırabilmek. Yetmiş beş gram yeterli olacaktı. Cünkü silahın çalışması için bu kadar gerekiyordu. Bunu başarmak için Balkis'in kafasının zaten yarı büzülmüş olan, dengede titreyen bir kirişe emir vermesi yetecekti. Ama… ama…

Schwartz'ın da tek bir gayesi vardı. O da baskıya engel olmak. Ancak Balkis'in Kafa Dokunuşundaki korkunç karmaşa yüzünden o başparmağı hangi belirli alanın yönettiğin anlıyamıyordu. Bu nedenle bütün hareketleri durdurmaya çalışıyordu. Tam bir hareketsizlik sağlamaya…

Sekreterin esir edilmiş Kafa Dokunuşu dalgalanıyor, kabarıyordu. Schwartz'ın denememiş kontrol gücünün karşısındaki son derece zeki, çok çabuk çalışan bir kafaydı Bu kafa birkaç saniye hareketsizce bekledi. Sonra müthiş bir saldırıya geçerek bazı kasları çekiştirmeye başladı….

Schwartz'a sanki bir güreşçiyi yakalamayı başarmış gibi geliyordu. Ne olursa olsun onu bırakmamalı, düşmanının kendisini sağa sola savurmasına aldırmamalıydı

Oysa bunların hiçbiri dışarıdan belli olmuyordu. Schwartz'ın çene kasları kabarıyor, dişlerini geçirdiği dudağı kanıyordu. Bir de zaman zaman Sekreterin başparmağı hafifçe uzanmaya çalışıyor, çalışıyordu...

Arvardan dinlenmek için durdu. Aslında bunu yapmayı istemiyordu, ama başka çaresi yoktu. Parmakları, Sekreterin cübbesine dokunur gibi olmuş ve tam o sırada bütün gücü kesilmişti. Artık kımıldayacak halde değildi. Sancıyan

ciğerleri ölü kol ve bacaklarının istediği oksijeni pompalıyamıyordu. Harcadığı çaba yüzünden gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Beynini azaptan bir sis sarmıştı.

«Birkaç dakika daha, Schwartz,» diye inledi. «Onu tut... onu tut...»

Schwartz ağır ağır başını salladı. «Yapama yacağım... yapamayacağım...» Gerçekten de dünya Schwartz için kayboluyor, belirsiz bir karmaşa yumağı halini alıyordu.

Sekreter başparmağını yeniden düğmeye uzattı. Hiç gevşemedi bu parmak. Baskı azar azar artmaya başladı.

Schwartz gözlerinin yuvalarından uğrayacak kadar açılmış olduğunun, alnındaki damarların kabardığının farkındaydı. Balkis'in kafasında beliren o korkunç zafer hissini seziyordu...

Sonra Arvardan atıldı. Pençeye benzeyen ellerini uzattığı sırada kaskatı kesilen, isyan eden vücudu yere devrilmesine neden oldu.

Kafası esir olan Sekreter de onunla birlikte yuvarlandı. Silah yana doğru uçtu. Sert zemine çarparak şakırdadı.

Aynı anda Balkis'in kafası kontroldan kurtuldu. Schwartz da masada yığıldı kaldı. Kafasının içi birbirine karışmış tellere doluydu sanki.

Arvardan'ın ağır vücudunun altında kalan alkis çılgınca çırpındı. Dizini genç adamın kasığına acımasızcasına indirirken yumruğu da Arvardan'ın elmacık kemiğini buldu. Yarı doğrularak Arkeologu hızla itti. Arvardan yuvarlandı ve can acısıyla iki büklüm oldu.

Saçı başı karmakarışık Sekreter soluk soluğa, sendeleyerek ayağa kalktı. Sonra tekrar durakladı.

Shekt'e bakıyordu. Fizikçi masaya yarı uzanrmş gibiydi. Titreyen sol parmaklarının desteklediği sağ elinde silah vardı. Atom tabancası da titriyordu ama yine de namlusu Balkis'e çevrilmişti.

Sekreter öfkesinden boğulurcasına, «Hepiniz de ahmaksınız!» diye haykırdı. Sesi tizleşmişti. «Elinize ne geçeceğini sanıyorsunuz? Sesimi yükseltmemem yeterli olur...»

Shekt bitkin bitkin cevap verdi. «Hiç olmazsa sen de ölürsün.»

Balkis acı acı, «Beni öldürmekle elinize bir şey geçmeyecek ki,» dedi. «Bunu hepiniz de biliyorsunuz. Uğrunda bize ihanet ettiğin İmparatorluğu kurtaramayacaksınız. Hatta kendinizi bile kurtarmayacaksınız. Shekt, bana o silahı ver. O zaman hepinizi bırakırım.» Elini uzattı.

Shekt üzgün üzgün güldü. «Buna inanacak kadar deli değilim, Balkis.»

«Belki farkında değilsindir ama hâlâ yarı felçlisin.» Sekreter hızla sağa sıçradı. Fizikçinin güçsüz bileğinin tabancayı aynı hızla çevirmesi imkânsızdı.

Son atılışa hazırlanan Balkis tüm dikkatini kaçmaya çalıştığı silahta toplamıştı. Schwartz da

son bir darbe için kafasının kolunu tekrar uzattı. Balkis sendeledi ve sanki kafasına odunla vurulmuş gibi yere yığıldı.

Arvardan yine can acısıyla kıvranarak ayağa kalktı. Yanağı kızarıp şişmişti, yürürken topallıyordu. «Kımıldayabiliyor musun, Schwartz?» diye sordu.

Adam bitkince bir sesle, «Biraz,» diyerek masadan kaydı.

«Bu tarafa doğru gelen biri var mı?»

«Öyle biri yok sanırım...»

Arvardan başını eğerek Pola'ya gülümsedi. Elini kızın yumuşak kestane rengi saçlarına sürdü. Pola başını kaldırmış, ona bakıyordu. Gözleri dolmuştu. Arvardan şu son iki saat boyunca kaç kez Pola'nın saçlarını bir daha okşayamayacağını, onun gözlerine bakamayacağını düşünmüştü.

Genç adam usulca, «Belki yine de bir geleceğimiz olacak, Pola,» dedi.

Genç kız yalnızca başını sallayabildi. «Yeterli zamanımız yok. Salı sabahı altıya kadar.»

«Yeterli zamanımız yok mu? Dur bakalım...» Arvardan yerde yatan Kadim'in üzerine eğildi ve adamın kafasını hiç de yumuşak olmayan bir hareketle geri çekti. «Yaşıyor mu?» Hâlâ felçli olan parmak uçlarıyla boş yere Sekreterin nabzını bulmaya çalıştı. Sonra elini yeşil cübbenin altına soktu. «Kalbi çarpıyor... Seninki çok tehlikeli bir güç, Schwartz. Neden bunu daha önce ycpmadın?»

«Çünkü önce onun hareket etmeden durmasını istedim.» Schwartz'ın yüzünden ne müthiş bir sarsıntı geçirmiş olduğu anlaşılıyordu. «Onu tutabildiğim takdirde önümüze katarak buradan çıkabileceğimizi düşündüm. Sekreteri bir yem gibi kullanabilir ya da eteklerinin arkasına saklanırdık.»

Shekt birdenbire canlandı. «Bunu yapabiliriz. İmparatorluk Garnizonu Dibburn Kalesinde. Orası yedi yüz kilometre kadar ötede. Oraya

eriştiğimiz zaman güvende olur ve Ennius'a haber gönderebiliriz.»

«Oraya erişebilirsek!... Dışarıda en az yüz muhafız var. Burasıyla Kale arasında da öyle. Sonra bu baygın, yeşil cübbeli yaratıkla ne yapabiliriz? Onu sırtımıza vurarak mı taşıyacağız, yoksa ayaklarının altına tekerlek takarak itecek miyiz?» Arvardan neşesizce güldü.

Schwartz sıkıntıyla ekledi. «Zaten onu kontrolümde fazla tutamıyorum. Gördünüz ya... Başarılı olamadım...»

Shekt heyecanla, «Çünkü bu güce alışık değilsin,» dedi. «Şimdi beni dinle, Schwartz. Kafanla ne yaptığın konusunda bir fikrim var. Kafan beynin elektromanyetik alanları bakımından alıcı bir istasyon gibi çalışıyor. Oysa kafan yayın da yapabilir. Anlıyor musun?»

Schwartz'ın bu sözleri pek kavrayamadığı anlaşılıyordu.

Shekt, «Anlamalısın,» diye ısrar etti. «Balkis'in ne yapmasını istediğini düşünmeli, bütün kafanı buna vermelisin. İlk iş ona silahını geri vereceğiz.»

«Ne?» Bu öfkeli soru aynı anda üç ağızdan birden çıkmıştı.

Shekt sesini yükseltti. «Balkis'in yardımıyla buradan çıkmamız gerekiyor. Başka türlü buradan kaçabilir miyiz? Kuşku uyandırmamak için Balkis'in silahlı olması da gerekmez mi?»

«Ama ben onu kontrol altında tutamıyorum. Tutamadığımı size söyledim.» Schwartz kollarını kaldırıp indiriyor .ellerini vuruyor, normal duruma gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu. «Teorileriniz neyse, onlar beni hiç ilgilendirmiyor, Dr. Shekt. Neler olduğunu bilmiyorsunuz. Kafası kaygan bir şey. İnsan azap çekiyor. Bu işi başarmak kolay değil.»

«Biliyorum. Ama artık bu tehlikeyi göze almak zorundayız. Haydi, bir deneme yap,

Schwartz. Balkis kendine geldiği zaman onun kollarını oynat.» Shekt'in sesi yakarış doluydu.

Yerde yatan Sekreter inledi. Schwartz canlanan Kafa Dokunuşunu hissetti. Sessizce, âdeta korkuyla bunun güçlenmesini bekledi. Sonra Kafa Dokunuşuyla konuşmaya başladı. Sözsüz bir konuşmaydı bu. Kolunuzun hareket etmesini istediğiniz zaman ona yolladığınız sessiz haber. Bu öyle sessiz bir emirdi ki, bunu kendiniz bile farketmiyordunuz.

Ama Schwartz'ın değil, Sekreterin kolu kımıldad, Geçmişten gelen Arzlı çılgınca bir tebessümle başını kaldirdi. Ama diğerleinin Balkis'ten başka kimseyi gözleri görmüyordu Yerde yatan Balkis başını kaldırmıştı. Cam gibi gözleri yavaş yavaş parlamaya başladı. Kendisine geliyordu adam. Ve kolunu beceriksizce, vücuduyla dik açı yapacak biçimde yukarı doğru uzatmıştı.

Schwartz bütün gücünü görevine verdi.

Sekreter vücudunu acayip açılar yanacak biçimde kıvırıp bükerek ayağa kalktı. Az kalsın

dengesini kaybediyordu ama yere devrilmemeyi başardı. Sonra hiç istememesine karşın acayip bir dansa başladı.

Ritmsiz, temposuz bir danstı bu. Hiç de güzel değildi. Ama Balkis'i seyreden Arvardan, Pola, Shekt ve Sekreterin kafasının içine bakan Schwartz için tarif edilemeyecek kader dehşet ve huşu uyandıran bir şeydi bu. Cünkü bu anda Balkis'in vücudu kendisine ait olmavyan başka bir kafanın kontrolündeydi.

Shekt, usulca robota benzeyen Sekretere yaklaştı. Biraz da kaygıyla elini uzattı Avcunda silah vardı. Bunun kabzası Balkis'e doğru dönüktü.

Shekt, «Bırak da silahı alsın, Schwarts, » dedi.

Balkis'in eli uzandı ve silahı beceriksizce kavradı. Sekreterin gözlerinde bir an için beliren sert, hırslı pırıltı tamamıyla kayboldu. Balkis'in eli atom tabancasını ağır ağır kemerdeki mahfazaya soktu ve yana düştü

Schwartz tiz bir kahkaha attı. «Az kalsın elimden kurtuluyordu.» Ama yüzü bembeyazdı.

«Ee? Onu kontrol altında tutabilecek misin?»

«Bir iblis gibi savaşıyor, yine de durum eskisi kadar kötü değil.»

Shekt, hiç de hissetmediği bir güvenle, «Çünkü artık ne yaptığını biliyorsun,» dedi. «Yayına devam et. Onu kontrol altında tutmaya çalışma. Sanki o hareketleri kendin yapıyormuşsun gibi davran.»

Arvardan atıldı. «Onu konuşturabilir misin?»

Bir sessizlik oldu. Sonra Balkis'in gırtlağından boğuk bir homurtu yükseldi. Bunu tekrar bir sessizlik izledi. Balkis'in homurtusu çatallaştı.

Schwartz kesik kesik soluyarak, «Hepsi bu kadar,» dedi.

Pola. «Ama neden etkili olmuyor?» diye sordu. Kaygılı bir görünüşü vardı.

Shekt omzunu silkti. «Konuşmayı çok karmaşık ve nazik kaslar sağlar. Bu uzun bacak kaslarını çekiştirmeye de benzemez... Aldırma, Schwartz. Belki sorunu onun konuşmasına gerek kalmadan çözümleriz.»

Ondan sonraki iki saatlik süre dört esirin her birinde de ayrı ayrı izlenimler bıraktı. Örneğin Dr. Shekt kaskatı kesilmişti. Bütün korkuları, için için savaşan Schwartz'a karşı duyduğu heyecanlı ve çaresiz acıma duygusunda eriyerek kayboldu. Fizikçi o süre boyunca gözlerini Schwartz'ın harcadığı çaba yüzünden çarpılan, kırışan yuvarlak suratından ayırmadı. Kızıyla Arvardan'a belki bazen bir göz attı ama işte o kadar.

Oda kapısının hemen önünde bekleyen nöbetçi Sekreteri görünce, yeşil cübbesi yüksek mevki ve gücün simgesi olan adamı hemen selamladı. Sekreter bu selama cansızca ve biraz da beceriksizce karşılık verdi. Grup şüphe uyandırmadan ilerledi.

Arvardan, ancak büyük salondan çıktıktan sonra ne delice bir işe kalkışmış olduklarını anladı. Galaksi müthiş, akla hayale gelmeyecek bir tehlikeyle karşı karşıya, diye düşündü. Ve güvenliğe giden köprü pek çerden çöpten. Herhalde bunun altında da korkunç, karanlık bir uçurum var. Ama yine de gözlerini Pola'nın gözlerinden ayıramıyordu. Belki neden hayatının elinden kapılmak üzere olduğunu bilmesiydi. Belki de geleceğin mahvolacağını öğrenmesi. Belki de tattığı zevkin bir daha eline geçmeyeceğini anlaması. Neden ne olursa olsun o zamana kadar hiç kimse Arvardan'a Poîa kadar sarsıcı ve çekici gelmemişti.

Pola Arvardan'ın hatıralarının bir toplamıydı sanki. İstediği tek kızdı...

Sabah güneşi olanca parlaklığıyla Pola'yı aydınlatıyordu. Bu yüzden kız kendisine doğru eğilmiş olan Arvardan'ın yüzünü iyice göremiyordu. Pola genç adama gülümsedi. Arkeolog'un, elini hafifçe dayadığı kolunun sertliğini ve gücünü hissediyordu. Daha sonra sadece bunu

hatırlayacaktı kız. Bileğinin altındaki düzgün ve serin, pırıltılı plastik kumaşın sardığı yassı ve güçlü kas...

Schwartz ıstıraptan terlemişti. Yan kapıdan dönemeçli bir yola çıkmışlardı. Orada pek kimse yoktu. Schwartz bu yüzden sevindi. Yalnızca o, başarısızlığın bedelinin ne olacağını biliyordu. Düşmanının kontrol altında tuttuğu kafası dayanılamayacak bir gurur kırıklığı, müthiş bir nefret ve korkunç kararlarla doluydu. Kendisine rehberlik edecek bilgiyi o Kafada araştırmak zorunda kalıyordu. Balkis'in resmi taşıtının durduğu yer, Kaleye giden en uygun yol... Schwartz bu araştırma sırasında kontrolü saniyenin onda biri kadar bir sürede zayıfladığı takdirde Baikis'in nasıl intikam alacağını, o yakıcı kini ve acı azmi de farkediyordu.

Araştırmak zorunda kaldığı Kafanın o gizli derinliklerini hiçbir zaman unutamayacaktı Sch. wartz. Bu çok güzel şafağın uçuk gri ışığında bir deliyi düşman kalesinin tehlikeli koridorlarında yürütecekti. Yer taşıtına eriştikleri zaman

Schwartz, usulca inledi. Artık kontrolünü düzgün cümleler söyleyecek kadcır gevşetmeye bile cesaret edemiyordu. Boğulurcasına çabuk çabuk, «Arabayı .. kullanamam...» dedi. «Onu... arabayı sürmesi için... zorlayamıyorum. Çok karmaşık... ben...»

Shekt hafif bir sesle bir şeyler mırıldanarak onu yatıştırmaya çalıştı. Schwartz'a dokunmaya, her zamanki gibi konuşmaya cesaret edemiyordu. Schwartz'ın dikkatini bir an için bile olsa başka noktaya çekmekten çekiniyordu.

Usulca, «Onu arkaya oturt yeter Schwartz.,» diye fısıldadı. «Taştı, ben kullanırım. Bunu biliyorum. Bundan sonra yalnızca hareketsiz oturmasını sağla. Ben de o silahı alacağım.»

Sekreterin yer taşıtı özel bir modeldi. Özel olduğu ıçm de diğerlerinden farklıydı. Dikkati çekiyordu. Üstteki yeşil ışık, tempoyla sağa soa dönerken zümrüt ışıltılar saçarak sönükleşip güçleniyordu. İnsanlar durup taşıta bakıyorardi.

Karşıdan gelen diğer yer arabaları saygılı bir telaşla yanlara kaçıyorlardı.

O kadar dikkati çekmese ve göz almadaydı belki de zaman zaman yanlarından geçenler arka kanepede hiç kımıldamadan oturan Kadım ı farkedeceklerdi. Hatta belki de merakanacak ve tehlike kokusu bile alacaklardı...

Ama yalnızca arabayı farkediyorlardı onlar Ve boylece dakikalar geçiyordu...

Kalenin gökyüzüne doğru dimdik yükselen ışıltılı, krom kapılarının önünde bir nöbetçi bekliyordu Bu kapı da İmparatorluğa ait bütün yapılar gibi Arzın alçak ama büyük, kasvetli mimarisiyle taban tabana zıttı. Nöbetçi büyük güç tufegmı yollarını kesmek istercesine onlara doğru indirdi. Taşıt durdu.

Arvardan pencereden başın, uzattı. «Ben mparatorluğun bir vatandaşıyım. Kale komutanını görmek istiyorum.»

«Kimlik belgelerinizi görmem gerekiyor, efendim.»

«Onları benden aldılar. Sirius sektörü Baronn gezegeninden Bel Arvardan'ım. Buraya İmparatorluk Valisinin bir iş için geldim. Ve fazla zamanım da yok.»

Nöbetçi bileğini ağzına doğru kaldırarak vericiye usulca bir şeyler söyledi. Sonra silahını indirerek yana çekildi.

Kapılar ağır ağır açıldı.

ON DOKUZ

Ondan sonraki saatlerde Dibbum kalesinin içinde ve dışında karışıklıklar oldu. Chica'daki karmaşaysa daha da fazlaydı.

Öğle zamanı Yüksek Bakan İletişim Dalgasıyla Washenn'den Sekreterini aradı. Balkis'i tüm aramalarına karşın bulamadılar. Yüksek

Bakan sinirlendi. Düzeltme Sarayındaki önemsiz memurlar endişelendiler.

Bunu soruşturmalar izledi. Toplantı odasının önünde bekleyen nöbetçiler Sekreterin o sabah on buçukta esirlerle birlikte gittiğini kesinlikle söylediler... Sekreter özel bir talimat bırakmamıştı. Nereye gittiğini de bilmiyorlardı. Bunu sormak da onlara düşmezdi zaten.

Başka bir grup nöbetçi de hiçbir şey bilmiyordu! Olayı aydınlatacak durumda da değildiler.

Öğleden sonra ikide Sekreterin özel arabasının o sabah görüldüğü haberi geldi. Kimse taşıtın içine bakmamıştı. Sekreterin arabada olup olmddığmı bilmiyorlardı: Bazıları taşıtı Sekreterin kullandığın: sanmışlardı ama...

Saat iki buçukta Sekreterin özel arabasının Dibburn Kalesine girmiş olduğu öğrenildi.

Sonunda, saat üç'e doğru Dibburn'un komutanını aramaya karar verdiler. İletişim Dalgasına bir görevli yanıt verdi.

Adam, «Şu anda bu konuda bilgi veremeyeceğiz,» dedi. «Ancak Majeste İmparatorun Görevlileri şu ara soğukkanlılıkla davrcınılmasını, asayişin bozulmamasını ve halka Kadimler Cemiyetinin üyelerinden birinin ortadan kaybolmuş olduğunun açıklanmamasını istiyorlar.»

Ama bu emir İmparatorluk görevlilerinin istediklerinin tersinin yapılmasına yetti.

İhanete hazırlanan insanlar, saldırı anından kırk sekiz saat önce komplocuların eiebaşlarından biri düşmanın eline geçtiği zaman durumu şansa bırakamazlardı. Bu ancak yakalanma ya da ihanete uğrama anlamına gelirdi. Ve bunlar bir madalyonun iki yüzüydüler. İki durumda da her şey ölümle sonuçlanırdı.

Bu nedenle hemen etrafa haberler qönde~rildi...

Chica halkı harekete geçti...

Profesyonel kışkırtıcılar sokak köşelerini tuttular. Gizli silah depolarının kapıları kırıldı. Her

uzanan el bir silah kaptı. Giderek kalabalıklaşan bir grup dönemeçli yollardan Kaleye doğru akmaya başladı. Akşam saat altıda Kalenin komutanına yeni bir haber gönderildi. Bu kez özel bir elçiyle.

O sırada Kalenin içinde de buna benzer ama daha ufak çapta olaylar geçiyordu. Olay, Kaleye giren Sekreterin arabasını karşılayan genç subayın Balkis'in belindeki silaha uzanmasıyla başladı.

Genç görevli sert sert, «O silahı alacağım,» dedi.

Shekt, Schwartz'a baktı. «Bırak alsın.»

Sekreterin eli tabancayı kaldırdı. Uzattı. Genç adam bunu aldı. Schwartz hıçkırığa benzer bir ses çıkararak gevşedi.

Ama Arvardan hazırdı. Sekreter boşalan bir çelik yay gibi çılgıncasına saldırdığı zaman

Arkeolog onu yakaladı. Yumrukları inip kalkıyordu artık.

İmparatorluk Görevlileri bağırarak emirler verdiler. Muhafızlar koşuşmaya başladı. Kaba eller Arvardan'ı gömleğinin yakasından yakalayıp çektiler. Sekreter de oturduğu yerde gevşeyerek arkasına yaslandı. Ağzının yanından hafifçe, kara bir kan akıyordu. Arvardan'ın yanağındaki yara da açılmış, kanıyordu.

Genç adam titrek ellerle saçlarını düzeltti. Sonra Balkis'i parmağıyla işaret ederek, kesin bir ta'vırla, «Bu adamı İmparatorluk Hükümetini yıkmak için komplo kurmakla suçluyorum,» dedi. «Komutanınızla hemen konuşmam gerekiyor.»

Görevli nazik nazik, «Bu konuda hemen bir şey söyleyemem, efendim,» diye cevap verdi.

«Şimdi lütfen peşimden gelin. Hepiniz de.»

Ve onları bir odaya götürdüler. Grup saatlerce orada kaldı. Oda oldukça temiz

sayılırdı. Arvardan, Schwartz, Pola ve Shekt on iki saatten beri ilk kez yemek yeme fırsatı buldular. Bütün kaygılarına karşın çabucak getirilen yemekleri yediler. Hatta uygarlığın önemli bir ayrıntısı olan şeyi de yerine getirdiler. Yani banyo yaptılar.

Ama kapılarının önünde nöbetçiler bekliyordu.

Saatler geçerken Arvardan'ın da sabrı taştı. «Biz yalnızca hapishane değiştirmişiz!» diye bağırdı.

Kalede herkes işinin başındaydı. Bu çalışmaların grup için bir önemi yoktu. Kimse onlarla ilgilenmiyordu. Schwartz uyuyordu. Arvardan'ın bakışları ona kaydı.

Shekt başını salladı. «Olmaz. Bu imkânsız. Adam bitkin halde. Bırakın da uyusun.»

«Ama ölüm dakikasına sadece otuz dokuz saat kaldı.»

«Eiliyorum, ama bekleyeceğiz.»

Soğuk ve hafif alaylı bir ses duyuldu. «Hanginiz İmparatorluk vatandaşı olduğunu iddia ediycr?»

Arvardan öne doğru fırladı. «Ben! Bu...» Karşısındaki adamı tanıdı ve sesi çıkmaz oldu.

Karşısındaki genç görevli soğuk soğuk güldü. Hareketsiz tuttuğu sol kolu son karşılaşmalarının bir anısı gibiydi.

Pola, Arvardan'ın arkasından usulca, «Bel,» diye fısıldadı. «Bu o görevli... Mağazaya gelen...»

Görevli sert sert ekledi. «Ve bu beyin kolunu kırdığı... Adım Claudy. Ve evet, siz o adamsınız. Siz Sirius dünyalarının vatandaşısınız, öyle mi? Buna rağmen şunlarla ahbaplık ediyorsunuz. Ulu Galaksi! Bazan insanlar nasıl da düşüyorlar? Bakıyorum o kız da hâlâ yanınızda.» Bir an durdu ve sonra ağır ağır, kelimelere basa basa ekledi. «O Arzlı dişi köpek!»

Arvardan dikleşti. Sonra kendisini tuttu. Döğüşmenin sırası değildi henüz. Alçak gönüllü bir insan tavrıyla konuşmaya çabaladı. «Albayı görebilir miyim?»

«Korkarım, Albay şu anda görevde değil.

«Yani kentten gitti mi?»

«Ben öyle bir şey söylemedim. Onunla bağlantı kurulabilir. Tabii sorun önemliyse.»

«Çok önemil... Görevli Subayı görebilir miyim?»

«Şu anda Görevli Subay benim.»

«O halde Albayı arayın.»

Claudy ağır ağır başını salladı. «Durumun gerçekten ciddi olduğuna kanaat getirmedikçe bunu yapamam.»

Arvardan sabırsızlıktan titriyordu. «Galaksi1 adına! Benimle düello yapmaktan vaz geçin!’ Bir ölüm kalım sorunu bu!»

«Öyle mi?» Claudy mahsus züppece bir tavır takınarak süs kamçısını hafif hafif salladı. «Benimle görüşmek için ricada bulunabilirsiniz.»

«Pekâlâ... İşte bekliyorum.»

«Ben ‘rica edebilirsiniz’ dedim.»

«Pekâlâ. Sizinle görüşebilir miyim?»

Claudy kinle ona baktı. «Ben yalvarıp yakarmayı kasdeîtim. Kızın önünde. İyice alçalmalısınız.»

Arvardan yutkunarak geriledi. Poia, elini onun koluna koydu. «Bel, lütfen... Bu adamı kızdırmamalısın.»

Arkeolog boğuk bir sesle homurdandı. «Ben Sirius’lü Bel Arvardan sizinle konuşmak için rica ediyorum.»

Claudy, «Bakalım...» dedi. Arvardan’a doğru bir adım attı. Ve çabucak, zalimce Arvardan’ın yarılmış yanağının üzerindeki pansumana tokadını indirdi.

Arvardan'ın nefesi kesildi. Genç adam can acısıyla bağırmamak için kendisini zor tuttu.

Claudy, «Geçen defcı tokada kızmıştınız,» dedi. «Bu kez kızmıyor musunuz?»

Arvardan sesini çıkarmadı.

Claudy güldü. «Görüşmeyi kabul ediyorum.»

Dört muhafız Arvardan'ın önüne ve arkasına geçtiler. Claudy önden ilerledi...

Shekt'le Pola hâlâ uyuyan Schwartz'ın ya nında kaldılar.

Fizikçi, «Onun sesini duymuyorum artık,» dedi. «Sen duyuyor musun?»

Pola başını salladı. «Hayır. Bir süreden beri duyduğum yok. Neyse... Baba, o adam Bel'e bir şey yapmasın?»

Shekt şefkatle, «Nasıl yapabilir?» diye karşılık verdi. «Arvardan'ın bizden biri olmadığını unutuyorsun O İmparatorluk vatandaşı

ve kendisine kolay kolay zarar veremezler... Ona aşıkçın değil mi, Pola?»

«Delice aşığım, baba... Biliyorum bu çok saçma.»

«Tabii saçma.» Shekt acı acı güldü. «Arvardan dürüst bir insan. Cyie olmadığını söylemiyorum. Ama ne yapabilir? Burada, bu dünyada bizimle birlikte yaşayabilir mi? Seni alıp kendi dünyasına götürebilir mi? Arzıı bir kızı dostlarıyla tanıştırabilir mi? Ya da ailesiyle?»

Pola ağlıyordu. «Biliyorum... Belki artık gelecek diye de bir şey kalmadı zaten.»

Shekt, bu sözler aklına başlangıçtaki konuyu getirmiş gibi ayağa kalktı. «Onu duymuyorum.»

Kasdettiği Sekreterdi. Balkis'i yandaki odaya koymuşlardı. Kafese kapatılmış bir kaplan gibi bir aşağı bir yukarı dolaşan adamın ayak seslerini uzun süre duymuşlardı. Oysa şimdi yan odada çıt çıkmıyordu. Bu önemsiz bir noktaydı aslında. Ancak yaşayan yıldızların oluşturduğu dev ağa

salıverilecek olan hastalık ve felaketin uğursuz gücü Balkis'te toplanmış gibiydi. Ölümün simgesiydi o artık.

Shekt, Schwatz'i usulca dürttü. «Uyan, uyan.»

Schwartz kımıldandı. «Ne var?» Kendisini hiç de dinlenmiş gibi hissetmiyordu. Sanki kemiklerinin içine, iliklerine kadar yorulmuş bitkin düşmüştü.

Shekt ısrarla, «Balkis nerede?» diye sordu.

«Ah!... Ah, evet...» Schwartz deli gibi etrafına bakındı. Sonra da her şeyi olanca berraklığıyla görmesini sağlayan organının gözü olmadığını hatırladı. Schwartz, kafasının kollarını uzattı. Bunlar etrafta dolaştılar. Çok iyi tanıdıkları o Kafayı bulabilmek için dikkat kesilmişlerdi.

Schwartz, Balkis'in kafasını buldu ama ona dokunmadı. Bu beynin derinliklerine dalmıştı. O

hasta, iğrenç kafaya fazla yaklaşmayı istemiyordu.

Schwartz, «Balkis başka katta,» diye mırıldandı, «Biriyle konuşuyor.»

«Kiminle?»

«Şimdiye kadar hiç Dokunmadığım biriyle: Durun da dinleyeyim. Beiki Sekreter... Ah, evet, Balkis onu ‘Albay,’ diye çağırıyor.»

Shekt’le Pola çabucak birbirlerine baktılar.

Pola, «İmparatorluk görevlisi vatanına ihanet edemez değil mi?» diye fısıldadı. «Yani... Bir İmparatorluk görevlisi İmparatora karşı bir Arzlıyla anlaşamaz sanırım.»

Shekt azapla, «Bilmiyorum,» dedi. «Artık her şeye inanmaya hazırım.»

Ciaudy gülümsüyordu. Bir masanın başınc geçmiş, atom tabancasını da hemen elinin yakınına koymuştu. Arkasında dört muhafız bekliyordu. Böyle bir durumun insana sağlay-acağı otoriteyle konuşuyordu artık.

«Ben Arzlı köpeklerden hiç hoşlanmam. Hiçbir zaman da hoşlanmadım. Galaksinin süprüntüleri onlar. Tembel, hastalıklı, batıl inançlarına sıkıca sarılmış yaratıklar. Yozlaşmış, aptal köpekler. Ama çoğu hadlerini biliyor.

«Biı bakıma onları anlayabiliyorum. Ne ae olsa böyle doğmuşlar. Başka turlu olmak ellerinde değil. Tabii ben İmparatorun yerinde olsaydım bu yaratıklara karşı o kadar sabırlı davranmazdım. Lanet olasıca töreleri, gelenekleri... İmparator olsaydım yapacağımı bilirdim. Ama neyse... Nasıl olsa ileride bir gün onları...»

Arvardan patladı. «Buraya bak!... Ben buraya nutuk dinlemeye gelmedim!»

«Dinleyeceksin! Çünkü sözlerim henüz sona ermedi. Tam bir Arzlı aşığının kafasının nasıl çalıştığını anlıyamadığımı söylemek üzereydim. Bir erkek... sözüm ona gerçek bir erkek öylesine çamura yuvarlanıyor ki. Arzlılarla birlikte sürünüyor. Yan yan onların kadınlarına bakmaya

başlıyor. İşte böyle bir insana saygı duyamam. O bence Arzlılardan daha aşağılıktır...»

Arvardan öfkeyle homurdandı. «Sen ve kafa dediğin o zavallı, pis, çöp tenekesi gibi şey hiç de önemli değilsiniz. İmparatorluğa karşı bir komplo kurulmuş olduğundan haberin var mı? Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? Boşuna harcadığın her dakika Galaksideki milyarlarca insanın hayatını tehlikeye atıyor...»

«Ah, bilmem ki Dr. Arvardan. Sen Doktorun değil mi? Bu ünvanlarını unutmamalıyım. Biliyor musun, bu konuda bir teorim var. Belki Sirius'te doğdun ama sende de Arzlıların karanlık kafası var. Galaksi vatandaşlığından yararlanarak onlara yardıma çalışıyorsun. Onların şu meJTiuiunu kaçırdın. O Kadim'i. Evet, bu tek başına gerçekten iyi bir hareket. O köpeğin gırtlağını memnunlukla sıkabilirim. Ama Arzlılar o Kadim'i aramaya başladılar bile.»

«Sahi mi? Hemen mi? O halde neden burada konuşuyoruz? Albayı görmem gerekiyor. Hatta bunun için...»

«Bir ayaklanma olmasını, olaylar çıkmasını mı bekliyorsun? Belki de bu planladığın ayaklanmanın birinci bölümü.»

«Sen çıldırdın mı? Bunu neden yapayım?»

«O halde Kadim'i salıvermemize bir itirazın olmaz.»

«Bunu yapamazsın!» Arvardcın yerinden fırladı. Neredeyse masanın arkasında oturan adama saldıracaktı.

Ama Claudy atom tabancasını kapmıştı bile. «Ah, yapamaz mıyız? Şimdi beni dinle. Senden biraz intikam aldım. Seni tokatladım. Arzlı dostlarının önünde küçük düşürdüm. Seni burada oturtup yüzüne karşı ne iğrenç bir solucan olduğunu söyledim. Ve şimdi bana yaptığına karşılık kolunu parçalamak için bir neden arıyorum. Haydi, biraz kımılda.»

Arvardan donmuş gibi kaldı.

Claudy gülerek silahını kemerindeki yerine soktu. «Ne yazık ki seni Albaya sağsalim teslim etmek zorundayım. O seni beşi çeyrek geçe görecek. »

«Bunu biliyordun! Daha başından beri biliyordun.» Arvardan'ın sesi öfke ve hayal kırıklığından iyice boğuklaşmıştı.

«Tabii biliyordum.»

«Boşuna zaman kaybettirdin, Ciaudy. Eğer bu. Galaksiyi kurtarmakta geciktiğimiz anlamına geliyorsa, o zaman ikimiz de fazla yaşayamayacağız demektir.» Arvardan'ın sesi buz gibi oirnuş, korkunç bir görünüm almıştı. «Ama sen benden önce öleceksin. Çünkü ben son dakikalarımı kafanı ezmeye ayıracağım. Kemiklerini kıymık kıymık edecek, beynini parçalayacağım.»

«Seni bekleyeceğim, Arzlı aşığı! Ne zaman istersen gel.»

Dibburn Kalesinin Sorumlu Görevlisi hayatını İmparatorluk hizmetinde geçirmişti. Ağır ağır yükselmiş ve Galaksinin hemen her köşesinde bulunmuştu. Artık Arz gibi çılgın bir dünyadaki bir Garnizonun yönetimi bile ona angarya geliyordu. Huzur içinde yaşamak, görevlerini sakin sakin yerine getirmek istiyordu. Bundan başka bir şey istediği yoktu. Hatta bu uğurda hoşgörülü davranıyordu. Bu yüzden Arzlı bir kızdan özür bile dilemişti.

Arvardan içeriye girdiği zaman Albayın yorgun bir görünüşü vardı. Yakasını gevşetmiş, üzerinde İmparatorluğun parlak sarı 'Uzay Gemisi ve Güneş' işareti olan ceketinin önünü açmıştı. Arvardan'a ciddi ciddi bakarak sağ elinin eklemlerini dalgın bir tavırla çatırdattı.

«Çok karışık bir öykü bu,» dedi. «Çok. Sizi çok iyi hatırlıyorum. Barpnn'lu Bel Arvardan'sınız. Daha önceki sıkıcı bir olayda da

başrolü oynadınız. Siz başınızı derde sokmadan oturamaz mısınız?»

«Başı dertte olan yalnızca ben değilim, bütün Galaksi.»

«Evet, biliyorum.» Görevlinin sesinde hafif bir sabırsızlık vardı. «Daha doğrusu hiç olmazsa sizin bu iddiada bulunduğunuzu biliyorum. Sanırım kimlik belgeniz de yokmuş»

«Onları benden aldılar. Ama Everest'tekiler beni tanıyorlar. İmparatorluk Valisi size gerçekten Bel Arvardan olduğumu söyler. Bunu akşam olmadan yapacağını umuyorum.»

«Bakalım, görürüz.» Albay kolların, kavuşturarak iskemlesinde arkasına yaslandı. «simdi bir de öyküyü sizden dinleyelim»

«Arzlılardan küçük bir grubun çok tehlikeli bir plan yaptıklarını ve İmparatorluk Hükümetini zorla yıkmaya hazırlandıklarını öğrendim. Bu uygun kimselere hemen bildirilmediği takdirde hem

Hükümet ve hem de İmparatorluğun önemli bir kısmı yok olabilir.»

«Fazla ileri gidiyorsunuz, delikanlı. Olmayacak bir şeyden söz ediyor ve pervasızca konuşuyorsunuz. Arzlılar iç sıkıcı ayaklanmalara başlayabilirler. Bu Kaleyi sarabilirler. Epey zarar da verebilirler. Bunu itiraf ediyorum. Ama onların İmparatorluk Hükümetini yıkmak bir tarafa bizi bu gezegenden atacak kadar güçleri bile olduğunu sanmıyorum. Ama yine de bu komplonun ayrıntılarını dinleyeceğim»

«Korkarım bu sorun o kadar önemli ve ciddi ki ayrıntıların yalnızca İmparatorluk Valisine açıklanması gerekiyor. Onun için şimdi onunla bağlantı kurmama izin verilmesini istiyorum Sizce bir sakıncası yoksa...»

«Hım... Fazla aceleci olmayalım. Buraya getirdiğiniz adamın Arzın Yüksek Bakanının Sekreteri ve Kadimlerinden de biri olduğunu biliyor musunuz? Arzlılar için çok önemli biri o.»

«Bunların hepsini de çok iyi biliyorum.»

«Ama komplonun elebaşısının o olduğunu iddia ediyorsunuz.»

«Elebaşı o!»

«Kanıtlarınız?»

«Bu konuyu İmparatorluk Valisinden başka hiç kimseyle konuşamayacağımı söylediğim zaman, sanırım beni anlarsınız.»

İmparatorluk Yönetim Görevlisi kaşlarını çatarak tırnaklarına baktı. «Benim bu konuda başarılı olamayacağımı mı düşünüyorsunuz?»

«Hayır, efendim! Ne münasebet! Yalnız bu olayda gereken kesin önlemleri almaya sadece İmparatorluk Valisinin yetkisi var.»

«Sözünü ettiğiniz kesin önlemler nedir?»

«Arzdaki belirli bir binanın otuz saat içerisinde bombalanarak ortadan kaldırılması gerekiyor. Yoksa İmparatorluk vatandaşlarının çoğu, hatta hepsi ölecek.»

Albay yorgun yorgun, «Hangi binanın?» diye sordu.

Arvardan, «İmparatorluk Valisiyle konuşabilir miyim?» diye karşılık verdi.

İş çıkmaza girmişti. Uzun bir sessizlik oldu.

Albay soğuk soğuk, «Bilmem farkında mısınız?» dedi. «Bir Arzlıyı kaçırdınız. Bu yüzden Arz makamları tarafından yargılanarak cezaya çarptırılabilirsiniz. Genellikle Hükümet vatandaşlarını korumaya çalışır ve böyle birinin Galaksi mahkemelerince yargılanmasında da ısrar eder. Ama Arzda durum çok nazik. Bana olay çıkmaması için her zaman çok dikkatli davranmam emredildi. Onun için... sorularıma açıkça cevap vermediğiniz takdirde sizi ve Dostlarınızı Arz polisine teslim etmek zorunda ka.ccağım.»

«Bu bir ölüm cezası olur!. Sizin için de öyle! Ben İmparatorluk vatandaşıyım ve Valiyle...»

Görevlinin masasındaki zil çalmaya başladığı için Arvardan susmak zorunda kaldı. Adam uzanarak bir düğmeyi çevirdi. «Evet?»

Yüksek bir ses duyuldu. «Kalabalık bir Arzlı grubu Kaleyi sardı. efendim. Silahlı olduklarını sanıyoruz.»

«Şiddete başvuran oldu mu?»

«Hayır.»

Albayın yüzündeki ifade hiç değişmedi. Ne de olsa onu asıl böyle durumlar için eğitmişlerdi. «Silahlar ve hava taşıtları hazırlansın! Herkes yerine! Kendinizi korumak zorunda kalmadıkça ateş açmayın. Anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim. Bir Arzlı beyaz bayrakla yaklaştı. Sizinle görüşmek istiyormuş.»

«Onu buraya gönderin. Yüksek Bakanın Sekreterini de tekrar görmek istiyorum.»

Görevli dönerek buz gibi bakışlarla Arkelogu süzdü. «Neden olduğunuz korkunç olayın farkındasınız sanırım.»

Arvardan öfkesinden neredeyse anlaşılmaz bir şeyler haykıracaktı. «Bu konuşmada ben de bulunmak istiyorum! Burada saatlerce bir odaya hapsettiniz beni! O sırada Arzu bir vatan hainiyle buraya kapanıp konuştunuz! Bunun nedenini de öğrenmek istiyorum. Benimle konuşmadan önce o hainle uzun bir görüşme yaptığınızın farkında olmadığımı sanmayın.»

İmparatorluk Görevlisi, «Beni suçluyor musunuz, efendim?» diye sordu. Onun sesi de yükselmeye başlamıştı. «Eğer öyleyse açık açık konuşun.»

«Benim kimseyi suçladığım yok! Ama bundan sonra her şeyden sorumlu olacağınızı size hatırlatacağım. Belki de gelecekte sizi inadı yüzünden vatandaşlarının ortadan kalkmasına neden olan biri diye tanıyacaklar. Tabii bir geleceğiniz varsa.»

«Susun! Hiç olmazsa size hesap vermek zorunda değilim. Bundan sonra her şey benim istediğim biçimde yapılacak. Anlaşıldı mı?»

YİRMİ

Sekreter bir askerin açtığı kapıdan içeri girdi. Morarıp şişmiş dudakları hafif, soğuk bir tebessümle bir an aralandı. Balkis eğilerek Yönetim Görevlisini selamladı. Arvardan'ın orada olduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

Görevli Arzlıya. «Yüksek Bakana burada olduğunuzu bildirdim, efendim,» dedi. «Buraya nasıl getirildiğinizi de ayrıntılarıyla açıkladım. Tabii burada tutulmanız tamamiyle... öhhö... kurallara aykırı bir şey. Ve sizi mümkün olduğu kadar çabucak Kaleden göndermek niyetindeyim. Ancak, buradaki bu centilmen sizi çok ağır bir suçla itham ediyor. Herhalde bunu biliyorsunuzdur. Tabii bu durumda olayı araştırmamız da gerekiyor...»

Sekreter sakin sakin, «Anlıyorum,» diye karşılık verdi. «Ama size daha önce de anlattığım gibi bu adam Arza geleli ancak iki ay kadar oldu.

Bu yüzden iç politikamız konusunda hiçbir bilgisi yok. Bu bilgisizlik herhangi bir suçlama için zayıf bir temel sayılır.»

Arvardan öfkeyle homurdandı. «Ben bir meslek adamıyım, bir Arkeolog. Son zamanlarda Arz ve Gelenekleriyle ilgilenen bir Arkeolog. Bu yüzden Arzın iç politikası konusunda hiçbir şey bilmediğim iddiası yanlış. Her neyse... Bu suçlamayı yapan sadece ben değilim.»

Sekreter ne bu anda Arvardan'a baktı, ne de daha sonra. Sadece İmparatorluğun oradaki temsilcisiyle konuştu. «Arzlı bilimadamlarımızdan biri de bu işin içinde. O normal Altmış yıllık sürenin sonuna yaklaşıyor. Bu yüzden de sinirleri bozuldu ve etrafını düşmanların sarmış olduklarını sanıyor. Ondan başka biri daha var. Kimin nesi oiduğu bilinmeyen biri. Tam bir gerizekalı. Üçünün bir arada yapacakları suçlama önemsenemez.»

Arvardan ayağa fırladı. «Ben de bu...»

İmparatorluk Görevlisi hiç de dostça olmayan, soğuk bir tavırla, «Oturun.» dedi. «Bu konuyu benimle konuşmayı kabul etmediniz. Bu reddinize uygun bir biçimde davranın... Şimdi benimle görüşmek isteyen adamı getirin.»

Yeni gelen de yine Kadimler Cemiyetinin bir üyesiydi. Sekreteri görünce kılını bile kıpırdatmadı. İmparatorluk Görevlisi ayağa kalktı. «Dışarıdaki insanlar adına mı konuşacaksınız?»

«Evet, efendim.»

«Dışardakiler buradaki vatandaşınızın iade edilmesi için mi toplandılar? Bu yasalara aykırı ve ayaklanma kokan bir toplanma, o da başka.»

«Bu amaçla toplandılar, efendim. Sayın Sekreter hemen serbest bırakılmalı.»

«Tabii! Ama yasalara ve kurallara ve de Majeste İmparatorun bu dünyadaki temsilcilerine saygı gösterilmesi gerektiğini unutmayalım. Bu konu, silahlı kimseler bize karşı ayaklandıkları

sırada görüşülemez. Adamlarınızın dağılmalarını sağlamalısınız»

Sekreter tatlı tatlı, «Sayın Görevli çok haklı, Cori Kardeş,» dedi. «Lütfen kalabalığı yatıştır. Ben burada tamamiyle güvenlikteyim. Bir tehlike de yok... Kimse için... Anlıyor musun? Kimse için. Bir Kadim olarak yemin ederim.»

«Peki, kardeş. Güvende olduğun için sevin-iyorum.» Kadim'i dışarı çıkardılar.

Albay sert sert, «Kentte durum normale döner dönmez sizi de buradan güven içerisinde yollay-acağız,» diye açıkladı. «Demin çözümlenen sorun bakımından benimle işbirliği yaptığınız için teşekkür ederim.».

Arvardan ayağa fırladı yine. «Buna izin ver-meyeceğim. Benim İmparatorluk Valisiyle konuşmamı engelliyor ama insan ırkının bu kat-ilini serbest bırakmayı düşünüyorsunuz. Galaksi vatandaşı olarak Valiyle konuşmak benim hakkım!» Genç adam hayal kırıklığı yüzünden

bir an çıldırdı sanki. «Bu Arzlı köpeğe benden daha fazla önem veriyorsunuz!»

Arvardan'ın hiddetinden boğuklaşan haykırışı sırasında Sekreterin sesi duyuldu. «Madem bu adam istiyor. İmparatorluk Valisi olayı inceleyinceye kadar burada memnunlukla kalırım. Hainlikle suçlanmak çok ciddi bir şey. Bu tür şüpheler ne kadar yersiz olursa olsunlar halkıma yararlı bir biçimde hizmet etmemi engelleyebilirler. Valiye, İmparatorluğa benden daha sadık birinin bulunamayacağını kanıtlama fırsatını elde ettiğim için de sevineceğim.»

Görevli, resmi bir tavırla, «Bu duygularınızı hayranlıkla karşılıyorum, efendim,» dedi. «Adkcası sizin yerinizde olsaydım başka türlü davranırdım. Bunu da itiraf ediyorum. Arzlılar sizinle öğünebilirler. Ben şimdi İmparatorluk Valisiyıe bağlantı kuracağım.»

Arvardan'ı tekrar odaya götürürlerken genç adam hiçbir şey söylemedi.

Arvardan odaya girdiği zaman bakışlarını diğerlerinden kaçırdı. Uzun bir süre hareketsiz oturdu. Parmağının eklemini dişlerinin arasına sokmuştu.

Sonunda Shekt, «E?» dedi.

Arvardan başını iki yana salladı. «Her şeyi mahvettim.»

«Ne yaptınız?»

«Birdenbire tepem attı. Görevliyi kızdırdım... Hiçbir şey başaramadım. Ben bir diplomat değilim, Shekt.» Arvardan birdenbire kendisini savunmak gereğini duydu. «Ne yapabilirdim ki? Balkis benden önce Görevliyle konuşmuştu. Bu yüzden ona güvenemedim. Belki de Balkis adama onun hayatını kurtaracağını söyledi. Belki de adam daha başından beri komplonun içindeydi. Biliyorum, çılgınca bir düşünce, ama bu tehlikeyi göze alamazdım. Durum şüphe uyandıracak gibiydi. Ennius'un kendisini görmek istedim.»

Fizikçi ayağa fırlayarak, sıska ellerini arkasında kavuşturdu. «E... Ennius geliyor mu?»

«Herhalde. Ama bunu Balkis kendisi istedi. İşte bunu anlıyamıyorum.»

«Bunu Balkis mi istedi? O halde Schwartz haklı.»

«Öyle mi? Schwartz ne diyor?»

Tombul eski Arzlı, portatif karyolasının kenarına ilişmişti. Diğerleri kendisine doğru dönünce omuzlarını silkerek çaresiz bir tavırla ellerini açtı. «Demin Sekreteri bizim odanın önünden geçirirlerken bir an onun Kafa Dokunuşunu yakaladım. Sözünü ettiğiniz Görevliyle gerçekten uzun uzun konuştu.»

«Biliyorum.»

«Ama o kimse Galaksiye ihanet etmeyi aklından bile geçirmiyor.»

Arvardan üzüntüyle içini çekti. «O halde yanıldım. Ennius geldiği zaman adamdan özür dileyeceğim. Peki, Balkis'in durumu?»

«Onun kafasında hiçbir kaygı yok. Korkuda, kafası yalnızca nefretle dolu. Artık en çok bizden nefret ediyor. Kendisini yakalayıp buraya kadar sürüklediğimiz için. Gururu çok kırıldığı için... Şimdi bizden bunun acısını çıkarmayı düşünüyor. Kafasındaki hayalleri gördüm. Bütün Galaksinin kendisini durdurmasını tek başına engelliyor. O sırada biz her şeyi bildiğimiz için onu durdurmaya çalışıyoruz. Balkis bize avantaj da veriyor. Nasıl olsa bizi yenecek ve hepimizi yamyassı edecek.»

«Sırf bizden intikam almak için planlarını, İmparatorluk hayallerini tehlikeye mi atacak? Deli o.»

Schwartz, kesin bir tavırla, «Biliyorum,» dedi. «O gerçekten deli.»

«Balkis başarıya erişeceğini mi düşünüyor?»

«Evet.»

«O halde biz de senden yararlanmalıyız, Schwartz. Kafana ihtiyacımız var. Beni dinle...»

Ama Shekt başını sallamaya başlamıştı. «Olmaz, Arvardan, bunu başgramayız. Siz görüşmeye gittikten sonra Schwartz'ı uyandırdım. Onunla bu sorunu konuştuk. Schwartz'ın ancak belirsizce anlatabildiği kafa gücünün henüz kesin bir kontrol altında olmadığı belli. Bir insanı sersemletiyor, felce uğratıyor ve hatta öldürebiliyor. Daha da iyisi bir insanın bütün iradesine karşı gelerek onun büyük kaslarını kontrol sdiyor. Ama işte o kadar. Sekreter konusunda da olanları gördünüz. Sekreteri konuşturamadı. Çünkü ses tellerinin etrafındaki küçük kasları bilmiyor. Hareketleri, Sekreterin arabayı sürmesini sağlayacak kadar birleştiremiyor. Balkis'i yürütürken de onu zorlukla dengede tutabildi. O halde... örneğin Ennius'u kontrol altında tutamayız. Yani onu sözle ya da yazıyla bir emir vermeye zorlayamayız. Anlayacağınız bunu ben de düşündüm.» Sesi hafiflerken başını tekrar salladı.

Arvardan, çaresizliğin doğurduğu bir azapla sarsıldı. Sonra da ani bir korkuyla sordu. «Pola nerede?»

«Şuradaki bölmede uyuyor.»

Arvardan genç kızı uyandırmayı istedi bir an. Ah, istediği o kadar çok şey vardı kil...

Arvardan saatine baktı. Gece yarısı olmuş ve ölüm saldırısının başlamasına otuz saat kalmıştı. Genç adam bir süre uyudu, bir süre uyanık oturdu. Kimse gelmedi.

Arvardan saatine bir göz attı. Gece yarısı Yaklaşmıştı ve artık sadece altı saatleri vardı. Genç adam etrafına umutsuzca, şaşkın şaşkın baktı. Herkes oradaydı artık. Sonunda Ennius bile kalkıp gelmişti. Pola Arvardan'ın yanında oturuyor, ince sıcak parmaklarıyla onun bileğini tutuyordu. Arvardan'ı her şeyden çok kızın yüzündeki korku ve bitkinlik çileden çıkarıyordu. Genç adam bütün Galaksiye düşman olmuştu.

«Belki hepsi de bu ölüme layıktır... Ahmaklar, ahmaklar, ahmaklar...»

Arvardan artık Shekt'le Schwartz'ın hemen hemen farkında bile değildi. Onlar genç adamın solunda oturuyorlardı. Ve Balkis de oradaydı.

Lanet basıca Balkis! Adamın dudakları hâlâ şişti, bir yanağındaki çürük yeşile dönüşmüştü. Konuşurken canı çok yanıyor olmalıydı. Arvardan bunu düşünürken sızlayan dudakları öfkeli bir tebessümle gerildi. Yumruğunu sıkarken eli titriyordu. Balkis'in can acısını düşünürken yanık yanağının sızlaması hafifledi sanki.

Ennius hepsinin karşısındaydı. Kaşlarım çatmış olan İmparatorluk Valisinin kararsız bir hali vardı. Kurşun içirilmiş kılığıyla biraz gülünçtü de.

Ve o da aptaldı, Arvardan yalnızca rahat ve huzur isteyen bu Galaksi bürokratlarına karşı birdenbire sonsuz bir nefret duydu. «Üç yüz yıl önceki Uzay fatihleri nerede? Nerede onlar?»

Artık altı saat kalmıştı...

Ennius Garnizondan yaklaşık on sekiz saat önce haber almış ve oraya erişebilmek için yarı dünyayı hızla aşmıştı. Onu Chica'ya koşmaya zorlayan duygular belirsiz olmakla birlikte yine de güdüydüler.

Ennius kendi kendine, 'Aslında bu batıl inançlara boğulmuş, öcülere, gulyabanilere dalmış Arzın o yeşil cübbeli, acayip yaratıklarından birinin esef verici bir biçimde kaçırılmasıyla ilgili bir olay.' diyordu. 'Bir de kanıtlarla desteklenmeyen çılgınca suçlamalar var. Aslında Garnizon Komutanı bu sorunu çözümleyebilirdi. «Ama, Shekt de var. Shekt de işe karışmış. Suçlanan biri değil, bir suçlayıcı olarak... Bu insanın aklını karıştırıyor.'

İmparatorluk Valisi şimdi onların karşısında durmuş düşünüyordu. Bu olayda vereceği kararın bir ayaklanmayı çabuklaştırabileceğini, belki de

Saraydaki durumunu zayıflatacağını, yükselme şansını da ortadan kaldıracağını biliyordu.

'Arvardan'ın virüs türleri ve önlenemeyecek salgınlar konusundaki uzun nutkuna gelince... Bunu ciddiye alabilir miyim? Bu iddiaya dayanarak harekete geçtiğimi düşünelim... Amirlerim bu sözlere İnanırlar mı?

'Ama Arvardan da çok tanınmış bir Arkeolog.'

Ennius karar verme anını geciktirmek için Sekretere, «Sanırım bu konuda siz de bir şeyler söyleyeceksiniz,» dedi.

Balkis rahat bir tavırla, «Şaşılacak kadar az konuşacağım,» diye karşılık verdi. «Bu suçlamaların hangi kanıtlarla desteklendiğini soracağım.»

Arvardan'ın sabrı yine taşmak üzereydi. «Ekselans, size bu adamın evvelki gün bizi hapsettiği zaman her şeyi bütün ayrıntılarıyla itiraf ettiğini söyledim ya!»

Sekreter, «Ekselans,» dedi. «Belki bu iddiayı kabul edeceksiniz. Ama bu yine de kanıtlarla desteklenmeyen iddialardan biri. Dışarılılıklılar sadece bir konuda tanıklık edebilirler. Şiddete başvurularak esir alındığım konusunda. Onlar değil ben hapsedildim. Onların değil benim hayatım tehlikeye girdi. Şimdi beni suçlayan bu adama bir şey sormak istiyorum. O bu gezegene geleli dokuz hafta oldu. Siz yıllardan beri burada hizmet görüyorsunuz. Ve bu sürede aieyhimde hiçbir şeyle karşılaşmadınız. Peki bu adam kısacık birkaç haftada bütün bu söylediklerini nasıl öğrendi?»

Ennius ağır ağır, «Kardeş sözlerinde haklı,» diye itiraf etti. «Evet, bütün bunları nereden **biliyorsunuz**, Dr. Arvardan?»

Genç adam soğuk bir tavırla; «Sanığın kendi itirafından önce Dr. Shekt bana bu komployu haber verdi,» diye açıkladı.

«Öyle mi Doktor Shekt?» İmparatorluk Valisinin bakışları Fizikçiye kaydı.

«Evet, doğru, Ekselans.»

«Komployu nasıl öğrendiniz?»

Shekt, «Dr. Arvardan, Sinapsis Makinesinin hangi konuda kullanıldığını gerçekten çok hayranlık uyandıracak kadar doğru ve ayrıntılı bir biçimde anlattı,» dedi. «Bakteriyolog F. Smitko konusunu da öyle. Smitko da komplocelardaii biriydi. Sözleri kayda geçirildi. Bandı size verebilirim.»

«Ama Dr. Shekt ölmekte olan bir adamın sayıklamalarına fazla önem verilemez. Tabii Dr. Arvardan'ın söyledikleri doğruysa. Elinizde başka kanıt yok mu?»

Arvardan yumruğunu koltuğunun dirsek dayanacak yerine vurarak kükredi. «Burası mahkeme salonu mu? Biri trafik kurallarına aykırr mı davrandı? Kanıtları analiz terazisinde tartacak, bunu mikrometrelerle ölçecek zamanımız yok. Sabah altıda her şey sona erecek. Yani sadece beş buçuk saatimiz var. Bu sürede bu müthiş tehlikeyi de ortadan kaldırmamız gerekiyor... Siz Dr. Shekt'i

çoktan beri tanıyorsunuz, Ekselans. O şimdiye kadar size hiç yalan söyledi mi?»

Sekreter hemen atıldı. «Kimsenin Dr. Shekt'i yalan söylemekle suçladığı yok, Ekselans! Ama zavallı doktor yaşlanmaya başladı artık. Son zamanlarda da Altmış yaşının yaklaştığını düşünerek üzülüyordu. Ne yazık ki korku ve yaşlılık birleşince onda hafif paranoya belirtileri görülmesine yol açtı. Arzda çok görülen bir durum bu.... Ona bir bakın! Size normal gözüküyor mu?»

Tabii Shekt o sırada hiç de normal gözükmüyordu. Sinirleri gerilmiş, yüzü sararmıştı. Olanlar ve olacaklar onu mahvetmişti. Yine de kendisini zorlayarak normal hatta sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. «Kadimlerin beni son iki ay göz hapsine aldıklarını söyleyebilirim. Mektuplarım açıldı, yanıtlarım sansür edildi. Ama bütün bu tür şikâyetlerin sözü edilen paranoya belirtisi sayılacağı da belli oluyor. Ancak Joseph Schwartz da burada. Ekselans, Enstitüde beni

görmeye geldiğiniz gün o da Sinapsis deneyleri için gönüllü olarak Enstitüye baş vurmuştu.»

«Bunu hatırlıyorum.» Ennius, ana konudan uzaklaştıkları için hafif bir minnet duydu. «Bu o adam mı?»

«Evet.»

«Deney yüzünden durumu kötüleşmiş gibi gözükmüyor.»

«Eskisinden çok daha iyi o. Sinapsis deneyi umulmayacak kadar başarılı oldu. Özellikle Schwartz'ın fotoğrafik bir belleği olduğu için. Tabii bunu o sırada bilmiyordum. Her neyse... Şimdi kafası başkalarının düşüncelerine karşı duyarlı.»

Ennius koltuğunda öne doğru eğilerek şaşkınlıkla bağırdı. «Ne? Bana onun insanların kafalarının içini okuduğunu mu söylemek istiyorsunuz?»

«Bunu kanıtlayabiliriz, Ekselans. Kardeş de bu iddiamı destekleyecektir sanırım.»

Balkis müthiş bir kinle Schwartz'a bir göz attı. Yüzünde yoğun, kin dolu ifade bir yıldırım hızıyla belirip kayboldu. «Bu doğru Ekselans.» Sesi belli belirsizce titriyordu. «Buraya getirdikleri bu adamın biraz ipnotizma gücü de olabilir. Yine de bu duruma yol açan şeyin Sinapsis Makinesi olup olmadığını bilmiyorum. Şunu da eklemem gerekiyor: bu adama Sinapsis uygulandığı kayıtlara geçirilmedi. Bunun da şüphe uyandıracak bir şey olduğunu siz de kabul edersiniz sanırım.»

Shekt usulca, «Bu deney Yüksek Bakanın bana verdiği emirler yüzünden kayda geçirilmedi.» dedi.

Balkis bu sözlere omuz silkerek karşılık verdi.

Ennius otoriter bir tavırla, «Bu önemsiz tartışmaları bir tarafa bırakın da konumuza devam edelim,» dedi. «Şu Schwartz denilen adam... Onun düşünceleri okuması ya da ipnotize gücü olmasının bu olayla ne ilişkisi var?»

Sekreter atıldı. «Shekt, Schwartz'ın düşüncelerimi okuduğunu iddia edecek tabii.»

«Öyle mi?» İmparatorluk Valisi ilk defa Schwartz'a döndü. «E, o şimdi ne düşünüyor?»

Schwartz, «Sekreter bu olayda sizi haklı olduğumuza hiç bir zaman inandıramayacağımızı düşünüyor,» diye yanıt verdi.

Balkis onu aşağılarcasına, «Cok doğru,» dedi. «Ama bunu bilmek için kafa gücüne gerek yok.»

Schwartz açıklamasını sürdürdü. «Ayrıca sizin harekete geçmekten korkan, yalnızca barış isteyen, tarafsızlık ve adaletiyle Arzlıların kalbini kazanacağını uman zavallı bir budala olduğunuzu düşünüyor. Böyle bir umut beslediğiniz için ahmağın biri olduğunuza inanıyor.»

Balkis kızardı. «Bütün bunları red ediyorum. Sizi bana düşman etmeye çalışıyorlar, Ekselans.»

Ama Ennius, «Ben öyle kolay kolay etki altında kalmam,» dedi. Sonra da Schwartz'a baktı. «Ya **ben** ne düşünüyorum?»

Schwartz, «Bir insanın kafatasının içini görebilsem bile,» diye karşılık verdi. «Öğrendiklerim konusunda yine de doğruyu söylememin şart olmadığını düşünüyorsunuz»

İmparatorluk Valisi kaşlarını hayretle kaldırdı. «Doğru, çok doğru! Dr. Arvardan ve Dr. Shekt'in iddialarını destekliyor musunuz?»

«Tamamiyle. Söyledikleri her kelimeyi.»

«Ya? Herkesin sizin gerçek bir telepat olduğunuzu kabul etmesini sağlayabiliriz. Yine de yasalara göre tanıklığınız geçerli sayılmaz. Bunun için olayla ilgisi olmayan sizin gibi ikinci bir tanığın bulunması gerekiyor.»

Arvardan haykırdı. «Bunun yasalarla bir ilgisi yok! Galaksinin geleceği söz konusu.»

«Ekselans...» Balkis yerinden kalktı. «Bir istekte bulunacağım. Bu Joseph Schwartz denilen adamın odadan çıkarılmasını istiyorum.»

«Neden?»

«Bu adam, sadece düşünceleri okumakla kalmıyor, ayrıca belirli kafa güçleri de var. Schwartz'ın beni felce uğratması yüzünden onların eline düştüm. Şimdi yine böyle bir şey yapmasından korkuyorum. Hatta size de bir şey yapabilir. İşte isteğimin nedeni bu. Ekselans.»

Arvardan ayağa kalktı ama Sekreter avaz avaz bağırarak onu susturdu. «Kafa güçleri olduğunu itiraf eden bir insan yargıcın beynine usul usul etki yapabilir! O zaman bu adil bir soruşturma olamaz!»

Ennius kararını çabucak verdi. İçeriye bir emireri girdi. Joseph Schwartz karşı koymaya kalkışmadan onunla birlikte gitti. Yuvarlak cehrisinde en hafif bir kaygı ifadesi görülmüyordu

Arvardan için bu son darbe oldu.

Sekreter ayağa kalkarak bir an durdu. Yeşil cübbeli, tıknaz, haşin çehreli adamın kendisine çok güvendiği anlaşılıyordu. Ciddi ve resmi bir tavırla konuşmaya başladı. «Dr. Arvardan'ın

açıklamaları ve inançlarının temeli Dr. Shekt'in tanıklığına dayanıyor. Dr. Shekt'in iddialarının temeliyse ölmek üzere olan bir adamın sayıklamaları.Ve, Ekselans, bütün bunlar, bütün bunlar Joseph Schwartz'a Sinapsis Makinesi uygulanıncaya kadar ortaya çıkmadı.

«O halde... bu Joseph Schwartz denilen adam kim? Joseph Schwartz ortaya çıkıncaya kadar Dr. Shekt normal bir insandı. Bir derdi de yoktu. Siz, Ekselans, Schwartz'ın tedavi için getirildiği gün Dr. Shekt'le bir süre görüştünüz. O sırada halinde bir anormallik var mıydı? Size İmparatorluğa karşı bir komplo kurulduğundan söz etti mi? Ölmek üzere olan bir biyo kimya uzmanının sayıklamalarını anlattı mı? Korkar gibi miydi? Ya da kuşkulu? O şimdi Yüksek Bakanın emri üzerine Sinapsis Makinesiyle yapılan deneylerin sonuçlarını değiştirdiğini, tedavi edilen kimselerin adlarını kaydetmediğini söylüyor. O gün size böyle bir şeyi açtı mı? Ya daha sonra? Schwartz'ın ortaya çıktığı o günden sonra?

«Tekrar soruyorum. Joseph Schwartz kim? Enstitüye getirildiği gün bilinen hiçbir dilde konuşamıyordu. Bütün bunları Dr. Schwartz'ın aklından şüphelenmeye başladıktan sonra öğrendik. Schwartz'ı Enstitüye onun kim olduğunu bilmeyen bir çiftçi getirdi. Çiftçinin bu adam konusunda hiçbir bilgisi yoktu zaten.

«Ama bu adamın acayip bir kafa gücü var. Sadece düşünerek yüz metreden bir insanı bayıltabiliyor. Daha yakından da öldürüyor. Beni de felce uğrattı. Bacaklarımı ve kollarımı istediği biçimde oynattı. İsteseydi kafamı da bildiği gibi kullanacaktı.

«Schwartz'ın beni suçlayan bu insanların kafalarını etkilediği kesin. Hep birden onları yakaladığımı, ölümle tehdit ettiğimi, Galaksiye bir darbe indireceğimi açıkladığımı, İmparator olmak istediğimi söylediler. Ama siz onlara sadece bir tek soru sorun. Ekselans. Onlar da Schwartz'ın etkisinde kalmadılar mı? Kafaları kontrol altına alabilen o adamın etkisinde?

«Belki de Schwartz bir vatan haini. Değilse... Schwarts kim?» Sekreter sakin, hatta nazik sayılabilecek bir tavırla yerine oturdu.

Arvardan'a kafası bir siklotrona oturtulmuş ve gitgide artan bir hızla dönüyormuş gibi geliyordu. Bu soruya ne yanıt verilebilir? Schwartz'ın geçmişten geldiğini mi söyleyeceğiz? Bunu gösterecek ne kanıt var? Onun gerçekten ilkel bir dille konuşması mı? Ama bu konuda da yalnızca ben tanıklık edebilirim. Ve Schwartz benim kafamı da etkilemiş olabilir. Kafamın etki altında kalmadığını nasıl bilebilirim? Schwartz kim? Balkjs'in bütün Galaksiyi ele geçirmeye hazırlandığına niçin bu kadar inandım?

Genç adam derin derin düşünüyordu artık. Bir komplo kurulduğuna neden inandım? Ben her şeyden kuşkulanan bir Arkeoloğum. Ama şimdi... Buna bir adamın sözleri mi neden oldu? Bir kızın öpücükleri mi? Yoksa Joseph Schwartz mı?

Düşünemiyordu! Düşünemiyordu!

«E?» Enniuş'un şeşinde sabırsızlık vardı. «Söyleyecek bir sözünüz var mı, Dr. Shekt? Ya sizin, Dr. Arvardan?»

Pola'nın tiz sesi, sessizliği birdenbire bozdu. «Onlara neden soruyorsunuz? Balkis'in sözlerinin hepsinin de yalan olduğunun farkında değl misiniz? Yalanlatr akan o diliyle elimizi ayağımızı bağlamaya çalıştığını göremiyor musunuz? Ah, hepimiz de öleceğiz... Ve bu artık bana vız geliyor. Buna engel olabilirdik... engel olabilirdik... Onun yerine burada oturmuş, konuşuyoruz...» Çılgın gibi ağlamaya başladı.

Sekreter, «Ah, sonunda geride sadece isterik bir kızın çığlıkları kaldı,» dedi. «Ekselans, size bir öneride bulunacağım. Beni suçlayan bu insanlar o uydurma virüsün belirli bir saatte Galaksiye yayılacağını iddia ediyorlar. Yanılmıyorsam sabah saat altıda. Onun için bir hafta burada, gözaltında kalmaya razıyım. Söyledikleri doğruysa Galaksideki bir salgının birkaç gün içerisinde Arza da erişmesi gerekir. Böyle bir durumda

İmparatorluk Güçleri de Arzı kontrolleri altına alır...»

Bembeyaz kesilmiş olan Shekt, «Galaksi dolusu insana karşılık Arz,» diye mırıldandı. «Şahane bir değiş tokuş...»

«Ben hem kendi hayatıma, hem de halkımınkine önem veriyorum. Biz suçsuzluğumuzu kanıtlayacak rehineleriz. Kadimler Cemiyetine burada kendi isteğimle bir hafta kalacağımı hemen bildirmeye hazırım. Böylece çıkabilecek kargaşalıkları da önlemiş oluruz.» Kollarını kavuşturdu.

Ennius başını kaldırdı. Yüzünde kaygı vardı. «Bu adamı suçlamak imkânsız...»

Arvardan dayanamadı. Sessiz ve öldürücü bir vahşetle ayağa kalktı. Hızla İmparatorluk Valisine doğru gitti. Sonradan kimse ne yapmak niyetinde olduğunu öğrenemedi. Genç adam kendisi de daha sonra bunu hatırlayamadı. Ama bu düşünceleri durumu değiştirmedi. Ennius'un bir nöronik kamçısı vardı ve adam bunu kullandı.

Arza geleli üçüncü kezdir ki Arvaraan'ın etrafını ıstırap alevleri sardı. Bunlar döndüler döndüler ve kayboldular.

Arvardan'ın baygın olduğu sürede saat altıya geldi... Sonra dakikalar ilerledi...

YİRMİ BİR

Işık...

Bulanık ışık ve sisli gölgeler. Eriyen, bükülen ve sonra berraklaşan görüntüler.

Bir yüz... Kendisininkine dikilmiş gözler.

«Pola!» Arvardan'ın kafasında birden herşey berraklaşıverdi. «Saat kaç?» Kızı bileğinden sıkıca yakalamıştı.

Pola farkına varmadan can acısıyla yüzünü buruşturdu. Sonra, «Yediyi geçiyor,» diye fısıldadı. «Ölüm saati geride kaldı...»

Arvardan üzerinde yattığı portatif karyoladan fırlayarak deli gibi etrafına bakındı. Eklemlerinin alev alev yanmalarına aldırdığı yoktu. İnce vücuduyla bir koltuğa büzülmüş olan Shekt başını kaldırdı. Azapla, evet, der gibi kısaca başını salladı.

«Her şey sona erdi artık, Arvardan.»

«O halde Ennius...»

Shekt, «Ennius riski göze alamadı,» dedi. «Ne garip değil mi?» Acayip, boğuk, hışırtılı bir kahkaha attı, «üçümüz, tek başımıza insanlara karşı hazırlanan korkunç bir planı ortaya çıkardık. Tek başımıza komplocuların elebaşını yakalayıp onu adalete teslim ettik. Tıpkı vizi filmlere benzemiyor mu? Her şeyi yenen, güçlü kahramanlar son anda zafer kazanıyorlar... Vizi filmler genellikle bu noktada s,ona erer. Ama bizim için film devam etti ve bir de baktık ki kimse bize inanmıyor. Vizi filmlerde böyle şeyler olmaz. Öyle değil mi? O filmlerin sonunda herkes mutlu oluyor. Değil mi öyle? Çok

garip...» Sözcükler haşin, kuru hıçkırıklara dönüştüler.

Midesi bulanmaya başlayan Arvardan başını çevirdi. Pola'nın yaşlı, nemli gözleri karanlık birer kainata benziyorlardı. Bir an genç adam sanki bu gözlerde kayboldu. Bunlar yıldızlarla dolu Galaksilerdi. Ve bu yıldızlara doğru küçük, parlak maden füzeler uçuyordu. Önceden hesaplanmış öldürücü yollarında ilerleyerek hiper uzayı aşıyor, ışık yıllarını âdeta yutuyorlardı. Yakında gezegenlere yaklaşarak atmosfere girecek ve parçalanacaklardı. O zaman gözle görülmeyen öldürücü bir virüs yağmuru yağacaktı dünyalara. Hatta belki de bu, olmuştu biı 1e.

Evet... Olan olmuştu artık.

Ölümü engellemek imkânsızdı.

Arvardan bitkince, «Schwartz?» diye sordu.

Pola başını iki yana salladı. «Onu bir daha geri getirmediler.»

Kapı açıldı. Arvardan hâlâ ölümü tam anlamıyla kabul edebilmiş değildi. Bu yüzden ani bir umutla başını kaldırdı.

Gelen Ennius'tu. Yüzünde haşin bir ifade beliren Arkeolog başını çevirdi.

Ennius yaklaştı ve bir an Shekt'le kızına baktı. Ama şimdi bile Shekt'le Poia Arzlı insanlardı. Bu yüzden İmparatorluk Valisine bir şey söyleyemediler. Oysa gerçeği biliyorlardı. Gelecekleri kısa ve korkunç olacaktı. Ancak İmparatorluk Valisinin geleceğinin daha da kısa daha da korkunç olacağı kesindi.

Ennius, Arvardan'ın omzuna vurdu. «Dr. Arvardan?»

Genç adam, onun tavırlarını acı bir alayla taklid etti. «Ekselans?»

«Altıyı geçti...» Ennius o gece uyumamıştı. Balkis'in suçsuzluğunu resmi bir biçimde açıklamıştı ama bu kaygılarını gidermemişti. Sekreteri suçlayanlarırvtamamiyle çıldırdıkları ya

da kafalarının kontrol altında olduğu belli değildi. Ennius saatin tıkırdayarak Galaksinin hayatını giderek azaltmasını izlemişti.

Arvardan, «Evet,» dedi. «Saat altıyı geçti ve yıldızlar hâlâ parlıyor.»

«Ama hâlâ haklı olduğunuza inanıyorsunuz?»

Arvardan, «Ekselans,» diye yanıt verdi. «Birkaç saat sonra ilk kurbanlar ölmeye başlayacak. Onları pek farketmeyecekler. Çünkü hergün insanlar ölür. Bir haftada ölü sayısı yüzlerce bine çıkacak. İyileşme oranıysa sıfıra yakın olacak. Hiçbir tedavinin, ilacın yararı olmayacak. Birkaç gezegen salgın yüzünden etraftan, yardım isteyecek. İki hafta sonra yardım isteyen dünyaların sayısı yüzleri bulacak. Yakındaki Sektörlerde Acil Durum ilan edilecek. Bir ay içerisinde bütün Galaksi hastalıktan kırılacak. İki ay sonra geride hastalık görülmeyen yirmi gezegen bile kalmayacak. Altı ay içerisinde de Galaksi ölecek... ilk haberler gelmeye başladığı zaman siz ne yapacaksınız?

«İsterseniz bunu da tahmin edeyim. Salgın hastalığın Arzda başlamış .olabileceğini açıklayan raporlar yollayacaksınız. Ama bu kimsenin hayatını kurtarmayacak. Arzdaki Kadimlere savaş açacaksınız. Bu da kimseyi kurtarmayacak. Arzlıları bu dünyanın yüzeyinden sileceksiniz. Yine bu da kimseyi kurtarmayacak... Ya da dostunuz Balkis'le Galaksi Komitesi için aracılık yapacaksınız... Tabii Komiteden kaç kişi sağ kalırsa artık. Ondan sonra Balkis'e antitoksine karşılık İmparatorluğun kırıntılarını teslim etmek onuruna erişeceksiniz. Tabii antidot da yeteri miktarda, yeteri kadar dünyaya, zamanında erişemeyecek. Belki bir tek insan bile kurtarılamayacak.»

Ennius kendisini zorlayarak gülümsedi. «Gülünç denilecek kadar melodrama kaçmadığınızdan emin misiniz?»

«Ah, evet. Ben bir ölüyüm, siz de bir ceset. Yine de bu konuda tam bir İmparatorluk temsilcisine yakışacak kadar sakin ve nazik davranmalıyız.»

«Eğer nöronik kamçıyı kullandığım için öfkeliyseniz...»

Arvardan, alayla, «Ne münasebet,» dedi. «Ben buna alışığım. Artık kamçının etkisini farketmiyorum bile.»

«O halde size sorunu mümkün .olduğu kadar mantıklı bir biçimde anlatmaya çalışacağım. Bu korkunç bir olay. Bunu tek bir raporla mantıklı bir biçimde bildirmek zor. Ama olayı sebepsiz yere ört bas etmek de imkânsız. Şimdi... Balkis'i suçlayanları alalım. Sizin dışınızda hepsi de Arzlı. Bu nedenle yalnızca sizin düşüncelerinize önem verilecek. Belki o suçlamayı yaptığınız sırada aklınızın başınızda olmadığını açıklayan bir belge imzalarsınız... Kafa kontrolünden söz etmeden durumu uygun biçimde anlatabiliriz sanırım.»

«Ah, bu çok kolay. Çıldırdığımı, sarhoş olduğumu, ipnotize edildiğimi, ilaçla uyuşturulduğumu yazabilirsiniz. Aklınıza ne gelirse yazıverin.»

«Lütfen mantıklı olun. Şimdi beni iyi dinleyin. Bence sizin kafanızı etkilediler.» Ennius heyecanlı bir fısıltıyla konuşuyordu. «Siz bir Sirius'lüsünüz. Niçin Arzlı bir kıza aşık oldunuz?»

«Ne?»

«Bağırmayın! Yani... normal durumda olsaydınız Arzlılara katılır mıydınız? Böyle bir şeyi aklınızdan bile geçirmezdiniz.» Başıyla usulca Pola'yı işaret etti.

Arvardan bir an Ennius'a hayretle baktı. Sonra da elini hızla uzatarak İmparatorluğun Arzdaki en önemli Temsilcisinin gırtlağını sıkmaya başladı. Ennius boş yere onun elinden kurtulmak için deli gibi çabaladı.

Arvardan, «Demek böyle?» diye homurdandı. «Bayan Shekt'ten mi söz ediyorsunuz? Eğer öyleyse ondan saygıyla söz etmelisiniz! Ah, gidin başımdan. Zaten ölmüş bir insansınız.»

Ennius soluk soluğa, «Dr. Arvardan,» diye başladı. «Kendinizi tutuklu saya...»

Kapı açıldı ve Albay gözüktü. «Ekselans, o Arzlı güruh tekrar geldi.»

«Ne? Balkis denilen o adam Arzlılarla konuşmadı mı? Yardımcılarıyla? Bize bir haftalık bir süre tanınmasını sağlayacaktı.»

«Sekreter onlarla konuştu. Ama kendisi hâlâ burada. Güruh da öyle. Üzerlerine ateş etmeye hazırız. Size bunu yapmamızı da önereceğim. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Ekselans?»

«Ben Balkis'le konuşuncaya kadar ateş etmeyin. Onu buraya yollayın.» Ennius döndü. «Dr. Arvardan, sizinle sonra ilgileneceğim.»

Balkis'i getirdiler. Adam gülümseyerek içeri girdi. Resmi bir tavırla eğilerek Ennius'u selamladı. İmparatorluk Valisi buna karşılık kafasını pek hafifçe salladı.

Ennius sert sert, «Buraya bakın,» dedi. «Bana adamlarınızın Dibburn Kalesine gelen bütün yollara doluşmuş oldukları bildirildi. Anlaşmamız

böyle değildi... Şimdi... kan dökülmesini istemiyoruz ama sabrımız da sonsuz değil. Onları bir olay çıkmadan dağıtmalısınız.»

«Canım isterse, Ekselans.»

«Canınız isterse mi? Canınız bunu istemeli! Hemen!»

«Bu benim bileceğim bir şey, Ekselans.» Sekreter gülerek elini uzattı. Sesi çılgınca bir alayla doluydu. Duygularını çok uzun süre baskı altında tutulmuştu. Şimdi bunları mutlulukla açığa vuruyordu. «Budala! Çok uzun süre bekledin! Bu yüzden ölebilirsin! Ama istersen bir esir olarak yaşayabilirsin. Yine de rahat bir hayat süremeyeceğini hatırlatırım.»

Bu ateşli, çılgınca açıklama Ennius'u hiç sarsmadı. O anda İmparatorluk Valisinin meslek hayatına ağır bir darbe indirilmişti. Adam diplomatlara özgü soğukkanlılığını yine de kaybetmedi. Kül rengi yüzü ve çukura kaçmış gözlerindeki yorgunluk biraz daha belirli bir hal aldı, o kadar.

«Demek tedbirli davranmam yüzünden pek çok şeyi kaybettim? Virüs için anlatılanlar... doğru muydu?» Ennius'ün sesinde âdeta soyut, kayıtsız bir merak vardı. «Ama Arz, siz, hepiniz de rehinelerimsiniz.»

Balkis hemen zaferle bağırdı. «Hiç de değil! Sen ve senin gibiler benim rehinelerimsiniz. Şu anda Arzdan Kainata yayılan virüse karşı bağışıklığınız yok. Gezegendeki her Garnizonu mahvedecek kadar virüs havaya yayıldı bile. Everest'tekileri de unutmayalım. Tabii biz Arzlıların hastalığa karşı bağışıklığımız var. Ama siz kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Sayın İmparatorluk Valisi? Budala... Bitkin misin? Boğazın kuruyor mu? Alnın alev alev yanıyor mu? Hastalık fazla uzun sürmeyecek. İlacı ancak bizden alabilirsin.»

Ennrus bir süre hiçbir şey söylemedi. Daha da incelmiş olan yüzünde inanılmayacak kadar azametli bir ifade belirmişti. Sonra Arvardan'a dönerek sakin ve nazik bir tavırla, «Dr. Arvardan,» dedi. «Size inanmadığım için özür

dilememem gerektiğini anlıyorum. Dr. Shekt, Bayan Shekt, özür dilerim...»

Dudakları gerilen Arvardan'ın dişleri ortaya çıktı. «Özür dilediğiniz için teşekkür ederiz. Bunun herkese büyük bir yararı olacak.»

İmparatorluk Valisi, «Bu alayı hak ettim,» dedi. «Şimdi izninizle, Everest'e dönerek ailemle birlikte öleceğim. Tabii bu... bu adamla uzlaşmak düşünülemeyecek bir şey. İmparatorluk Valisinin Arzdaki garnizonlarının ölmeden önce gerektiği biçimde davranacaklarını biliyorum. Böylece bir hayli Arzlı bizim için ölüme giden yolu aydınlatmış olacaklar.. Elveda.»

«Durun!.. Durun... Gitmeyin...»

Bu sesi duyan Ennius başını kaldırdı.

Joseph Schwartz ağır ağır, pek ağır ağır içeri girdi. Kaşlarını çatmış, yorgunluktan hafifçe sendeliyordu.

İrkilen Sekreter geriye sıçradı. Korku yansıtan bir tavırla geçmişten gelen adama baktı. «Hayır, antidotun sırrını benden öğrenemeyeceksin.» Sesi boğuklaşmıştı. «O ilacı birkaç kişiye verdik. Diğer bir grup da antitoksinin nasıl uygulanacağını biliyor. Onlara, hastalığın durdurulabileceği sürede erişemeyeceksin.

Schwartz, «Evet, onlara erişemem,» diye itiraf etti. «Antitoksin de zamanında kullanılamaz... Ama anlayacağın toksin yok. Ortadan kaldırılması gereken virüs de.»

Diğerleri bu sözlerin anlamını iyice kavrayamadılar. Arvardan ani bir düşüncenin etkisiyle boğulacakmış gibi oldu. Benim kafamı mı etkilediler? Bunların hepsi de dev bir oyun muydu? Hem beni, hem de Sekreteri aldatan bir oyun? Eğer öyleyse... neden?

Ennius, Schwartz'a dönmüştü. «Çabuk anlatın! Ne demek istiyorsunuz?»

Schwartz, «Bu hiç de karmaşık bir öykü değil,» dedi. «Dün gece buradayken oturup sizi

dinlemekle hiçbir şey başaramayacağımı anladım. O yüzden Sekreterin kafasını dikkatle, uzun süre etkilemeye çalıştım... Bunu farketmesini istemiyordum. Sonunda Balkis, odadan çıkarılmamı söyledi. Tabii benim istediğim de buydu. Gerisi kolay oldu. Yanımdaki nöbetçiyi bayıltarak hava alanına koştum. Kale savaşa hazır durumdaydı. Uçaklara yakıt ve silah konulmuştu. Hepsi de savaşa hazırdılar. Pilotlar da bekliyorlardı. İçlerinden birini seçtim ve birlikte Senloo'ya uçtuk.»

Balkis bir şey söylemek istiyordu herhalde. Adamın çeneleri titriyor ama sesi çıkmıyordu.

Shekt atıldı. «Ama kimseyi uçağı kullanmaya zorlayamazdın ki, Schwartz. Bir insanı zorlukla yürütebiliyorsun.»

«Evet. O istemediği zaman... Ama Dr. Arvardan'ın kafasından Arzlılardan en çok Sirius'lülerin nefret ettiklerini öğrenmiştim. Bu nedenle Sirius sektöründe doğmuş bir pilot aradım. Ve Ciaudy adında birini buldum!»

Arvardan bağırdı. «Claudy'i mi?»

«Evet... Ah, onu tanıyorsunuz. Evet, anlıyorum. Kafanızda bu düşünce çok belirgin.»

«Bundan eminim... Devam et, Schwartz.»

«Bu Görevli, Arzlılardan müthiş nefret ediyordu. Anlaşılması imkânsız bir nefretti bu. Kafasının içine girmiş olmama karşın bunu ben bile anlıyamadım. Ciaudy, Arzlıları **bombalamayı istiyordu.** Onları ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyordu. Uçağına atlayıp havalanmasını sadece disiplin engelliyordu.

«Sizinkilerden farklı yapıda bir kafa. Ufak bir düşünce, hafif bir itme... Ve Claudy'i burada tutmaya disiplin bile yetmedi. Sanırım onunla birlikte uçağa bindiğimi bile farketmedi.»

Shekt, «Senloo'yu nasıl buldun?» diye fısıldadı.

Schwartz açıkladı. «Benim zamanımda St. Louis diye bir kent vardı. İki büyük nehrin birleştiği yerdeydi bu... Senloo'yu bulduk.

Geceyd. Ama radyoaktifli alanın ortasında karanlık bir yer olduğunu farkettim. Dr. Shekt de Tapınağın etrafındaki toprakların radyoaktifli olduğunu söylemişti. Bir işaret fişeği attık. Daha doğrusu bunu ben önerdim. Fişeğin ışığında aşağıda beş köşeli bir bina olduğunu gördüm. Sekreterin kafasında gördüğüm hayale uyuyordu bu... Şimdi, binanın yerinde sadece bir çukur var. Otuz metre derinliğinde bir çukur. Bütün bunlar sabaha karşı üçte oldu. Arzdan virüs gönderilemedi. Galaksi kurtuldu artık.»

Sekreterin gırtlağından hayvan ulumasına benzer bir ses yükseldi. Ya da bir iblisin insan sesine benzemeyen çığlığı. Balkis atlamak için kaslarını gerdi, sonra da yere yığıldı, Alt dudağından köpük köpük, ince ince salyalar sızdı.

Schwartz usulca, «Ona hiç dokunmadım.» diye mırıldandı. Yere yığılmış olan Balkis'i düşünceli bakışlarla süzüyordu. «Saat altıdan önce döndüm. Ama ölüm saatinin geçmesi gerektiğini biliyordum. Balkis övünecekti. Bunu

kafasındaki düşünceleri okurken anlamıştım. Balkis ancak her şeyi itiraf ettiği takdirde bize inanacaktınız... İşte şimdi orada yatıyor.»

YİRMİ İKİ

Joseph Schwartz'ın Galaksinin mahvedilmesine ayrılmış bir gecede alandan havalanmasından beri otuz gün geçmişti. Arkasından alarm zillerinin gürültüyle çaldığı, dönme emirlerinin âdeta uzayı yakarak kendisine doğru uzandığı o geceden beri otuz gün.

Schwartz o gece geri dönmemişti. Yani Senloo Tapınağını ortadan kaldırmadan dönmemişti.

Bu kahramanlığı artık resmi bir biçimde kabul edilmişti. Schwartz'ın cebinde şimdi Birinci Sınıf 'Uzay ve Güneş' madalyasının kurdelesi vardı. Galakside bu nişanı Schwartz'dan başka yalnızca iki kişi almıştı. Ama onlar da öldükten sonra bu onura erişmişlerdi.

Emekli bir terzinin öğünebileceği bir şeydi bu.

Tabii Schwartz'ın o gece neler yaptığını sadece pek yüksek mevkideki kimseler biliyorlardı, ama bu da önemli değildi. İleride bir gün olayı tarihler yazacaklar, Schwartz'ın kahramanlığı da tarihin parlak ve silinmez bir kaydı olacaktı.

Schwartz, sakin gecede Shekt'in evine doğru gidiyordu. Gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi kent de huzur içindeydi. Arzın bazı ıssız bölgelerinde Fanatik grupları hâlâ olay çıkarmaya çabalıyorlardı, ama liderleri ya ölmüş, ya da yakalanmıştı. Kalanlarla da normal Arzlılar başa çıkabileceklerdi.

Arza toprak getiren ilk dev konvoylar yola çıkmışlardı bile. Ennius Arzlıların başka bir gezegene yerleştirilmelerini önermişti. Ama Arzlılar bunu kabul etmediler, sadaka istemiyorlardı. Bütün istedikleri gezegenlerini yeniden yaşatmak için kendilerine bir fırsat sağlanmasıydı. Babalarının gezegenini, insanların ilk

dünyasını yaratacaklardı. Elleriyle çalışacak, hastalıklı toprakları atarak yerlerine sağlıklı olanını geçireceklerdi. O ölü topraklarda yeniden bitkilerin yeşerdiğini görecek, çöllerin çiçeklenip güzelleştiğine tanık olacaklardı.

Büyük bir işti bu. Yüz yıl sürebilirdi. Ama bu önemli miydi? Galaksi ödünç olarak makine verecekti. Galaksi Arza yiyecek yollayacaktı. Galaksi verimli toprakları sağlayacaktı. Kaynakları sonsuz olan Galaksi için bunların hiçbiri de önemli değildi ama Arz borcunu ödeyecek ti.

İleride bir gün Arzlılar da tekrar insanlar arasındaki yerlerini alacaklardı. Arz, insanların yaşadığı diğer dünyalardan farksız olacaktı. Ve Arzlılar da insanların gözlerinin içine gururla bakabileceklerdi, diğer insanlarla eşit sayılacaklardı artık.

Schwartz, kapının önündeki basamakları çıkarken kalbi bu düşünceler yüzünden hızla çarpıyordu. Gelecek hafta Arvardan'la birlikte Galaksinin, merkezdeki büyük dünyalarına doğru

yola çıkacaktı. Onun kuşağından bir tek insan bile Arzdan hiç ayrılabilmiş miydi?

Schwartz bir an Arzı düşündü. **Kendi Arzını.** Çoktan ölmüştü o. Çoktan ölmüştü...

Oysa aradan yalnızca üç buçuk ay geçmişti.

Schwartz kapının ziline uzandığı sırada durakladı. İçeride konuşulanlar kafasında yankılanmaya başlamıştı.

Artık düşünceleri ne kadar kolaylıkla duyab-iliyordu . Bunlar küçücük çanlara benziyorlardı. Arvardan'ı duyuyordu. Genç adamın kafası söy-leyemeyeceği kadar çok sözle doluydu.

«Pola, bekledim ve düşündüm. Bekledim ve düşündüm. Ama artık bunu yapacak değilim. Sen de benimle geleceksin.»

Pola'nın kafasında da aynı heyecan vardı ama isteksizmiş gibi konuşuyordu. «Bunu yapamam, Bel. İmkânsız. Geri kalmış bir dünyaya özgü davranışlarım ve görünüşüm... Oradaki büyük

dünyalarda kendimi pek gülünç hissederim. Zaten ben yalnızca Arzlı...»

«Bunu söyleme! Sen benim karımsın, işte o kadar! Biri sana ne ve kim olduğunu sorduğu zaman, 'Arzda doğdum ve İmparatorluk vatandaşıyım,' dersin. Daha fazla bilgi isteyenlere de karım olduğunu açıklarsın.»

«Trantor'daki Arkeoloji Kurumunda konuşma yaptıktan sonra ne olacak?»

«Ne mi olacak? Önce bir yıl izin alacağım ve Galaksideki her önemli dünyayı göreceğiz. Posta gemilerine binmek zorunda kalsak bile her birine gideceğiz. Galaksiyi iyice gezeceksin. Ve bu parasını hükümetin ödediği en şahane balayı olacak.»

«Sonra?»

«Sonra tekrar Arza döneceğiz. Gönüllü olarak 'Çalışma Grupları'na katılacağız. Hayatımızın bundan sonraki kırk yılını radyoaktif alanların

yerini alacak olan toprakları taşıyarak geçireceğiz.»

«Bunu neden yapacaksın ki?»

«Çünkü...» Galiba Arvardan bu sözden sonra derin bir soluk aldı. «... seni seviyorum. Ve sen bunu yapmayı istiyorsun. Ben de dünyasına bağlı bir Arzlıyım. Arzın Fahri Vatandaşı olduğumu gösteren resmi belgelerim de var.»

«Pekâlâ...»

Bu noktada konuşma kesildi.

Ama tabii ‘Kafa Dokunuşları’ değil. Schwartz, büyük bir memnunluk ve hafif bir utançla geriledi. Bekleyebilirdi. Genç çifti daha sonra rahatsız edebilirdi. Her şey biraz yatıştığı zaman.

Schwartz sokakta, pırıl pırıl parlayan soğuk yıldızların altında bekledi. Galaksi gözle görülemeyen milyarlarca yıldızla doluydu.

Ve adam milyar kere milyar insanın arasında artık yalnızca onun bildiği o çok eski dizeleri kendisi, yeni Arz ve milyonlarca gezegen için tekrarladı.

«Benimle birlikte yaşlan.

En iyisi daha önümüzde,

Bunun için yaratıldı, yaşamın başlangıcı.

Bu **Son** için...»

Isaac Asimov

Bilim Kurgu romanlarının büyük ustası ASİMOV bu kitabında da okurlarını uzayın esrar ve heyecan dolu sonsuzluklarına götürüyor.

İMPARATORLUK, ALTIN GALAKSİ, GİZLİ TANRILAR, BEN ROBOT, GÜNEŞİN TANRILARI, GALAKSİ ÇÖKÜYOR, ŞAFAĞIN ROBOTLARI, ÖLÜ GEZEGEN, ve SONSUZUN TOHUMU...